

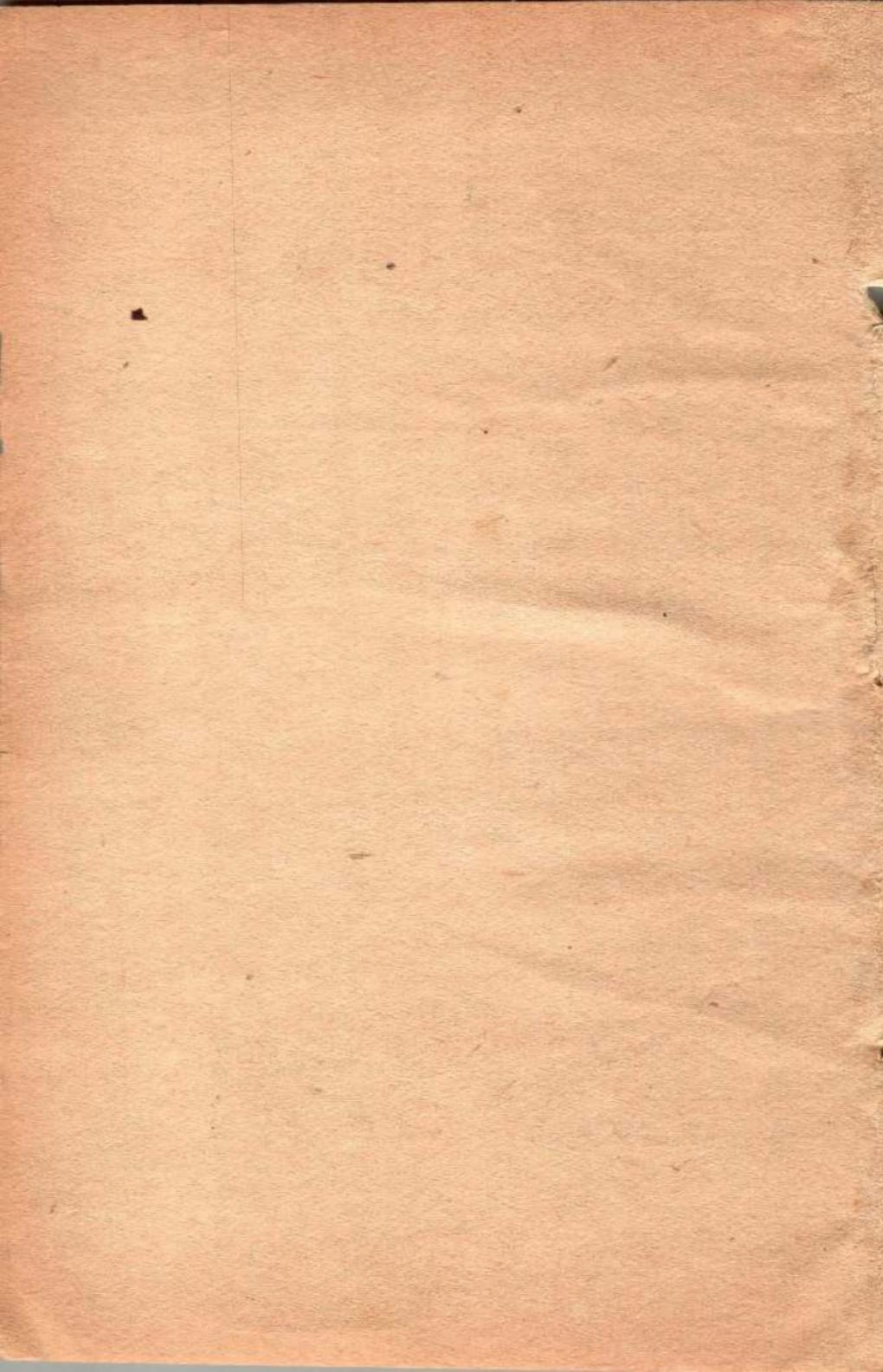
தூாலி
சிரிக்குது

மேல்யான்

83

தாலி சிரித்து

(சிறுக்கைத் தொகுதி)

‘மலையமான்’

20, ரேகினி ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை.
(இலங்கை)

வெளியீடு — |
மார்க்கு 65.

[சகல உரிமைகளும்
ஆசிரியருடையது]

விலை ரூபா 1-00

100/-

கிற்பனையாளர்கள் :

க. கிருஷ்ண சாமி,
33, பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்.

சென்றல் ஸ்டோர்ஸ்,
1, மன்னிங் பிளேஸ்,
வெள்ளவத்தை.

சி. சிவசுப்பிரமணியம்,
1, கொழும்பு வீதி,
கண்டி.

ஆனந்த பவான்,
நொறிங் வீதி,
கொழும்பு-11.

பதிப்புரை.

ஓவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு பிரச்சனை கள் தோன்றுவதும், தோன்றி மறைவதும் எவ்வளவிற்கு எவ்வளவு இயல்பானதோ அவ்வளவிற்கு இலக்கியத்திலும் பிரச்சனைகள் இயல்பானதே! இப்பிரச்சனைகளை வடிகட்டிப் பிரித்தெடுக்கும் உரிமை எங்களுக்குத்தானென்று சொல்ல நாங்கள் யார் ... ?

“ஒரு நாட்டின் சிறப்போ; வளர்ச்சியோ அந்தநாட்டு மக்களால் போற்றி வளர்க்கப்படும் கலை, கலாசாரம், பண்பு என்பனவற்றின் மூலமே கணிக்கப்படுகின்றது.” இதே போன்று ஒரு மொழியின் சிறப்பு, வளர்ச்சி அம் மொழியில் தோன்றியுள்ள இலக்கிய வகையருக்களின் மட்டத்தின் மூலம் கணிக்கப்படுகின்றது. இந்த வகையில் நம் தமிழ்மொழியின் சிறப்பிற்கு-வளர்ச்சிக்கு தமிழ்மொழியில் தோன்றியுள்ள - தோன்றுகின்ற இலக்கியத்தின் மட்டம் இன்னும் உயரவேண்டும் “என்ற எங்களது எண்ணத்தின் விளைவே” தாவிசிரித்தது என்னும் இச் சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

இத் தொகுதி எங்களது கண்ணி முயற்சி.. இதன் ஆசிரியரான “மலையமான்” அவர்களைப் பலர் அறியாத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் கதைகளை வாசிக்காமல் இருந்திருக்க முடியாது. கட்சி கூட்டி மன்றங்கள் சேர்த்து தனது புகழை இலக்கிய உலகில் பரப்ப விரும்பாது தனித்து நின்று தனக்குப் படுவதை எழுதி

வருபவரும் துடிப்புள்ள இளைஞருமான இவர் அவ்வப் போது எழுதிய சிறுகதைகளில் பன்னிரண்டை இத் தொகுதியின் மூலம் உங்களுக்கு அளித்துள்ளோம். இதற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டியது உங்களது தலையாய் கடமை. கொடுப்பீர்களென்பது எங்கள் துணிவான நம்பிக்கை. நிற்க, இத் தொகுதியின் மேலுறையை “புதுமைப் பாணி”யில் அமைத்துக் கொடுத்த ஓவியர் “சச்சி” அவர்கட்கும்; சிறந்த முறையில் இத்தொகுதியை அச்சிட்டுத் தந்த பூங் பார் வதி அச்சகத்தாருக்கும் எங்களது உளம் கனிந்த நன்றி ... !

தென்றுவி பிரசுராலயா,
கொழும்பு - 6.

அருண்மொழி.

16-12-65

ஓளியும் ஓலியும் ... !

இதயத்தை நிலைக்களானுக்கி, அதிலிருந்து கிளம்பும் மணம் பொருந்திய உணர்வுகள் இதழ் வண்ணத்தோடு அமைந்த மலர்களைத் தாங்கி கதைகள் எனும் செடி சமூகம் என்ற குளத்துள் கிளைத்துப் பரந்து நிற்கிறது!....

இனை என்னைப் பொறுத்தவரை உணர்ச்சியின் அலைகள். அவற்றின் அசைவு காற்றின் வீச்சுக்குத்தகவளைந்து கொடுச்சும் அலைகளில் நீமடுகள், பள்ளங்கள், அவைகள் இன்றைய சமூதாயத்தின் நிலைகள்....!

இதில் வரும் பாத்திரங்கள் நானுகவும் நிங்களாகவும் இருக்கலாம்... மலர்கள் எல்லாம் நல்ல மணத்தவை; மணப்பவர் மூக்கிற கேற்ப மாறுபடலரம், அதற்கு நான் என்ன செய்ய...?

இரசிகன் முதல் விமர்சகன் வரை மணத்தை மனிதாபிமானத்தோடு முகர்தல் நலம் ...

என் மனதிற்கு பிடிக்காதவை; பெண்மையை இழித்துக் கூறுதல், உண்மையில் அது கலையுருவானது. பெண்மையானது. அதைக் கலைக்க மனம் வருவதில்லை. காரணம் என்னைப் பெற்றவரும் பெண் என்பதாலோ.,!

அன்னை அவள் கலைமகள். வணக்கத்துக்குரிய தலைமகள் ..!

சமூதாயத்தைத் தவறான பாதையில் இட்டுச் செல்லும் இவர்களும் இல்லாமலில்லை. இவர்களைக் கண்டிக்கத்தானே வேண்டும். சமூதாயம் தானே சீர்படும் என்பதில் என்ன நம்பிக்கை....?

வறியவர்கள் என்றும் வறியவர்களாக இருப்பதை விரும்புபவர்கள் அல்லர். அவர்களின் மனப்போக்கிற்கு சூழல்தான் ஒத்து ஊதுகின்றதா....?

மனம் ஒரு குரங்கு...

“மானம்” அதற்கொரு விலங்கு -

மனத்தை அதன் போக்கில் தறிகெட்டு வீவுவதா...?

ஓடாமல் தடுத்து நிறுத்திவிடவேண்டும். அப்பொழுதான் வாழ்க்கை செதிந்த நீரோடையாகி இதமளிக்கும்.

மக்களுக்கு வேண்டுவது இன்பம். அது நிலையாகி ஒளியூட்டுவதில்லை. பாதி இருளாகியும் பாதி நிலவாகியும் மாறி மாறித தோன்றுகிறது. இருளில் நிற்கும்போது சோதனைகள் மண்டியிடுகின்றன. கணப்பொழுது ஒளிச்சில் கால்களே நிலைபெயர்ந்து விட்டதுபோல், மீண்டும் இருள்... வாழ்க்கையில் இன்ப துன்பம் “மின்னல்” போல் வெட்டி மறைகிறது. தூய்மையின் உருவில் இருங்தாலும் மனித உணர்வுக்கு இடம் கொடுக்கவேண்டி ஏற்படுகிறது. “தவறு” உண்மையில் தவறு...?

விதவைகள் எல்லாரும் மறுவிவாகம் செய்ய விரும்புவதில்லை. அதற்காக இளவயதில் தமது வாழ்வை இருளாக்கிவிடும் தூர்பாக்கிய நிலையேற்பட்டவர்களில் வரம் விரும்புபவர்கள் வாழுத்தானே வேண்டும். மனமிருந்தும் மார்க்கமில்லாமல் அல்லப்படுபவர்கள்...!

வரமுவழி...?

சமூகத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு தலைவனங்க முடியாது. கட்டுப்பாடு, எவ்வளவுக்கு அதிகமோ... அது கட்டட மீறும்போது ஏற்படும் விளைவுகளைச் சமூகம் ஏற்க மறுக்கின்றதே...! சம்பிரதாயங்கள் மனிதனுல் வரையப் பட்டவை...

மனிதனுக்காகக் கட்டுப்பாடே அன்றி கட்டுப்பாட்டுக்கு மனிதன் இல்லை. அதைக் கட்டுப்பாட்டுடன் நிறுத்துவதென்றால்...

“.... ....”

பறைநலி என்றாலே மனிதனின் பழைய சோகத் தையும் துயர நினைவுகளையும் கீள றி விடுவதற்கென்று எழுந்த ஒன்றுதானே...?

நிலவில் நிற்கும்போது...

களிப்படைகிறார்கள். நிலவு எனும் ஒளி பிறப்பதற்கு இருப்பிடம் பிள்ளை என்ற சந்திரன். அது கிடைக்கும் போது மழலையின்பம் வாழ்வில் ஒளியூட்டி இதமளிக்கிறது. வாழ்க்கையில் ஒளி—?

அனை -- “பாசம்” காதல்...!

காதலின் நிலை கட்டுமீறினால் விளைவு ... “கலக்கம்” கலங்குவதில் நின்றும் மனிதன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முடியாமல் தவிக்கிறான். அவனைப் பார்த்துத் “தாவி சிரித்தது.” காதல் எப்பொழுதுதான் மலருமோ..? “தானம்”; தியாகம்; சமையப் பற்று மனுதனுக்கு வேண்டியவை...

மனம் மாறும்போது ஏற்படும் சிறு பூசல்கள் இனைந்த வாழ்வில் பின்னாந்த ஒன்று அதன் மாற்றம். இன்பமயமாகி “மனமாற்றம்” அடைகிறது. வாழ்வில் ஒரு மாறுதல்... பெருமை...!

இவைதான் என் கதைகளின் பொற்சாடுகள்.

நன்றி ...

முகமண் அல்ல உண்மை நிலை.. கதைகள் எனும் செடி வளர ஊக்கம் எனும் உரமிட்டவர்கள் இவர்கள்... .

முகிலன், திரு. இ. ராகராஜன், சசிபாரதி, சரவணை யூர் பண்டிதர் திரு. க. இராசையா, தேவன் - யாழ்ப்பாணம் இவர்களுக்கு மனம் நிறைந்த நன்றி... .

இத் தொகுதியில் மலர்ந்தவற்றில் பத்துக் கதைகள் பத்திரிகைகளில் முன்பே மலர்ந்தவை மானம், மனமாற்றம் எனும் இரு கதைகளும் தொகுதிக் கெண்டே விரிந்த மலர்கள். மலர்கள் சடுதியில் வாடுவதோ அன்றி நீண்ட நாள் மணப்பதோ வாசம் களாகிய உங்களைப் பொறுத்தவை, காலத்தைப் பொறுத்தவை... எனது கதை

களைப் பிரச்சித்து வெளியிட அனுமதி யளித்த பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றி...

இச் சிறுகதைக் கோவையை வெளிக்கொண்ட உற்சாகமும் ஊக்கமும் உதவியும் ஊட்டியவர் தேனருவி ஆசிரியர், நண்பர் அருணமோழி - இவரை எனது ஆயுள் பூராவும் மறக்க முடியாது. தமது தேனருவி பிரசாராலயா ஸ்தாபனத்தின் முதல் வெளியீடாக இதை வெளியிடுவதையிட்டு நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

ஒவ்வொரு எழுத்தாகக் கோர்த்து கோவையாக்கி என் எண்ணப்படி முகமும் அகமும் மலரப் பொறுமையுடனும், அன்புடனும் இப்புத்தக்கதை உருவாக்கிய ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தின் அத்தனை தொழிலாள நண்பர்களுக்கும், அதன் உரிமையாளர் சி. ரவீந்திரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி....

இக் கதைகளை பிரதி செய்து உதவிய இவம் எழுத்தாளர், நண்பர் ஆ. சண்முகவிங்கம் அவர்களுக்கும் நன்றி!

தேனருவி ஓவியர் “சச்சி” அவர்கள் தனக்கே உரித்தான புதிய முறையில் முகப்புப் படம் வரைந்து உதவியதற்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். ஈற்றில்.... எனது கண்ணிமுயற்சி; இதில் குறைஷீக்கி நிறைவேக் கொள்ளுமாறு நம் தமிழ்நாட்டு வாசகர்களையும் ஈழத்து வாகசகர்களையும் உலக தமிழ் மக்களையும் வாங்கி ஆதரித்து என்னை மென்மேலும் ஊக்குவிக்குமாறும் வேண்டுகின்றேன்.

வாழ்ச் சமிழ் சூறும் நல்லுலகம்...!

வளர்க கண்ணித் தமிழ்...!!

“கலைபகம்”

கேவலக்கை மேற்கு,

வேலலை-7

(இலங்கை,

மலையான்.

1-12-65.

காணிக்கை
வாலஞ்சென்ற இளம் கண்ணர்
மு கி ல னு க் ரு

உள்ளே ...

பக்கம்

1.	தாலி சிரித்தது	...	1
2.	பசுமரத்தாணி	...	11
3.	தவறு	...	18
4.	பாசம்	...	24
5.	பெருமை	...	33
6.	தானம்	...	37
7.	கடற் பஞ்ச	...	46
8.	பசியும் பாசமும்	...	54
9.	யின்னல்	...	67
10.	கலக்கம்	...	75
11.	மனமாற்றம்	...	86
12.	மானம்	...	99

தூலி சிரித்தது

படுக்கை இதமளிப்பதற்குப் பதில் என்னை உழவு வைத்தது. உடம்பில் அசத்தியின் சுமை இருந்தபோதும் உள்ளம் குழறிக் குழறி கொந்தளித்தது. இதயம் வெறு மிதயமாக இல்லை. அதனுள் ஒன்றி ஒனித்து விளையாடும் அந்த நினைவுகள்; காலமெனும் கட்டுள் அடங்காமல் வேடித்துச் சிதறுகிறது கனவுகளாகி இதயத்துள் மலர்ந்த நினைவுகள் வாடிக்கருகி நிலத்தில் விழுகின்றனவா...? காதல் வெறும் கண்துடைப்புத்தானு...! அதன் உண்மை நிலையை உணர முடியவில்லை. மரகதம் தான் சுய உணர்வில் எழுதினாளா...? அல்லது அந்த நிலைக்கு நிற்பந்திக்கப்பட்டாளா...? எனது மனம் பிரளயமாகிக் கொந்தளித்தது.

குறையில் ஏரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கைத் தூண்டி அந்தக் கடிதத்தில் மீண்டும் ஒருமுறை கண்களை மேய விட்டேன்... ஆனால் அந்தரா ஆத்மா திருப்திப்பட்டதாக இல்லை. இருளை விலக்க பிரயத்தனமாகி உள்ளம் விரிவ தற்குப் பதில் ஓளியை ஏற்றுவதற்கு மறந்து எதை ஏதையோ நினைவிற் கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றது.

அவ்நூடன் பழகிய நாட்களை மறக்க முடியவில்லை. சங்கிலித் தொடாாகி மனக் கண்ணுள்ள நீர்க்குமிழி மலர்வதுபோல; அலை பாய்ந்துவரும் அந்தச் சுவடுகள் தெரிகின்றன.

சென்ற கோடை காலம் நாய்க்குட்டி வாய்க்காலில் நடந்த மாட்டுச் சவாரி நேரத்தில்தான் மரகதத்துடன் நான் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஆடி - ஆவணி மாதங்களில் ஞாயிற்றுக்கிழமை நாட்களில் இவை அமர்க்களமாகிவிட்டிருந்தன.

நாய்க்குட்டி வாய்க்கால்; சரவணைச் சந்தியை அடுத்து பல மைல்களுக்குப் பார்ந்து கிடக்கும் கானல் வெளி மணற் புழுதி காற்றில் எற்றுண்டு புகையாகிக் கிளம்பி விழுகின்றது. பிரதான வீதி; அதன் இருமருங்கும் பூவரச மரங்கள் கருகியும் கருகாமலும் குறை உயிருடன் வானத்தை நோக்கி நிருக்காக ஏங்கித் தவங் கிடக்கின்றன. சில சருகுகள் காற்று வீச்சில் அதன் நிழல் பரப்பில் சரசாத்த வண்ணமாகி விழுகின்றன.

மாடுகள் வெண்டயங்களைக் குறுக்கித் தமது வெற்றியைப் பகிர்ந்துகொள்ளத் துடிக்கின்றன. வாளிப்பும் வழுவழுப்புமுள்ள சில காளைகள் தமது ஏரிகளை நிமிர்த்தித் தலையை ஆட்டிக் கால்களைத் தூக்கிப்போட்டுக்கொள்வதில் அவைக்குப் பெருமை...

வெண்டய மணிகள் கலகலவென ஒவிக்கின்றன. எல்லார் மனதிலும் உற்சாகம் குதிர்போடுகிறது. மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்...

கிராமத்தில் உள்ளவர்களில் பெரும் பகுதியினர்கள் பஸரகத்தவர்கள் சாதிமத பேதமின்றி எல்லோரும் ஒன்று பட்டு நிற்கின்றனர்.

நானும் முண்டியடித்துக்கொண்டு முன் சென்றேன். வவுனியாவில் இருந்துகூட ஒரு சோடி மாடுகள் போட்டிக் காக வந்திருந்தன. இதைப் புளியங்கூடல் சுப்பிரமணி யத்தார் கூடுதலாகக் காசு கொடுத்து வாங்கி வந்ததாக வும் பக்கத்தில் நின்றவர் சொன்னார்.

முதல் நாலு சோடி பந்தயத்துச்சு வந்து நின்றன.

“ மாவெள்ளைச் சோடிதான் வெல்லும் ” ஒருவரின் குரல். மற்றவர் “ இல்லை கொட்டவாலன் சோடிதான் பந்தயமென்ன? ”

“இல்லைச் செங்காரிச் சோடிதான்...” மெல்லிய குரல் தொனித்தது. அது யாருமல்ல என்னுடன் பாடசாலையில் படித்த மரகதத்தின் குரல். அவள் என்னைக் கண்டாளோ என்னமோ...!

நான் அவளை இனம் கண்டு கொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை... கருமை நிறமாக ஊதிவிட்டால் விழுந்து விடக்கூடிய நிலையுமாக அன்றிருந்த மரகதம். இன்று பருவ அழகு மலரா... காலத்தின் மாறுதலில் இனமைக் கோடுகள் துவங்கி மலர்ந்து கானும் இறுக்கம்... தசையின் மெருகு அலைபோல அவள் உடலின் யாவண்ணத்தும் அழகை அமைத்து மனதை... கவரும் மதமதப்பு... நிறம் சிவப்புமில்லை வெளுப்புமில்லை... இதழ் ஓரங்கள்... சாயம் தீண்டாமலே சிவப்பு நிறம் பிறந்த உதடுகள்...! மூல்லை மெல்லரும்பு போன்ற பற்களின் அமைப்பு... நெற்றியை முத்தமிட்டு காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் சுருள் மயிர் கற்றைகள்; முகத்திற்குத் தனிச் சோடை ஊட்டுகின்றன. மினுமினுப்பான தேகம்; வாழைத்தண்டு போன்று உருண்ட கவர்ச்சி...

என்னுடன் வலியவந்து மல்லுக்கு நிற்பதில் திருப்தி கானும் அவள் இன்று மிரள் மிரள் கருமணிகளை ஓரத் துக்குத் தள்ளி என்னை ஓரப்பார்வையில் பார்க்கிறார்.

“என்னைத் தெரியுமா...?”

“யாரை மறந்தாலும் உங்களை மறந்துவிடுவது முடியுமா...!”

“அப்படியா...?”

ம் அவன் நிமிர்ந்துபார்த்தாள். அவனது கண்மடல்கள் வண்ணுத்திப் பூச்சியின் இறகுகளைகி படபாட்டத்தேதன்... பார்வையின் நெருடலில் எவ்வளவு உணர்ச்சிபிரதிபலிப்பு; அது மனிதனுடன் கூடப்பிறந்த ஒன்று அதற்கு நான் கூடப் புறம்பானவனு...? ஏதோ “எலெக்ட்ரிக்ஸ்பாக்” அடித்ததுபோன்ற உணர்வு; இனம் தெரியாத இன்பமயக் கம்; இதுவரைக்கும் அடைந்திராத புது நிலை. எங்கோ அந்தரத்தில் பறப்பது போன்ற பிரமை... உள்ளம் வேசாகி பஞ்சுச் சுமையாகி இழகிப் பறக்கிறது. இதைச் சொல் லால் விளக்க முடியவில்லை. மேனி சிலிரத்துக் குலுங்கு கிறது.

அவன் விழிகள் பூமாதேவியை நாடி நின்றன. முகம் நாணத்தால் சிவந்து மலர்ந்து பூவாகி... குலுங்க... குளிந்த குளிவில் தன்னுடன் படித்த மற்றவர்களை பற்றி விசாரித்தாள். அதன் இடையிலும் கூர்ந்து பார்த்தாள். அதன் பொருள்தான் என்ன...?

மாட்டுச் சவாரி ஆரம்பமாயது. அதில் அவன் சொல்லிய ஜோடிகள் ஜெயிக்கவில்லை.

“உன் உனகம் பொய்த்துவிட்டது. இந்த வரிசையில் எந்த மாடுகள் வெல்லும் சொல்லு பார்ப்போம்...”

“கரம்பன் கணபதிப்பிள்ளையினுடைய மாடுகள்”

“இம்...கும்... அந்த நரையன் சோடிதான்... பந்தய மென்ன?”

“அப்படியே பந்தயத்தில் தோற்றுவிட்டால்...

“தோற்றுவிட்டால் என்னவாம்...” மரகதம் நிமிர்ந்து பார்த்துக் கேள்விக் குறியை நிறுத்தினான்.

நான் உங்கள் அன்புக்கு அடிமையாய்விடத்தானே காத்திருக்கிறேனே பிறகு எதற்குப் பந்தயம் என்பது போல் அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம் தொனித்தது.

யார் பக்கம் வெற்றி...? அவன் பக்கம்தான். மனதில் எனக்கென இடம்பிடித்துவிட்ட அவளைப் பார்ப்பதற்காக அன்றிலிருந்து மாட்டுச் சவாரியை நாடி என் இதயம் ஒட்டம் எடுப்பதற்கு என் உடலும் ஒத்து ஊது கிறதா?

அவனும் என்னைத் தன் நெஞ்சைச் சிறையில் அடைத்து விடத் துடித்தான்.

பகற் பொழுதில் காய்ந்த வெயில் தாக்கத்தில் வாடி அதிகாலைப் பொழுதில் பனிபட்டுக் குளிர்ந்து நிற்கும் செடியாகி அவன் அன்பெனும் குளிர் ஊத இந்த நேரங்களில் பொலிவு பெறுவேன். அவன் வரவை இதயம் விரும்பியது.

காலமெனும் கட்டுள் அன்பின் இழையில் பினைந்து தொங்கவேண்டியதாயிற்று.

கடைசிப் பந்தயம் இன்று...!

மரகதத்தின் உற்சாகம் குன்றியதில் ஒளியை முடிமறைத்து இருள் திரையாகவிட்ட முகம்..., மனதில் இனம் தெரியாத பெலயினம்; இதயக் கதவும் படபடக்கிறது. ஏக்கம் தொனிக்கும் சொற்கள்; அதை அவன் வெளிப்படுத்துமல்ல இருந்துவிடவும் கூடுதில்லை.

“எனி உங்களை சுந்திக்கப்போகிறேனே ..”

உள்ளத் தாமரையில் மலர்ச்சியின் சுமை தளர்ந்து இனம் புரியாத ஏக்கம்... என் உருவ த்தை இதய அறையில் நிறைந்துவிடும் அர்த்த புஸ்தியான பார்வை

“ராஜன்...”

அவள் உள்மனதில் எழுந்த ஆசையின் அலைப்பில் வார்த்தையாகி குவிகிறது. மரகதத்தின் அன்பு மறையில் நலையத் துடிக்கும் நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என்ன என்பதுபோல் கண்களின் பாலோகள் நடுங்கின... முகத் தில் புது ஒளி... மின்னல் தாக்குதலில் நான் முகம் மலர தின்றேன்.

அவள் சொல்லத் துடிக்கிறான். நானை மென்ற திரை வார்த்தையாகவிடாமல் மறைக்கிறது. முகம் சிவக்கிறது. என் கழுத்தில் கைகளை வளைத்துக் கட்டிக்கொண்டு மடிமிது புரஞ்சு குழந்தையாகித் தனது கொடிபோன்ற உடலை என் தெஞ்சில் புரளவிட வேண்டும்போன்ற தாண்டல் துடிப்பு உள்ளத்தின் நிழலில்...

“ராஜன் இந்தப் பூவையின் இதயமும் அதன் கதவு கனும் உங்களுக்காகவே காத்திருக்கும் இந்த ஏழையை நடுக்கடலில் தத்தளிக்க விட்டுவிடாதீர்கள்”

உணர்ச்சி ததும்பிய நிலோற் பல விழிகளில் நீர் முத்துக்கள்... கோர்த்தன. முகத்திலே குழுமமயில்லை. நடுப்பகற்பொழுதில் வெம்மை தாங்காது வாடிவிட்டிருக்கும் புகையிலைக் கொழுந்துபோல் முகம் மாறிவிட்டது. வீசிய காற்றுக்கூட அனலாகக் கொதித்தது. இதயத்தின் ஆழத்தில் மலரும் அன்பின் தகிப்பில் அர்த்த மற்ற வாட்டம் நிழலில் நிற்கும்போது பெண்ணின் உடல் குருமையாயும் தொலைவில் நான் பிரிந்து போகிறேன் என்றதும் இதயம் சுடுகிறது. மரகதத்தின் கண்களின் ஒளியாகி நிற்கும் என்னைப் பிரியும் ஆற்றுமை தவிர்க்க முடியாத தவிப்பு; மீண்டும் ஒருமுறை என்மீது ஒவ்வொரு அங்கமாகப் பார்வையின் இறகுகளை பறக்கவிடுகிறான். மனதை என்னிடமே நிறுத்திவிட்டு

அவள் நடந்தாள்... திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தாள்... நான் கண்களிலிருந்து மறையும் வரை நோக்கிக்கொண்டே இருந்தேன். ஆனால் மனதில் தவிர்க்க முடியாத தவிப்பு; அவள் கடிதம் வரும் நாளை எதிர் நோக்கி நின்றேன். குறைந்தது கிழமைக்கு ஒன்றுவது எழுதாமல் இருக்கமாட்டாள். என்னையட்டும் பதில்போட வேண்டாம் என வேண்டிக்கொண்டாள். அவள் கடிதம் களிலே தன் தவிப்பை வெளிக்கொட்டியிருந்தாள்.

* * *

சில மாதங்களின் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை என்தாய் கோயிலுக்குப் போய் வந்தாள். இன்று என் அன்னை முகம் ஏனோ வாடிவிட்டது. என்றும்போல் அன்பொழுகக் கூப்பிடவில்லை. இதைக் கண்டு நான் வலித்து எங்கு போய் வருகிறேய் என்றேன். மாரியம்மன் கோவிலுக்குப் போய் அரிச்சனை செய்துபோட்டு வாறன் எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசை உனக்கு நல்ல இடத்தில் சம்மந்தம் செய்து என் கண்குளிரிப் பார்க்கவேண்டும். என் மருமகளின் கையால் சாப்பாடு தின்னவேண்டும் என்ற ஆசை... அதனால் பூக்கட்டிப் பார்த்திட்டு வாறன் நல்ல காலம் நான் நினைத்தபடி வெள்ளருளிப் பூத்தான் வந்தது சிக்கிரம் நான் இறந்துவிடுவன் என்ற ஏக்கந்தான். சரிசரி வாஜை சாப்பிடுவும் என்று இலை முன் குந்தினேன். ஆனால் எனக்கு உணவு உண்ண மனமிருந்தால்தானே...!

“என்னடா தம்பி வரவரச் சாப்பாட்டைக் குறைக்கிறேய், உன் உடம்புக்கு என்ன? என்னும் கொஞ்சம் போடவா...?” சிரித்தபடியே கேட்டாள். அவளது இன்றைய சிரிப்பில் இயற்கையில்லை. வலிந்து சிரிக்கிறேன். மனதில் உள்ளதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் தனி நடிப்பாகவேதான் அது தெரிந்தது. புதுக் கவலை வந்து

குடும்பத்திருந்தது. சிலவேளை நான் கீழ்சாதியிற் பிறந்த ரகதத்துடன் பழகியதாக வேறு எவராவது அவள் காதில் போட்டு வைத்தார்களோ. மேலும் பல கேள்விக் குறிகள் மனதின் ஒட்டத்தை விரைவுபடுத்துகின்றன. என்மனதை எல்லாம் சேர்ந்து குடைந்தன. எதையோ இழந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு, போய் மேசையில் உட்கார்ந்தேன் மனதின் போக்கை அந்த குரங்கு மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த சாந்தி பிறக்க நின்மதிக் காக... மேசையில் கிடந்த கதைப் புத்தகத்தை எடுத்துப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அந்த நேரத்தில் என் தெஞ்சள் அவள் முகம் ஒளியுடன் உறவாடுவது போன்ற நிலைப்பு...

தபால்காரன் விசில் அடித்துக் கூப்பிடும் ஒசை மெல்லியதாகக் கேட்டது. நான் துள்ளி எழுந்து போய்க் கடி தங்களை வாங்கினேன். அதில் ஒன்று மரகதத்தினுடையது. என்பதை மேல் விலாசத்திலிருந்து தெரிந்தது. மன நிலையை மாற்றும் மருந்து வந்துவிட்டதேன் என்னியவண்ணம் கவரைப் பிரித்தேன் அங்கு எழுதி யிருந்தது ஏனே மேலும் கலக்கத்தையே உண்டுபண்ணி யது. அது இதுதான்.

அன்புள்ள ராஜநுக்கு,

என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இதைப் படிக்கும் நேரம் எனக்குத் திருமணம் நடந்தேறியிருக்கும். எனக்கும் உங்களுக்குமிருந்த தொடர்பு இன்றுடன் அற்று விட்டது. நீங்கள் நல்ல நிலையிலிருப்பவர்கள். எனக்கும் உங்களுக்கும் பலபடிகள் வித்தியாசம். நானே மரம் ஏறும் குலப் பெண். உங்கள் குலமோ உயர் குலம். அன்பு. பண்பு எல்லாவற்றிலுமே உங்களுக்கு நிகர் நீங்களே. நீங்கள் காட்டிய அன்பை என்னுல் மறக்க முடிய வில்லை. அவை என்றும் சகோதா உருவிலே நிலைநிற்கும்.

உங்கள் வாழ்வை இழிவுபடுத்த விரும்பவில்லை. இதை விட என்னைக் காத்து வளர்த்த மாமாவின் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவேண்டி இருக்கிறது. மீண்டும் ஒருமுறை தங்களிடம் மன்னிப்பு வேண்டி நிற்கிறேன். மேற்கொண்டு எவ்வளவோ எழுத நினைக்கிறேன் ஆனால் முடிய வில்லை.....

இப்படிக்கு
அன்பின் சகோதரி
மரகதம்

தலை வலிக்கிறது என அம்மாவிடம் சொன்னேன். அவள் சுக்குப் போட்டு கசாயம் கொண்டு வந்து தந்தாள். என் நிலையைச் சமாளிக்க இதையும் குடிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அவ்வளவு கசாயத்தையும் ஒரே முச்சில் உறிஞ்சித் தீர்த்தேன். அப்பொழுதும் என் மனதில் அமைதியில்லை. புயல் வீசியது. அலைகள் வந்து மோதி யடித்தன. இடிஇடித்தது. அன்றை மறந்துவிடு என்று ஒரு நொடியிற் கூறிவிடலாம். ஆனால் அந்தக் கிஞகிஞுப்பை ஊட்டும் சந்திப்பை மறந்துவிட முடியுமா...? உள்ளமென்ன ஜடப் பொருளா...!

விடியும் வரை உறக்கம் வரவில்லை. விடிந்ததும் மரகதத்தின் வீட்டை நோக்கி பேகமாக நடந்தேன். மனதில் விழுந்துவிட்ட கீறலைப் போக்க விரைந்து சென்றேன். கொட்டுமேளம் கொட்டப்படவில்லை. பொங்கி எழும் அலைகளின் ஓசை சர்சர் என இரைவது காதுகளில் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. உயிரற்ற உருவும்போல் நடந்தேன். மக்கள் கூட்டம் அவள் வீட்டில் இல்லை. திருமணப் பந்தல் இன்னும் கழட்டப்படவில்லை. அவை என் மனதிற்கு மேலும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தன. இப்பொழுது அவள் வீட்டினுள் போய்விட்டேன். அங்கே கண்டகாட்சி என்னை மேலும் புண்படுத்தியது. மணமக்

கன் இருவரும் இருந்தார்கள். மரகதம் என்னைக் கண்டதும் சிரித்தாள். அவன் முகத்தில் எதுவித சலனமுமில்லை. என்னைத் தன் கணவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். அவன் கரம் கூப்பி வரவேற்றிருங். நானும் பதிலுக்குக் கையைக் குவித்தேன். ஆனால் என் மனம் அந்த வரவேற்பை முழுவதாக ஏற்கவில்லை. கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள் சிலிர்த்தின. அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொள் ளாமல் கைக்குட்டையால், துடைத்துவிட்டு சிரிக்க முயன் நேன் முடியவில்லை. அழத்தான் வேண்டுமா...? அதற்கும் தர்மசங்கடம். மரகதத்தைப் பார்த்தேன் தாலிச்சாடு நெஞ்சில் கிடந்து என்னைப் பார்த்தது. அதன் மங்களமான ஒலியில் அவன் மகிழ்ந்துபோய்ப் பொலிந்து நின்றுள்... நான் வெறு மனிதன்...!

என் ஊழை உள்ளம் அழுகிறதா...! அது அழுது அழுது... எனி என்னவது...?

இதயம் பழைய நினைவுகளில் அலைக்கப்படுகிறது. உள்ளத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்வதை அவன் கழுத்தில் கிடந்த தாலி கேட்டதோ என்னவோ அது சிரித்தது.

“அவன் என் கரம் பற்றி இருக்க என் நெஞ்சின் உள்ளே நிலைத்து நிற்க வேண்டியவன் இன்று இன்னைரு வனின் உடமை... நானும் என் நினைவும்தான்... மிஞ்சு கிறதா...?”

ஆம் அது சிரிப்பதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. காதல் என்பதைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டேன் என்று என்னைப் பார்த்துக் கேளி செய்தது. ரான் மனதிலே படைப்படையாகக் குழிறி எழும் இந்த அலைகள் எப்பொழுதுதான் ஓயுமோ...?

பசுமரத்தாணி

அந்த ஒசை...

இனமையின் துடிப்பிலே அந்த ஒசை அவனுக்கு எத் தகைய வேடிக்கையை எழுப்பியது.

அடுத்தவீட்டு வேவியைக் பிப்த்துக்கொண்டு தலையை எட்டிப் பார்த்து... முற்றத்தில் நாலு பேர் குந்தியிருந்து அந்த மேளத்தைத்தட்ட, அண்டை அயலிலுள்ள பெண்கள் எல்லாம் தம்முன் தாமே கட்டியணைத்து நெடு ஸ்குரல் எடுத்து ஒப்பாரி இட்டபோது எத்தனை வேடிக்கையாக - பொழுதுபோக்காக இருந்தது.

கணேசனும் வேறு பையன்களும் அந்தப் பெண்களைப் போல் பாவணை செய்து ஒருவரை ஒருவர் கட்டியணைத்து அழுதார்களே... அதெல்லாம் குழந்தைப்பாரினை விளையாட்டுத்தான். அப்படியானால் பறைமேளச் சப்தம் என்பது மனிதன் உள்ளத்தில் தீராத சோகத்தை உணர்த்துவதற்கென்று தருவிக்கப்பட்டதுதானு?

இரு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டான் கணேசன் —

சின்னஞ்சிறு வயதில் விளையாட்டாகப் பட்ட அந்த ஒசை இன்று ..

நினைக்கவும், அந்த ஒசையோடு சம்பந்தப்பட்ட எந்த சம்பிரதாயச் சடங்குகளையும் காணமுடியாதபடி பரித்த கண்கள் திரையாக மாறின. முற்றத்தை அடுத்த பூவரச மரத்தடியில் ஒன்றுந் தோன்றுத் தைத்திய நிலையில் இரண்டு அங்கைகளாலும் முகத்தை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்...

புதிதாக வருவோர்க்கெல்லாம், பறையை முழக்கிக் காட்டி, கூடியிருந்த சுற்றுத்தவர்களைக் கைநீட்டி அழுது வரவேற்கச் செய்கிறார்கள் பறை தட்டுவோர்.

அவரவர் திறமையை வெளிப்படுத்திக் குரலை நீட்டியும், முழக்கியும் அழுகிறார்கள் சிலர். நின்ற நிலையில் மார்பில் கரங்களால் குத்தி அத்துமீறிய சோகத்தில் தம் உடலையே நோக்காட்டையச் செய்கின்றார்கள். உரிமையுள்ள உறவுப் பெண்கள்,

கணேசன் பூவரச மரத்தடியில் இன்னும் இருக்கின்றனன்.

தூழ உள்ளவர்கள் செத்துவிட்ட யோகஜைப் பற்றி என்னென்னமோ நல்ல தனமாகப் பேசுகின்றார்கள்.

“வாழுவேண்டிய சின்ன வயது. வெம் பல்போல பருவத்துக்கு முந்திப் போகவேண்டுமென்று பிரமன் தலையில் எழுதிவிட்டான். விதியை யாரால் பிடிக்க முடியும்...”

“பாவம் சின்னுச்சி அந்தப் பொடியஜை எப்பிடி எப்பிடி வளர்த்தாள்...”

“என்னப்பா, உந்தப் பொடியனுக்கு இருந்தாப்போல் என்ன வந்தது. முந்தநாள் சம்மா உரல் குத்திபோல் நின்றுனே. சே! ஆண்டவன் யாரைத்தான் விட்டு வைக்கிறுன்.”

தத்துவ, யதார்த்த விளக்கங்கள் விதியின்மீது பாரத்தைப் போடும் ஆஸ்திகப் போக்கு இப்படியெல்லாம்

குந்தியிருக்கின் றவர்கள் வெறும் வாயை வைத்திருக்க முடியாமல் எதை எதையோ பேசி செத்துவிட்ட மனிதனுக்காக அல்ல, வந்துவிட்டதால் சாகவேண்டிய நேரத்துக்காக எதையெதையெல்லாமோ பேசித் தொலைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கண்ணில் வடிந்த நீர்த்துளிகளை ஒரு கையால் வழித்து ஏறிந்து விட்டுக்கொண்டான் கணேசன்...

யார் யார் எதையெதையோ கதைத்துத் தீர்த்துக்கொள்ளட்டும். அவன் மனம் கடந்துவிட்ட காலத்தில் சென்று உயிரோடுள்ள தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் யோகனுடன் ஒன்றிக்கொள்கிறது.

ஒன்று இரண்டா? .

எத்தனை எத்தனை சம்பவங்கள்... பசுமரத்தாணிபோல் நெஞ்சில் நிறுத்திட்டமாகப் பதிந்துவிட்ட காட்சிகள்... வயதில் இரண்டு பின்தங்கியவருளும் யோகன் வளர்த்தி உடல் பருமன் இவற்றில் கணேசனுக்கு ஈடுசோடானவன். ஒட்டிப் பிறவா இரட்டையர்கள் என்று கூடச் சொல்ல லாம், கிராமத்து வாசிகசாலைக் கூட்டங்கள் தொடங்கி கோவில் திருவிமாக்கள் வரை எங்கு சென்றுலும் இருவரையும் ஒருவராகக் காணலாம்.

“என்னடா நீங்கள் இருவரும் மச்சான் முறையா கொண்டாடுகிறீர்கள், அண்ணன் தம்பியடா” என்று அம்மா ஒரு சில தடவை சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

உறவு முறையைக் கடந்த தோழமை. ஆனாலும் சம்பிரதாய பூர்வமாக அழைந்த மதிப்பில் எள்ளத்தனையும் குறைவுபட்டது கிடையாது. ‘அண்ணை’ என்று அவன் அழைக்கும்போது அத்தனை அன்பும் அந்த ஒரு சொல்லுக்குள் அடக்கமாகத் துலஸ்கும்.

“நான் இன்று மற்றவர்களால் இத்தனை கொரவத் துக்குரியவனுக் மதிக்கப்படுகிறேனே அந்தக் கொரவத் துக்கு அடிகோவியவன் யோகன்”, வாய் வார்த்தைகளை உதிர்த்துக்கொள்ள, அதனால் உண்டாகிய வேதனை நெடு முச்சாக வெளிக்கிளம்பியது.

பூவரசமரத்தடி யிலி ருந்து எழுந்து சென்றுன் கணேசன். அவனது சோகம் அவனுக்குள் கட்டுப்பாது பொங்கிப் பிரவகிப்பதை எவர் கண்டனர். யாருடனும் பேசவில்லை. வார்த்தைகளைக் கொட்டி அளந்துவிட்டால் உள்ளத்துத் துன்பம் முடிந்துவிடும் என்று சிலர் கருத வாம். அந்தக் கருத்து கணேசன் வரை அர்த்தமற்றது.

வாசவில் நின்று உள்ளே கவனித்தான். உடலை வெளியேற்றும் சடங்குகள் துரிதமாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றன... இவனைக் கண்டதும் யோகனின் தாய் கட்டியனைத்துக் குரலெடுத்துத் தனது சோகத்தை மிக அப்பட்டமாக வெளிக்காட்டினான்.

* * *

“ புல்லாகிப் பூடாய்
புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப்
பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்...”

“ஊர்வலத்தின் முன்னே நல்ல சரிசுகம் படைத்தவர் கள் சிவபுராணம் பாடிச் செல்கிறார்கள். புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகி, பல்விருகமாகி பறவையாய்ப் பாம்பாய் கல்லாய் மனிதனுய்...”

“மனிதனுய்க் கிடந்தவன் இன்று யின்மாகிவிட்டான் நாயோ நரியோ கழுத்தயோ, கோழியோ அத்தனையும்

உயிர் போய்விட்டபின் வெறும் பினம். செத்துவிட்ட பினத்தை இனிச் சாகும் பினாங் கள் தூக்கிச் சுமக்கின்றன.”

ஊருக்குள்ளே கொஞ்சம் ஆத்திகம் தெரிந்தவர் என்று சொல்லும் ஒருவர் சுடலை ஞானம் பேசகிறார். அவரைப் பின்பற்றிச் செல்லுபவர் அதற்கு ஒத்துப் பாடிய பாடி நடக்கிறார் கணேசன் அவர்களுக்கருகில், காலத் தச்சன் வெட்டி முறித்துவிட்ட மரத்தை ஒட்டவைக்க முடியவில்லையே; இதற்கொரு விஞ்ஞான முன்னேற்றம் இல்லையா; என்ற புது உலகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி நடக்கிறான்.

பிரேதம் கோம்பைசாட்டி மணற்பரப்பில் கவத்தாயிற்று. வாத்தியக்காரர்கள், மற்றையவர்கள் நடந்த களைப்புத்தீர மண்டபத்தில் அமர்ந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.....

“ சொந்தக்காரர் இஷ்டமானுக்கள் வந்து வாய்க்காரிசி போடுங்கவன்,, என கந்ததயா சொல்லுகிறார். ஒவ்வொரு வரும் காசும் அரிசியும் எடுத்து விருப்பப்படியே போடுகிறார்கள்.

வரிசையில் அதோ கணேசனும் முன்னேறுகிறான் ஒரு கை சில்லறைக்காசிலும் மறுகை அரிசியிலும் அள்ளிக் கொண்டு நடந்து சென்று யோகஸின் வாய்ருகே கொண்டு போகிறான்.

அவன் போடுமுன் கந்ததயா கைகளைத் தட்டிவிடுகிறார். சில்லறைக் காசுகள் மணலில் ஒன்றன்மேலான ரூப் விழுந்து மோதி ‘சிலிங்’ என்ற ஒசையை ஏற்படுத்துகின்றன.

கணேசனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ‘ஏன் கந்தையா என் கையைத் தட்டிவிடவேண்டும்? தமபிக்கு வாய்க்கரிசி போட உரிமையில்லையா? அருகதை அற்றவனு? எனக் காகப் பரிந்து பேசிய அவனுக்கு, அண்ணு அண்ணு என்று தேனெழுக, அன்பு சுரக்க அழைத்து இதயத்தில் தனக் கெணத் தனி இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டவனுக்கு இதை விட என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

கடமையைச் செய்யக்கூடத் தடையா? என்ன காரணத்துக்காக இவர் தட்டிவிடவேண்டும்...?

பலபேர் பக்கத்தில் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு வரையும் கணேசன் பார்க்கிறார்கள். எவரும் காரணமோ ஆறுதலோ சொல்வாரில்லை. எல்லோரும் மௌனம் சாதித்து பிடித்து வைத்த பிள்ளையார்போல் நிற்கிறார்கள்...!

என்னை எவ்வளவு அவமானப்படுத்திவிட்டார்! இதற்கு இவரிடம் பழிக்குப்பழி தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். கண்ணர் ஒடி முகத்துடன் ஒட்டி உலர்ந்து உப்பு படிந்து விட்டது.

யோகனின் சடலத்தில் தீ மூட்டப்பட்டது... எல்லோரும் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்கு யோகன்மீது பிரியம்தான். என்ன செய்வது? கந்தையா பெரியயாவின் செய்கைக்குத் தகுந்தபடி தாயிடம் சொல்லி ஏச்ச வேண்டிக் கொடுக்கவேண்டும். என்ற கர்வத்துடன் விரைகிறான்.

போனதும் முதல் வேலையாகத் தாயிடம் “அம்மா..... அம்மா..... நான்”

“என்னடா?”

“நான் தமபிக்கு வாய்க்கரிசி போடப் போக...”

“என்ன நீ.....! ”

“இல்லை, ஒன்றுமில்லை..... அவன் ஏதோ உளரு கிருஞ்.”

கந்தையா மூடி மறைக்கிறார்..... தனிகமையில் அழைத்து, “தாய் தகப்பன் இருக்கும்போது வேறு எவ்வுக்கும் வாய்க்கரிசி போடக்கூடாது; இது வழக்கம்...” என்கிறார்.

(அழநாடு - கார்த்திகை - 63)

தவறு

புச்சைப் பால்போல் நிலவு, அந்ந நிலவைக் கண் இமைக்காமல் வெறித்துக்கொண்டு இருந்தாள் அவன்! அவன் முகத்தில் ஒருவித சோகம் நிழலாடியது. கண் களில் குழுமமையில்லை. உதடுகள் நீர்ப்பிடிப்பற்று உலர்ந்து விட்டன. வீசிய காற்று வெண்ணிலாக்கூட அவருக்கு ஒரு குழுமமையைக் கொடுக்கவில்லை. மனத்தைச் சாந்தப் படுத்தவில்லை. அதற்கு மாருக வேதனையைக் கொடுத்தது. வேதனையில் நெற்றிப் புருவ ஸ் கள் மேலுங் கீழுமாக நெனிந்து நிமிர்ந்து கொண்டு இருந்தன. அப்படியென்ன வேதனை என்று எவருக்கும் சொல்லவும் முடியவில்லை. அதை அடக்கிக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவன் மார்பகம் மேலும் கீழுமாக உயர்ந்து தாழ்ந்தது. அடி மனதில் இருந்துவரும் எண்ணங்களெல்லாம் பெருமுச்ச ரூபத்தில் பாட்டம் பாட்டமாகக் கிளித்தெழுகிறது.

அவன் மனதில் எழுபவை கண்டிப்பாக இவைதான்.

என் அத்தான் என்னை ஏமாற்றிவிட்டார். கள்ளங்கபட உள்ள மற்ற வர் என்றெண்ணியது எவ்வளவு பொருத்தமற்றது. அவருக்கு மற்றவர்கள் மன்னிப்புக்

கொடுத்தாலும் என்னுல் மன்னிக்கவே முடியாது. எவ்வளவோ ஆசைகாட்டி என் உள்ளத்தில் தாங்க முடியாத நெருப்பை அல்லவா முட்டிவிட்டிருக்கிறார். அவருக்குத் தான் திருமணமாகி முன் ரு நாட்களாகிவிட்டனவே. என்னுடன் இனைந்து வாழுத்தான் கொடுத்துவைக்காவிட்டாலும் என் மனதுக்காகுதல் ஒரு ஆறுதல் கூறக்கூடாதா? அதற்குக்கூடவா அவர் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை? இவ்வளவு நாட்களும் இனிய மொழி பேசி என்னைச் சுற்றி சாந்தா சாந்தா என்று வருவாரே. எவ்வளவோ கதைகள் கற்பனை ரூபத்தில் ஒரு எழுத்தாளன்கூடக் கற்பனை செய்ய முடியாதபடி சொல்லுவாரே. அவருக்காக என் மனதில் கோயில் அமைத்துவிட்ட பிறகு கண்டுங் காணுதவர்போல் இருக்கிறாரே. ஜயோ தெய்வமே நான் ஏன் பெண்ணுக்கப்பிறந்தேன். இப்படி நிம்மதியற்று வாடி வதங்கவா...?

இதை வாங்கிச் சென்ற காற்று அவனுக்குச் சொல்லி நினைவுபடுத்தி விட்டதோ தெரியவில்லை. “என் இன்னும் இங்கே நின்றுகொண்டிருக்கிறீர். போய்த் தூங்குமேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தான் கணேசன்.

அவளால் எதையும் சொல்ல முடியவில்லை அவன் திரும்பி அவனைப் பார்த்தான். அவன் கண்களில் இவ்வளவு நேரமும் எழுந்த நினைவுகள் கரைந்து கண்ணீர் ரூபத்தில் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. கணேசனுடைய மனமும் கரைந்தது. தான் செய்ததவறு நினைவுக்கு வந்தது.

“சாந்தா நான் உனக்குத் துரோகம் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை.”

நான் மன்னிப்புக் கேட்டாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாய் என்று தெரியும் என் நிலையில் நீஇருந்தால்தான் அது உனக்குப் புரியும். என்மீது உனக்கிருக்கும் கோபத்திற்கு அளவேயில்லை. இதை உன்னி

டம் சொன்னால்தான் சாந்தி பிறக்கும் என்ற ஒரே என் னாத்திஸ்தான் இப்பு வந்திருக்கிறேன். நீ நம்பினு லென்ன நம்பாவிட்டாலென்ன இதைச் சொல்லித் தொலைத் தால்தான் என் மனச்சுமை சற்றுக் குறையும். உனக்குத் துரோகமும் செய்துவிட்டுக் கடையும் அளக்கிறேன் என்று நினைக்கலாம். அது என்மீது குற்றந்தான். அதற் காக உன்னிடம் ஆயிரம் தடவை மன்னிப்புக் கேட்கவும். தயங்கமாட்டேன். சற்று நிதானமாய் இதைக்கேள்:-

கொழும்புக்கு வந்த புதி தில் நான் தங்குவதற்கு இடந்தேதித் திரிந்தேன். எவரும் எனக்கு அறை கொடுக்க முன்வரவில்லை. பஸ் சாட்டுப் போக்குச் சொல்லி எல்லோரும் கைவிரித்தார்கள். சோந்த முகத்தோடு திரும்பிய என்னை அடுத்தவிட்டுக் கணக்கபை “என்னதம்பி வேண்டும்” என்று கேட்டார். இவரையும் கேட்டுவிடு வோம் என்று துணிந்து அறை ஒன்று வாடகைக்குவேண்டும் என்றேன். அவரும் இல்லையென்று சொல்லிவிடு கிறுரோ என்ற ஏக்கத்தில் அவராப் பார்த்தேன்.

“எங்களுக்கு அறை கொடுக்க வசதியில்லைத்தான். ஆனாலும் உனக்கு இல்லையென்று சொல்லவும் மனமில்லை. வேண்டுமானால் எங்களது அறையொன்றைக் கொடுக்கிறோம்” என்றார். அப்பொழுது எனக்கு உயிர் வந்தது.

அந்த வீட்டில் வந்த சில நாட்களில்தான் உன்னைக் கானும் வாய்ப்பேற்பட்டது. உன்மீது எனக்கு ஆசை பிறந்தது. உன்னையே என் வருங்கால வாழ்க்கைத் துணையாக அமைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணாம் என் நெஞ் சில் அலைமோதியது. உன் எண்ணத்தை அறியத் துடித் தேன்.

“அப்பொழுதுதான் உன் அக்காள் மகன் சிவா எங்கள் வீட்டுக் கணக்கபையின் மகனுடன் விளையாட வந்தான்.

அவன் உன் தம்பி என்று நினைத்துக்கொண்டு உன் அக்காவின் பெயர்ன்னே?" என்று கேட்டேன். அவன் 'புனிதா' என்று சொன்னான். அவனிடமே ஒரு கடி தத்தை எழுதி அக் காவிடம் யாருக்கும் தெரியாமல் கொடுக்கும்படி சொன்னேன். அவன் அதை உன் அக்கா விடம் கொடுத்துவிட்டான்.

இளமையிலேயே கணவனை இழந்திருந்த அவன் உணர்ச்சி வசத்தால் உணக்கென்று எழுதிய கடிதத்தைப் பார்த்ததும் கருகிய மரமாகி இருந்த அவன் மனம் தளிர் விடத் தோடங்கியது.

தனக்கு வாழ்வளிக்க ஒரு ஆடவன் விரும்புகிறான் என்றறிந்த அவன் மனதில் தனது இளமை இன்னும் மடிந்துவிடவில்லையென்ற எண்ணம் தலைதூக்குகிறது. தனக்குப் புதுவாழ்வு வரவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் அவன் எனக்குப் பதில் எழுதினான்.

"எனக்கு இவ்வளவு காலமும் வாழ்க்கை கசந்திருந்தது. எனக்காகப் பரிந்து இரங்கி ஒருவர் வாழ்வு கொடுப்ப தானால் எனக்கு மிகவும் விருப்பம்" என்றார் அவன். நீதான் விருப்பம் தெரிவித்துவிட்டாய் என்ற சம்மதத்தில் நானும் என்னென்னவெல்லாமோ எழுதினேன். அவனும் எழுதினான் எழுத்துமூலம் எங்கள் காதல் வளர்ந்தது. உண்மையை உன்னிடம் வினாவியபோதுதான் உன் பெயர் சாந்தா என்பதும் அச்சிறுவன் உன் அக்கா மகன் என்றும் நீ அக்கா என்று கூப்பிடுவதைப்போல அவனும் தன் தாயை "அக்கா" என்று கூப்பிட்டதனால் நான் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் சொன்ன பதில் மாறுபட்டு விட்டது என்பது தெரிய வந்தது.

அதன் பின் நான் கடிதம் எழுதுவதை விட்டுவிட டேன்.

ஆனால் அவள் தொடர்ந்து கடிதம் எழுதிக்கொண்டே இருந்தாள். அந்த நேரத்தில் எனக்கு அவற்றை வாசிக் காமல் விடமுடியவில்லை. உன்னிடம் சொல்லிக்கொள்ள வும் என்மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

கட்டசியாக ஒருநாள் வந்த கடிதம் என்னையே என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் செய்துவிட்டது. அதில் எழுதி யிருந்தாள் “நீங்கள் ஏன் என்னிடத்தில் மடிந்து கிடந்த உணர்ச்சிகளைப்பல்லாம் கிளைத்தெழுச் செய்துவிட்டு இன்று மௌனம் சாதிக்கிறீர்கள். உங்களுடன் இனைந்து வாழ முடியாவிட்டால் என்னால் ஒருகணம் கூட இனி வாழ முடியாது. என்னைத் திருமணம் செய்ய முடியுமா முடியாதா என்பதை வெகு விரைவில் தெரிவிக்கவும்.” என்று எழுதி யிருந்தாள்.

என் தலையே சுற்றியது. தற்செயலாக நடந்த ஒரு தவறுக்காக நான்படும் வேதனைகள் என் மன்றையை அரித்துவிடும்போல்பட்டது. சுற்றும் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை.

கடைசிபில்....

நீண்ட மனப்போராட்டத்துக்குப் பிறகுதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன் சாந்தா. தற்செயலாக நடந்த தவறு தான் என்றாலும் என்னால் ஒரு உயிர் பாதிக்கப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை. அல்லாமலும் உன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு வேறொரு நல்ல துணைவனை நீ தேடிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் உன் அக்காவுக்கு என்னை விட்டால் வேறு கதி இல்லை என்ற நிலைமையைல்லவா? அவள் என்னை முழு மனதுடன் காதலிக்கிறான். நான்..... சாந்தா நானும் இனி அவனையே காதலிப்பேன்!... நீ என்னை மறந்துவிடுவாயல்வலா?

ஒரு சிறு தவறு. இந்த மூவருடைய வாழ்க்கையிலும் எத்தகைய புரட்சியை உள்ளடக்கிவிட்டதென்பதை இப்போது சாந்தா உணர்ந்தாள்.

கணேசனால் ஏற்பட்ட வடு நெஞ்சிலே கரைந்து மறைவது போன்ற உணர்வில் அவள் சிரித்தாள்.

(புதினம் புரட்டாதி—62)

०७१५

தீர்மானம் போன்ற நெஞ்சிலே கரைந்து மறைவது போன்ற உணர்வில் அவள் சிரித்தாள்.

பரசம்

“ஐயா, தபால்”

ஆபீஸ் கையன் ஒரு கடிதத்தை நீட்டிவிட்டு அப்பால் நகருகிறான்.

பிரித்துப் படிக்கும் நாதனின் கண் மலர்களின் இதழ் கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. அவற்றில் நுண்ணிய குருதிக் குழாய்கள் நிறைந்து தடிப்பேறி ஒளிப்பிளம்பாகின்றன.

இதயாக பாளையின் வெடிப்பினுடாக, சோகம் எனும் அருவி பொசிகிறது.

கண்ணுல் பார்க்கிறான். ‘கோணல் மாணலாக’ காகித வரிகளைத் தாண்டி நிற்கும் எழுத்து அவனது மனத்தை ஊசிக் குத்தாகிக் குடைகிறது. வைரமான கல் இதயத் தைக் கசக்கிப் பிழிந்து சாரெடுக்கிறது... அந்தச் சாற் றில் மலரும் உணர்வு... இவ்வளவு நானும், ஒளிந்து மூலையில் ஒடுங்கிக் கிடந்து இன்று மறுமலர்ச்சியுற்று உடம் புடன் உயிராக மணக்கிறது. கண் மலரி ல் இருந்து சிந்துவது...? கரிக்கும் கண்ணீர்.

“அன்னே...

அம்மாவினால் எழுந்து நடக்க முடியாது. படுக்கையில் தங்களைப் பற்றிய நினைவாகவே பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்... அம்மாமீது கோபமிருந்தாலும் உங்கள் அன்புத் தங்கை ஈடுபெய்தாக இரந்து கேட்கிறேன், ஒரு முறை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போங்களேன். உங்களுக்குத்தான் என் நினைவுகூட அற்றுப்போய்விட்டது. என் உங்கள் மகனை வந்து பார்க்கவில்லை என்றார்கள்? பார்க்க ஆசைதான். அவனுடன் அழைந்து குழைந்து மகிழ வேண்டும்; தலைவாரி விடவேண்டும் என்று கொள்ளை ஆசைதான்... ஆனால் நீங்கள் நம்மிடம் வந்து போகாத காரணத்தால் அம்மா என்னை விட்டால்தானே! உங்கள் மகன் எப்படியிருக்கிறார்கள்? கறுப்பா அல்லது உங்களைப் போலவே சிவப்பாக இருக்கிறார்கள்?

தான் செய்தது என்னமோ தப்புத்தானும் அதற்காகத் தனமீது ஒரே அடியாகப் பழிவாஸ்குவதா என்றும்; ஏதோ ஒரு கோபத்தில் சொல்லிவிட்டால் வீட்டுப்பக்கமே வராமல் முழுக்குப் போட்டுவிட்டார்களாம் என்று தனக்குள் வருந்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அம்மா...

இப்பொழுது எங்கள் நிலைமையை உங்களிடம் மறைப் பதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை. அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுக்க முடியவில்லை. வேறு இனம் சனம் என்று யார் இருக்கிறார்கள்? துரையப்பா மாமா விட்டைத் தவிர; எப்பொழுதும் படியளந்துகொண்டிருக்க அவர்களால் எப்படி முடியும்? ஏதோ வருகிறார்கள் போகிறார்கள்; அவ் வளவுதான். அதற்குமேல் அவர்களிடமிருந்து எதை எதிர்பார்க்க முடியும்? அண்ணியைப் பார்க்க எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. என்ன செய்வது? கண்டிப்பாக வாருங்கள், இந்தற்றை வருவீர்கள் அல்லவா?

— தங்கை

ரோகினியின் விருப்பினால் தாயையே உதறி வந்தது ஒரு வசையில் அவனுக்கு ராசிதான். கைப்பிடித்த அந்த வாரமே பதனி உயர்வு கிடைத்தது. அதை மெச்சாமல் இருக்க முடியாது. அவளது குணம் எவ்வளவு தங்க மானானது.

இதற்கு முன் பலமுறை கேட்டுத் தணிந்த ஆவல்...
“உங்கள் தாயை ஒரு முறை பார்த்தாலென்ன?”

“எனக்கு என்னவோ விருப்பமில்லை. வீட்டு வாசல் படி மிதிக்க வேண்டாமென்று சொன்ன வீட்டுக்குப் போவது நல்லதா? நீயும்கூட வந்திருந்தால் உன்னைப் பற்றி அவர்கள் திட்டியதைக் கேட்டிருந்தால் உன்னமையிலேயே அங்குபோக வேண்டுமென்று நீ விருப்பப்பட்டிருக்கமாட்டாய்...!”

“பெண்களைப்பற்றிப் பெண்களுக்குத்தான் தெரியும். தாய் ஒருக்கால் அடிப்பாள் மறுக்கால் அஜைப்பாள்.”

“தயவுசெய்து என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே. எது வேண்டுமானாலும் பேச, ஆனால் இந்த விடயத்தை மட்டும் முன் எடுக்காதே...”

“சுரி உங்கள் விருப்பம். எனக்குப் பட்டதைச் சொன்னேன்...”

“அவள் சொல்லியது எவ்வளவு உன்னமை...!”

மீண்டும் கடிதத்தில் கண்கள் மொய்க்கின்றன. வேதனையின் கோரக் கதிர்களைத் தாங்க மாட்டாது விம்முகிறது நெஞ்சம். முகத்தில் முன்னைய ஓளியில்லை. எல்லாம் ஒரே கருமை.

கண்ணத்தில் கொடுத்திருக்கும் கரம் பாரதத்தைத் தாங்க இயலாது சோர்ந்து வெயிலில் வாடிய கிரைத் தண்டாக வீழ்கிறது...

நினைவுப்பாளை வெடி த்துச் சிரிக்கிறது...!

தாய்...

பெருமல் பெற்று வளர்த்த தாய்... என் எதிரில் கறை படிந்த... துருவேறிய இதயத்தைத் துடைத்து வீறிட்டு எட்டிப் பார்க்கிறோன்...

“அம்மா”

ஆம் அவள் யார்...?

அன்புக் தடாகத்தில் நீந்திப் பூரிக்கிறோன்...

பிள்ளையாரே... குடவயிறு, எப்படியாவது அம்மாவின் நோயைக் குணப்படுத்திவிடு, எழுந்து முன்போல் ஊசாட வழிவிடு. என் அறியாமைக்குப் பிராயச்சித்தமாக என் வை ஆண்தைச் செய்கிறேன்...

“தாயில்லா எனக்குத் தாயாக இருந்து அவள் கட்டி யெழுப்பிய அன்புக் கோட்டையைத் தகர்த்தெறிந்த எனது கல் மனத்துக்கு...”

அதன்பின் அவனுல் நிற்க முடியவில்லை. உடனே வீவு கோரி எழுதிவிட்டு வீட்டிற்குப் போய்விட்டான்.

— 2 —

நடு இரவு

ஊர் உறக்கம் என்னும் போர்வையுள் முழுகிவிட்டிருந்தது. மாரி காலம் வெள்ளம் வயல்களில் முட்டி வழி கிறது. பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட தவளை கீக்...கீக்... கீக்... என்று அலறுகிறது. தென்னை வட்டுள் இருந்து நத்து “நக். நக்” என்று கத்துகிறது.

“எடுயே புள்ளை, விளக்கைக் கொழுத்தடி; பயமாக இருக்கு... கமலம்... கமலம்...”

எனக்குரல் எழுந்து ஒலமிடுகிறது.

கமலம் நித்திரையில் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தாள். புனிதத்தின் அரற்றல்கேட்டுத் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“என்னம்மா...”

“எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்குது. விளக்கைக் கொழுத்தடி...”

“அப்பா—ஆ—அப்பா...ஆ...”

புனிதம் வெட்டிப்போட்ட நாக்கிளிப் புழுவாக நெளி கிறுள்...

கமலம் கண்ணைத் துடைத்தபடி கைகளை விளக்கிறுந்த பக்கமாக நீட்டித் தட்டுத் தடுமாறி மண்ணெண்ணெண்யெப்புட்டி விளக்கை எடுத்து ஏற்றினான்...

ஓளி பிரகாசமாக இல்லை. காற் றி ன் அலைப்பில் நடுங்கி அங்கும்யிங்கும் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தது. கை விளக்கு கருமை கலந்த மஞ்சள் நிறச் சுவாலை அணைந்துவிடத் துடிக்கிறது.

கமலத்தின் முகத்தில் களை நிழலாடியது. தாயின் உடலைத் தெரட்டுப் பார்க்கிறுள். உடல் அனலாகக் கொதிக்கிறது.

காய்ச்சலுக்குத் தாய் குடிநீர் போட்டுக்கொடுத்தாள் என்பது நினைவில் வர சுக்கு, மிளகு டப்பாக்களைத் திறந்து பார்க்கிறுள். தகரங்களில் வெறுமை... வேறு யாரிடம் வாங்குவது? பக்கத்தில் வீடுகளில்லை. துரையப்பா மாமா விட்டிற்குப் போவதற்கு ஒரு பெர்லாங்கு தூரம் நீரில் மிதந்து செல்ல வேண்டும்....

வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து பார்க்கிறுள் கமலம்...

வானத்தில் பேருக்குக்கூட வெள்ளி பூக்கவில்லை.
ஒரே இருன்... காற்றில் தென்னேலை இறகுகள் படபடத்
துக்கொள்கின்றன...

“அம்மாடி இந்த இருட்டுகுள்ளாலே எப்படிப் போவது;
விடியட்டும் பாப்பம்” என மனதுள் முனு முனுத்துக்
கொண்டு திரும்பவும் கொட்டிலின் உள் புதுந்துவிட்டாள்...

“நாளைக் காலை அண்ணன் வந்திடுவார்... அவர்முன்
போல் வரவில்லை என்றால் ..? அம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு
கொண்டு போகக் குறை நந்தது ஜூந்து ரூபாயாவது
வேண்டுமே, எங்கே போவது...? ஒரு சதம்கூட கையில்
இல்லையே...”

என்னும்போது நெஞ்சு பொருமுகிறது. தாயைத்
திரும்பிப் பார்க்கிறான். அழவேண்டும் போவிருக்கிறது.
அந்தச் சிறுமியின் உள்ளத்திற்கூடக் கவலை நெட்டுயிர்க்
கிறது...

தாயின் தலையைத் தன் மடியில் தூக்கி வைத்து
“உடம்பை அலட்டாமல் தூங்கம்மா”

எனச் சொல்லிய பிஞ்சக் கரங்களால் முகத்தைத்தடவி
விட்டுக்கொண்டிருந்தாள்...

தன் விளையின் கரத்தின் வருடவில் புனிதாவுக்கு
சற்று நின்மதி பிறந்தது. கமலாவின் கைகளைப் பற்றி
நெஞ்சுடன் அனைத்தாள். அந்த அனைப்பில் இன்பத்தை
அடைவதாக உணர்ந்தாள்...

ஆனால்...?

நாதனைக்காண முடியாதது தாகமாக இருக்கிறது...

“நாதன் வரவில்லையா?”

அவள் மெளனமாகத் தலையசைத்து விடையளிக்கிறாள்...

“அம்மா, பிள்ளையென்ற பொபரளவில் என்னும் எதைச் செய்ய முடிந்தது... என் தூர் அதிஷ்டம் உன்னா வாட்டி வதைக்கிறது”

“மகனே நீயாவது எனக்குத் துணையாக இருக்கிறுயே இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்...”

சற்றைக் கெல்லாம் புனிதா உறங்கிவிட்டான்...

— 3 —

விடிந்தது...!

தாய்க்குக் குடிநீர் போட்டுப் பருக்கினான் கமலம். கிடந்த கிடையில் “மடக்... மடக்” இரண்டு முன்று மிடறு குடித்தாள். சில விநாடிகள் ஆகவில்லை வயிற்றைக் குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. கழுக்... கழுக் என வாந்தி எடுத்தாள்

“நாதன் வந்திருக்கிறஞு...?”

“அவரை வரவேண்டாமென்று பேசிப்போட்டு இப்ப வந்தாரோ என்றால்...?”

அந்த நேரத்தில் இருந்த ஆத்திரத்தில் பேசிப்போட்டேன். அதற்காக என்மீது வெறுப்பா..... அவனுக்கு என்மீது உண்மையாகவே அன்பில்லையா...? எனக்கு ஒன் ரென்றால் ஒற்றைக் காலில் நின்றானே! குஞ்சியம்மா ஒத்தடம் பிடிக்கவா, காலைப் பிடிக்கவா; தைலம் போடவா... என்ன செய்யவேணும் சொல்லன் என்பானே அப்படிப் பட்ட அவன் இன்றுவரை மறந்திருக்கிறானே...

அவன்மீது இனம் தெரியாத பிரியம் தனிர்விட்டுக் கிளை பாப்பி வேருஞ்சி என் மனத்தில் பதிந்து நிற்கின்றதே. அவன் மறந்துவிட்டான். ஆனால் என்னால் மறக்க இயல வில்லையே... நான் செய்த வேலைக்கு இதுவும் வேண்டும்

இன்னமும் வேண்டும்... தங்கச்சி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை... கண் ஓளி மங்கினிட்டது. பூமிசூழல்வது போல் இருக்கிறது...

‘உன் அப்பா கூப்பி டு கிறூர் நான் போறன்... நாதன்... நாதன்.’

வார்த்தை முடியவில்லை ஒரு நெடு முச்சு, அதன்பின் உடம்பில் அசைவாட்டமில்லை...

கமலம் அழுதாள் “ஜேயோ அம்மா என்னை விட்டிட்டுப் போயிட்டியோ...”

* * *

அப்பொழுதுதான் வளவில் நுழைந்த நாதனுக்கு அழுகுரல் கேட்கிறது. அவனது கையில் இருந்த பார்சல் நழுவி கீழே தொப்பென்று விழுகிறது. ஓடிச் சென்று உள்ளே பார்க்கிறான்.

அங்கே—

உடலெல்லாம் ஒட்டி உலர்ந்து சதை சுருங்கி ஒடா கிக் கூனிக் குருவி உயிரற்ற சடலம் முடங்கிக் கிடக் கிறது ...

“அம்மா... அம்மா...” வாய் திறந்து கத்துகிறான். இல்லை — ஓலமிடுகிறான். அந்த ஓலம் வெறுமனே தென் னாந் சோலையுள் எதிரொலிக்கிறது...

“அம்மா... அம்மா...”

பிள்ளையார்ச்சட் அவனது வேண்டுகோளை நிறை வேற்றறவில்லை. அவன் ஓரங்கலுக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை..

ரோகினி கமலத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கத்துகிறான். வெம்பி வெம்பி வெடித்துச் சிதறும் அழுகையை முட்டுக்

கட்டை போட்டுத் தடுக்க முடியவில்லை. இதயத்தின் ஆழத்தில் பதிந்துவிட்ட அவள் அன்பு எனும் சூஜைப் பெருக்கில் ஆத்திரம் தலைவிடுகிறது...

யாருக்கு யார் ஆறுதல்...

நாதன் கமலத்தின் கண்களில் வழிந்தோடும் கவலை நிராத் துடைக்கிறான்.

“அழாதே...”

நாக்குத் தடுமொறுகிறது. இதயத்தில் ஊறிப் பெருகி வரும் உணர்ச்சி அலீகன் செறிந்த முகத்து விழிகள் கண்ணிர்க் கடலூன்னோ மறைகின்றன.

(ஏழாடு, மார்கழி - 64)

பெருமை

சீவன் சித்தர் வடிவாகத் தோன்றினார். அவர் தலையில் சடா முடியில் இருந்த கங்கை நதிக்கு தற்பெருமை தோன்றிவிட்டதோ என்னமோ! அதுதான் மனிதர்களைப் போல் நான் பெரிது, நீ சிறிசு என்று பேசிக்கொள்ளும் வியாதி. தனது என்ற நிலைமை பெரிதாகும்போது மற்ற வர்கள் பற்றிய அக்கறையே இருப்பதில்லை மனிதருக்கு; அப்படிப்பட்ட நோக்கம் கங்காவின் அடி மனதில்கூடக் கிளைத்தெழுந்துவிட்டது.

தனது மகிழ்மையை மறந்திருந்த கங்கைநதி தன செலவால் செழித்திருக்கும் இயற்கையைப் பார்த்ததும் நான் என்ற கர்வம் மேலோங்கிவிட்டது. எத்தனை கோலங்கள் செய்து விட்டிருக்கிறேன். ஆண் பிள்ளை ஈயைப் பெற்ற தாயின் தோற்றம்...

விதம் விதமாக இந்தக் கரைகளிலே பூத்துக் குழுங்கும் புத்தம் புது மலர்கள் செடிகள், மரங்கள், புற்கள் பசுகையாக வழு வழுவென்றிருக்கும் தோற்றம். வண்டுகள் எண்ணற்ற பூக்களில் மதுவுண்ட களிப்பில்-வெறியில்

எது பூ எது இலை என்று தெரியாது தள்ளாடி போதை
ஏறி நமது நாட்டவர் வாய்சைப்பதுபோல பாட்டிசைத்து
விழுந்து எழுந்து கூடுநோக்கி சிறகடித்துப் பறந்து
கொண்டிருக்கின்றன.....

குடி வெறியில் எது உண்மை எது பொய் என்றநிலை
அறியாமல் சற்றுநேர இன்பத்தைப் பெரிதென நினைந்து
களிப்புறு கிரூர்களே... இவர்களுக்கும் இந்த வண்டுகளுக்கும்
என்ன வேற்றுமை? உருவொன்றுதான். அவர்கள்
உள்ளத்தளவில் வித்தியாசம் கிடையாது.

இவற்றைப் பார்த்ததும் அவர்கள் அறியாமையை
நினைக்கச் சிரிப்பும் தன்னை மறந்துவிட்டார்களே! என்னை
என் சித்தர் சடாமுடியின் உச்சியில் அணிந்திருக்கின்றார்?
நான் மற்றவர்களிலும் பார்க்க உயர்ந்த ஸ்தானத்தை
வகிப்பதால் தானே!...

இதைக் கேட்ட சந்திரன் சிரித்தான்..!

கங்கை நதி க்குக் கோபம் முக்கு நுணியில் வந்து
விட்டது.

‘என்றா என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறோய்? அப்படி என்
னில் என்ன குறை கண்டுவிட்டாய்!’ கோபத்தின் அலை
மோதுகிறது.

‘உன்பக்கத்தில் நான் இருப்பது நினைப்பிலிலை நீ
தான் பெரிதென்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டாய்.
அதைக் கேட்டிருந்தேன். அதனால் சிரிப்பாக இருக்கிறது.’
என்று கூறி மறுமுறையும் சிரித்தான் சந்திரன்!

“என் ஆத்திரத்தைக் கிழிருதே. என்னைப்போல் நீ
எதைச் செய்திருக்கிறோய்? என்னுடன் போட்டி போட.....”

“அதை நான் சொல்லித்தான் நீ தெரிய வேண்டுமா?
உனக்கு கண்கூடாகப் பார்க்கும் ஆற்றல்கூட
இல்லையா.....!”

“அதிகம் அளக்காதே, சொல் பார்க்கலாம்” என்றுள்கூக்கா. உன்னால் வண்டுகளைத்தானே களிப்பட்டயச் செய்ய முடிந்தது. படைப்பில் உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறும் மனிதர்களுக்கே நான் மதிப்பிற்குரிய பொருள்! என் ஒளியில் குளுமை கண்ட காலல் சோடிகள் எத்தனை; என்னைக் கவிதை உருவில் வர்ணித்த கவிஞர்கள் எத்தனை; மனதில் நிம்மதியற்று வாடிவதங்கும் இதயங்களுக்குத் தூதாகவும் போய் இருக்கின்றேன்; சுருங்கக்கறிள் மனிதர்களின் இன்ப உலகமே என் நிழலடியில்தான்! இவற்றின் முன் உனது செய்கை எங்கே...? நான் தான் பெரியவன் முக்கியமானவன் என்றுன் சந்திரன்.

என்னை மறந்து தாங்கள்தான் உயர்ந்தவர்கள் எனப் பெருமை அடித்துக் கொள்கிறீர்களே நான் பேசாமல் இருந்தாற்போல மறந்து விட்டார்களா என்ற பாவணையில் சிறி எழுந்தான் சித்தர் கையில் சுருண்டு கங்கணமாகவிருந்த சர்ப்பவரசன்...!

கங்கையும் சந்திரனும் விழிகளைத் திருப்பி சர்ப்ப வரசனை விழுங்கிவிடுவதுபோல பார்த்தார்கள்... ...

“பகுத்தறிவு படைத்தவர்கள் எனப் பெருமை அடித்துக்கொள்ளும் மனிதர்களாலேயே நிலத்தின் எல்லை காண முடியாமல் தனித்தபோது; அதனால் அவர்களுக்கு வர இருந்த சண்டை சச்சாரவைத் தடுத்து அவர்களின் எல்லையை இவைதான் என்று காட்டியதினால் அந்நகரம் இன்றும் திருவாலவாய் என்ற எனது ஆகுபெயரைப் பெற்றுச் சிறப்புடன் இருந்து வருகின்றது. உங்களிலும் யார் பெரிது இப்பொழுது சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்..... நான் தானே” என்று தனக்குரிய மிடுக்குடன் மறுமுறை வாலையாட்டிச் சித்தர் கையில் கிடந்து முறுகினான் சர்ப்ப வரசன்.....

இவற்றைப் பார்க்கத் தோற்றுவித்த கடவுளுக்கே
பொறுக்க முடியவில்லை. கேவலம் மனிதன்தான் இலக்கானவன் என இதுவரை உணர்ந்திருந்தேன். ஆனால் ஆணவ மலமும் நீங்கி எனது திருமேனியைத் தீண்டும் பேறு பெற்ற பின்பும் இந்த மூவரும் போட்டிபூசலுக்கு இலக்காகிவிட்டார்களே! படைத்த என் பெருமையைக்கூட மறந்து என்று எண்ணாக கேரபம் கண்களில் அக்கிளிப் பிழம்பாகப் பிரகாசித்தது. சித்தர் கூத்தாடினார். அதைக் கண்ட கங்கை, சந்திரன், சர்ப்பவரசன் மூவரும் தவறி விழுந்துவிடுவோமோ என்ற பயத்தில் சித்தரின் அங்கங்களைப்பற்றி இருத்தார்கள்.....

(விவேகி—மே—63)

தானம்

கங்காணிமார் இருவர் வாட்டில் இருந்து ஆஸ்பத்திரி முகப்பை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர் அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றவர்போல் டாக்டர் காணப் பட்டார்.

“அந்தப் ‘பேசன்’ரைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் ‘அக்சிடன் ற்’ வாட்டில் ‘அற்மிற்’ பண்ணச் சொல். இதோ வந்துவிடுகிறேன்.” சொல்லிக்கொண்டே எங் கே சா விரைந்துகொண்டிருந்தார். ‘பூட்ஸ்’ ஒவி தேய்ந்து ஓய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. டக்-டக்.....டக.....

கங்காணிமார் இருவரும் தள்ளுவண்டியைத் தள்ளிக் கொல்கிறார்கள். அக்சிடன்ற் வாட்டிற்கு முகப்பிலிருந்து இரண்டு பெர்லாஸ் வரை கிழக்கே செல்லவேண்டும். தள்ளுவண்டிப் பாதையில் ஒவ்வொரு கம்பமாகத் வண்டி தூண்டிச்செல்கிறது. சிமெந்துத் தரையில் நாலு சில்லும் உராய்வதால் கிறிஸ்.....கிறிஸ் ..... என்ற சத்தம் அசுர் வேகத்தில் எழுகிறது.

இந்த வாட்டுக் கு பொறுப்பானவள் கன்னிமேரி இருபத்தைந்து வயதுக்கூட இருக்க ஞாயமில்லை. பார்ப் பதற்கு வாட்டசாட்டமாகவும். மொழு, மொழு முகம் ஒளி

வீசுகிறது. பறங்கிப் பூசினிப் பழம் போன்ற கண்ணம், அணிந்திருந்த அங்கியின் மாறுதலில் பொலிந்து உருண்டு தானிருப்பதைப் பறைசாற்றிக்கொள்ளும் தனக்கட்டுக்கள்; கருகிய தடல்களை உரித்தபின் காணப்படும் தண்டு போன்ற உருவப் பொலிவு; இத்தனையும் அவளை அழகு ராணிப் பரிசுக்கு முன் இழுத்துச் செல்லக்கூடிய தகுதி இருந்தும் இப்படி நேரத்தைக் களிப்பதில்தான் விருப்பம் கொள்கிறுள்...

வண்டி அவளை தாண்டிச் செல்கிறது. அந்த வண்டியைப் பார்த்ததும் ஏன் அவள் முகம் விகாரமடை கிறது? வண்டி சிமென்ற தரையில் உருண்டு செல்லும் சத்தம் மேரியின் இதயத்திலுள்ள விலா எலும்புநளை முறிக்கும் சப்தத்தை நினைவுபடுத்துகிறது. வேதனையின் தாக்கத்தில் அவள்... மனம்.. அவஸ்தைப்படுகிறது. காலை உணவுக்காகப் போய்க்கொண்டிருந்த மேரி அதிர்ந்து போய்விட்டாள். அவளுக்குப் பசியென்பதே நினைப்பி வில்லை. எல்லாவற்றையும் பிருஷி அந்தக் குருவானவரின் உருவே அத்தக் கணம் நிறைந்திருந்தது.

திரும்பியும் வாட்டுக்குள்போய் அவர் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறுள். இமைகள் மூடித் திறக்க மறுக்கின்றன. தலையிலிருந்து கால்வரை ஒல்வொரு அனுவாகச் சோதனை போடுகிறுள்.

குருவானவரின் தலையில் கட்டுப் போடப்பட்டிருக்கிறது. மெதுவாகக் கட்டைத் தளர்த்துகிறுள். அவள் கரம் நடுங்குகிறது. இரத்தம் கட்டுப்பட்டிருந்தது. பலத்த அடி காரணமாக இரத்தம் சீறி எழுந்திருக்க வேண்டும். அவர் அணிந்திருந்த அங்கியின் மேல்பகுதி -தாடி, முத்துமாலையும் சிலுவையும் இரத்தக் கறையில் தோய்ந்து காய்ந்த சுவடு...

அதைப் பார்த்தபொழுது பிலாந்துவின் தளகர்த்தன் யேசுகிறிஸ்துநாதரின் பரிசுத்தமான உடலில் முக்கிய பகுதியாக விளங்கிய தலையின் நெற்றிப் பகுதியில் மூன் முடியைஅழுத்தியபொழுது பிறி எழுந்த இரத்தம் அவர் முகத்தில் எப்படிப் படிந்திருக்கும் என்பது மனதில் வந்து ஒருவித மறைவுமின்றி அப்பட்டமாக படிகம்போல மின் நுகிறது.

யேசுவுக்கு நடந்தது கொடுமை; குருவானவர் விடயம் தற்செயல், ஆனால் கண்ணிமேரிக்கு இரண்டிற்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை.

மேரியின் கலங்காத இதயம்... குருவானவருக்காக ஏங்குகிறது. பந்தம்... பாசம்... என்பன அற்றுப் பொது நலமே தண்ணலமாய்க் கருதி வாழும் கண்ணியின் இதயத்தில் இவருக்கு மட்டும் ஏன் இந்தச் தனிச்சலுகை...

யேசுவே குருவானவர் எப்படியும் குணமாகிவிடவேண்டும். அவர் பிழைக்கவேண்டும்... நெஞ்சில் சிலுவைக் குறியை நிறுத்துகிறான் கண்ணிமேரி.

இவர்கள் இருவரும் ஒருமுறை இளமையில் சந்தித்த வர்கள். அவர்கள் நினைத்தவைகைக்கூடாமல் அவற்றிற் குப் பதில் அவர்களிடம் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் அவர் அதை மறக்கக் கருதி மதகுருவாக மாறிவிட்டார். ஆனால் மேரி தன்னை நம்பாமல் மற்றவர்களின் வாக்கைப் பொய்யா மொழி என்று கருதித் தன்மீது வெறுப்புக்கொண்டதை நினைக்க வெறுப்பும், அறியாமையை நினைக்க அனுதாபமும் ஏற்பட்டது உண்மை. பலமுறை அவரிடம் அதற்கு விளக்கக் கோரி மண்டியிட்டும் பயன்படாமற்போகவே வரழவும் முடியாமல் சர்க்கவும் முடியாமல் கண்ணியாகச் சேர் தலே இதற்கு வழியென்று நினைத்துச் சேர்ந்துவிட்டான்...

ஆனால் அவனுக்கு கூட ஒரு சபலம் தோன்றியது. இன்றைய நிலையைப் பொறுத்தவரை உணர்ச்சி அழிந்து கருகிவிட்டநிலை...

ஆனால் அவன் மன்னிலை மனிதப்பிறவி எடுத்துவிட்டானே, என்ன செய்வது? மனிதனது சந்ததியின் குணம் ஒரு கணம் பழைய நினைவுகளை கொண்டுவந்தது மெய்.

இவரைக் கண்டதும் என் எனது இளமை நிகழ்ச்சிகள் தனிர்விடுகின் றன். பிறக்கும்போதே இப்படியொரு சிக் கலைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தும் எனக் கருதினேனே? அதுவும் எனது நெஞ்சச் சிறையில் ஏன் இந்த ஆசை... அவர் திரும்பவும் என்முன் வரமாட்டார் என என்னியிருந்தேனே! இதோ உயிரைக் காப்பாற்று என்று வந்துவிட்டாரே! எதிர்பாராது நடந்துவிட்டது.

என்மேல் அன்பாக இருந்தாரே. அந்த நிலையை எப்படி மறந்தார்; வெறுத்தார். அப்படியானால் மனிதன் நிலையானது என்று கருதுவது அத்தனையும் பொய்யானது என்றுதானே அர்த்தம்...

மேரிக்கு இவை தெரிந்தபின் மனதை ஒருவழிப்படுத்த முடிந்ததா...? காதல் மலர் அன்பு என்ற மூலாம்பூசி இன்ப மென்ற தேன்சுவை மிகுந்து நிற்கும் ஒருகால்...

துண்டும் என்ற முள்ளாசி இதயமென்ற மென்மலரைக் கிழித்து உறுத்திப் பதை பதைத்து ஏங்க வைத்து வாடி வாதங்கி கரிந்து சுருங்கி தூர்தாற்றும் வீசி மன்னில் வீழ்ந்து கானல் நீர்தானு என்ற வினாவெழும் ஒருகால்.....

காதல் ஒரு மலரா...?

ஆம், மென்மையும் தன்மையும் மாறிக் கசங்கிவிட்டால்... மலரின் மணம் மணப்பதில்லை. ஒரு மலர் கருகிவிட்டால்... அந்த மரம் வேறு மலரைத் தோற்றுவிக்காமலா போகிறது?

தோற்றுவிக்கத்தானே செய்கிறது. மேரி என்ற மாத் தில் உணர்ச்சி என்ற மலர் வாடி வீழி... தியாகம் என்ற மொட்டு அரும்பி பொருமிப் பூரித்து ஆனந்தம் என்ற களை சொட்டத் தனது உடலைச் சிலுப்பி உள்ளத்தை வெண்ணமயாக்கி உருண்டுகொண்டிருக்கும் மனிதனின் உலக வாழ்வைப் பார்த்து இதழ்களைப் பரப்பித் தனக்கே உரித்தான் புதிய மெருகுடன் புன்னகை பூர்க்கிறது.

சபலம் கணப் பொழுதில் கருகி மணமேல் விழுந்து விட்டது. இப்பொழுது தனது காதலர் என்றே நினைக்க வில்லை. தனது மதகுரு என்றே மதிப்பிடுகிறுன்.

டாக்டர் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். இரத்தம் போத வில்லை என்பது தெரியவந்தது.

“அளவுக்கதிகமான இரத்தம் சேதாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குறைந்தது இரண்டு பைந்து இரத்தம் என்றாலும் தேவை...”

“என்ன குறாப்...”

“B குறாப்...”

விழுந்தடித்துக்கொண்டு இரத்த வங்கியில் விசாரித்த பொழுது இல்லை என்பது தெரியவந்தது. ‘அப்படியானால் அவர் இவ்வுலகத்தை விட்டு பிரிந்து போய் விடவேண்டியது தானு... யேசுவே இன் நூம் ஏன் சோதனை... அதற்கு மார்க்கம் இல்லையா...?’

‘ஏன் இல்லை... நான் இருக்கிறேன்... எனது இரத்தத்தைத் தானம் செய்தால் என்ன...? நான் இருந்து தான் என்ன பிரயோசனம். குருவான வர் பினாத்தால் எமது சமுதாயத்தில் ஏற்படும் ஊழலை மாற்றி தெய்வசுக்தியை அடைய நல்வழியைப் போதித்துக் கெட்ட என்

ணங்களுக்காக செலவிடும் நேரந்தை நன்மைக்காக நமக் கும் பிறர்க்கும் தீங்கு தேராத வழியில் இ ளை ஞர் க ளை ஈடேற்றிச் செல்ல ஒரு வரப்பிரசாதமாக இருக்குமல்லவா?"

'அவரது சேவையின் முன் எனது சேவை எங்கே ...?'

'என் நான் இரத்தம் கொடுத்தால் என்ன ...? இவருக்கு மட்டும் நான் இரத்தம் கொடுக்க முன் வந்ததில் என்மீது சிலர் க மு ஸ் க,ம் கற்பிக்கலாம் அல்லவா ...?'

'நமக் கென்ன மற்றவர் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லி விட்டுப் போகட்டுமே ... ...' 'ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றிய பெருமையாவது எனக்கிருக்கட்டும். அதுவும் தூய அன்போடு, கெட்ட எண்ணமில்லாமல் நான் உதவி செய்கிறேன். பின் ஏன் பயப்படவேண்டும் ...?'

எங்கள் தாயைக் கேட்காமல் எப்படி ...? அவளைக் கேட்டு வருவதற்குள் உயிர் பிரிந்துவிட்டால் என் முயற்சியில்தான் என்ன நன்மை ...

இது எங் கள் கட்டுப்பாட்டுக்கு முரணானதா ...? முரணானதுதான், ஆனால் ஆபத்து வேளையில் உதவிசெய்யும்போது அவள்கூட என்னை மன்னிப்பாள் தானே ...

நான் இரத்தம் கொடுக்கச் சம்மதித்து விட்டால் போதுமா ...? என் இரத்தம் பொருந்துமா ...? பொருந்தும் என்பதில் என்ன நம்பிக்கை. அப்படிப் பொருந்தாது விடுமா ... பொருந்தாவிட்டால் ...

மீண்டும் ஒரு முறை குருவானவரைப் பார்க்கிறுன். இதயத்துடிப்பும் சுவாசமும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அவரைப் பார்த்தபொழுது அவள் முகத்தில் குப்பென்று வியர்வை சிலிர்த்து விட்டன. அவற்றை அகற்ற மனம் இடங் கொடுக்கவில்லை.

இப்பொழுது அவள் இதயத்தில் முளைவிடும் கேள்விக் குறிகள் ஒன்றல்ல, பல.

இரத்தம் பொருந்தாவிட்டால் ... ?

அதை நினைத்த பொழுது பெரிய ஆலவி ரூட்சம் சரிந்து தலையில் விழுவது போன்ற பிரமை ...

“சீ ... அவருக்குப் பொருந்தும் ... கட்டாயம் பொருந்த வேண்டும் ... ! மனதை ஓடாமல் கட்டுப்படுத்தி விட்டாள்.

“டாக்டர் நான் இரத்தம் கொடுக்கத் தயார், சோதித்துப் பாருங்கள்.”

விழிகளை உருட்டி கண்ணிமையை நிமிர்த்திப் பார்க்கிறார். “உன்னைப்போல் கடமையைக் கருத்தாகக் கொண்டவர்களை நான் கண்டதில்லை” என்பது போல் அவர் பார்வையின் பொருள் தொனித்தது.

பரிசோதனை சாலைக்காக குண்டுசியால் விரலில் குத்தி இரத்தத்தை எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

மேரியின் உணர்வுகளும் அந்தக் குருவானவரில் லயித்துவிட்டது. பல வருடங்களின் பின் பார்க்கும் உள்ளம் மௌனமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது, பசியை மறந்த நிலையில் ... எல்லாம் அவர் ...

“சிஸ்டர் மேரி உங்கள் இரத்தம் ஓ குறுப் என்டாக்டர் சொன்னார்.”

“அப்படியா ... !”

மேரியின் இதயத் தாமரை விரிந்து மலர்ந்து மணம் பரப்பியது. உதடு மகிழ்ச்சியில் வெடித்தது; உடம்பு சிலிர்த்தது. கண்களில் கண்ணீர் குளமாக ஊற்றெடுத்தது.

ஓ குறுப் இரத்தம் என்றால் அது எந்த மரித உடம்புக்கும் ஏற்றக்கூடியது. நமக்குப் பயன்படாவிட்டாலும் பிறருக்காவது உதவுகிறது.

“ஆனால் ஒன்று...!”

‘என்ன டாக்டர்...’ மேரியின் குரல் நடுங்கியது.

“உன்னிடமிருந்து எடுத்து ஏற்றுவதாக இருந்தால் உனது சுகத்திற்கு இடைஞ்சல். உனக்கு அது ஒரு பெல வீனாம். சிலவேளை உயிரைக் கூட இழக்கும் அளவுக்கு ஏற்படலாம்... உன் நிலைமையை உணர்ந்து தான் மற்ற வர்களுக்கு தானம் வளங்க வேண்டும். எனக் கென்ன நீர் சொல்வது போல் செய்யமுடியும். எதற்கும் யோசித் துப் பதில் சொல்...”

“சிந்திக்க இதுவா நேரம்! என்னப்பற்றிக் கவலையில்லை. என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுங்கள். நான் அவரின் காலில் அணியும் மிதிவடிக்குக் கூட இணையாகாதவன். எனது உயிர் இதற்கு மேல் இருந்தும் என்ன பயன்? இதுபோன்ற பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமா..? உடனடியாக எடுத்து ஏற்றுங்கள் டாக்டர்...”

“சரி! உன் இஷ்டம்...” நெடுமுச் சொன்று எழுந்து தேய்கிறது.

இரத்தம் எடுத்து குருவானவரின் உடலில் ஏற்றுவதற்காக குழாய் மாட்டப்பட்டு விட்டது.

ஒவ்வொரு துளி துளியாக அவரது உடலில் இரத்தம் ஏறுகிறது. குருவானவரின் முடியிருந்த விழிகளின் இமைகள் திறக்கின்றன. அகல விரிந்த இமைகளினுடே விழிகளை உருட்டி நியிர்ந்து பார்க்கிறார். அவருக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

உடல் அசைவைப் பார்த்து அவரிடம் அன்பு காட்டிய அதே மேரி புன்னகை பூர்க்கிறார். ஆனால் அவன் சிரிப்பில் கள்ளாமில்லை; கபடமில்லை. ஒரு தியாகியின் வெற்றிப் பெருமிதம் நெளிகிறது. அன்பின் களிவு கசிந்து முகமலரின் வெளிப் பாளைகளில் பொசிந்து கொண்டிருந்து வருகிறது.

தது. அவளது இதயம் மலர்ந்து குளிருகிறது. முகத் தில் என்றுமில்லாத தனிப் புத்தொளி மின்னுகிறது ...!

அன்பு வைப்பது எனிது. தனக்கு அது கணியாத போதும் கசந்தபோதும் அதற்காக தன்னுயிரையும் துச்ச மென மதித்து தன் உயிரையே தானஞ் செய்யும் அவளை பூப்போட்டுக் கும்பிட்டாலும் பாதகமில்லை என்றிருந்தது குருவானவருக்கு... அவரின் கலங்காத கண்களில் கூட கண்ணீர் கோடிட்டது.

கைவிரல்களால் சுண்டியெறிந்து மகிழ்கையில் ... மேரி மயங்கிவிட்டாள் ... டாக்டர் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வை அவரையே குளிப்பாட்டிவிட்டது. தனது வல் வலம் எல்லாம் பிரயோகித்தாயிற்று ஆனால் ...?

அவள் கொடுத்த அந்தத் தானம் நிச்சயம் அவர் நினைவில் - குருவானவர் நினைவில் நிலைத்துவிட்ட ரூருகல்.....

(தேனருவி—புரட்டாதி—63)

கடற் பஞ்ச

“சின்னப்பொடி இரண்டு விளப்பொடியெண்டாலும் தாவன். மனிசிக்குப் பத்தியம் வைக்க, கடல்லீல போற போது தாறன்.,,

”அண்ணை கொண்டுவந்த கொஞ்ச மீண்டும் காசுத் தேவையிலை ஓரடிக்கு முந்தியா குடுத்திட்டன். கடல் கொந்தளிப்பிலை மீன் ஒண்டும் படுகுதில்லை. ஒரே புயல் அடிக்குது. வள்ளத்தோடை நான் போனதிலை தப்பினன். இல்லாமே தோணியெண்டா கரையை அண்டவேயேலாது. பறியரும் பிஞ்சபோச்சது ... வைச்சன்று உனக்கில்லை யெண்டு செல்லுவனு... வேணுமெண்டா பறியைப்பாரன். ஒரு புவாத்திருக்கை குட்டிதான் கறிக்கி வெச்சிருக்கேன். நீடியும் புள்ளைத்தாச்சிக்கெண்டேக்கை ..”

பறி காற்றில் ஆடுகிறது. தோணிகள் வெறுமனே தான் வந்திருந்தன. வேலாசியின் மனம் தாவுகிறது பொன்னி சொன்னதை நினைக்க வேலாசியின் உள்ளம் கிடந்து அடிக்கிறது.

“என்னங்க கறியைக் கண்டு எத்தனை நாளாவுதுங்க. இண்டைக்கெண்டாலும்போய் இரண்டு மீன்பொடிவேண்டியாங்களன் ...”.

கடல் தொழிலாளிதான் நான். என்ன இருந்தாலும் அவள் ஆசைப்படுகிறபோது வேண்டிக்கொடுக்க முடிய வில்லை. அதுவும் புள்ளைத்தாச்சி ஆசைப்பட்டா கட்டாயமா வேண்டிக்கொடுக்க வேணும். அப்பத்தான் சுகமான பிரசவம் நடக்கும். வயிறும் வாயுமா இருக்கேக்கை மனசிலை கசப்புக்கிசப்பு இல்லாமைப் பாத்துக்கொள்ள னும். ... அந்த ஒத்தப்பனைக்கு நேராகப் பாலத்தடியிலை வைச்ச பறியைப் பாத்திட்டெண்டாலும் வருவம்.....

மண்டாவையும் மரக்கோலையும் சின்ன பீலிப்பட்டை கையும் தோணிக்குள் வைத்துவிட்டு, தோணியை மேட்டு மணற்பரப்பிலிருந்து கடலுக்குள் தள்ளி தோணியில் தொற் றிக்கொண்டான். தோணி தெப்பமாகி ஒவ்வொரு அலைக் கும் மிதந்து தாழ்கிறது. பாசிகள்; பச்சைத்தானைகள் அலைகளின் ஆட்டத்துக்கு இசைய தாக்குப்பிடித்து அங்கு மிங்கும் தலையைசக்கிறது வேலாசியின் கையில் இருந்த மரக்கல் அடித்தளத்துக்குச் சென்று முட்டுகிறது. தனது நெஞ்சை மரக்கலின் நுனியில் பொறுக்க வைத்துக் கால் விரல்களில் தனது உடலைத் தூக்கி அழுத்தி உன்றித் தள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு தாண்டலுக்கும் தோணி நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு முன்னேறுகிறது.

பெரியபாளம் கடற்பஞ்ச கடலில் மிதந்து வருகிறது. அதைக்கண்டதும் மகன் சின்னுனின் நினைவு சுழியிடு கிறது. கண்மணிகளில் அவன் உருவம் வந்து நிற்கிறது. சிறுப் பச்சரிசி போன்ற பற்களைக் காட்டுகிறேன். அரையில் கட்டியிருக்கும் வெள்ளி அரைஞான் பளிச்சிடுகிறது. ஐந்து வயதுக்கூட நிறைவுபெறுத சின்னுன் பிறந்தமேனி யாக சின்னக் கைகளில் ஒரு அசைவை ஏற்படுத்தி ஆராவாரிக்கிறேன். தலைமயிர் மாடு துப்பிய பனங்காய்த்தும்பாகி சீப்பின் வருடலற்றுச் செம்படைத்தடிக் கிடக்கிறது. சின்ன முகத்துக்கு அதுசட்ட அழகாகத் தெரிகிறது. ஒரு கையால் ஒதுக்கிக்கொண்டு...

“அப்பா நீ எனக்குக் கடல் பஞ்ச கொண்டாந்து தரல்லா. தாறன் தாறன் எண்டு வேக்கிறு, சொக்கனுக்கு அவண்டை அப்பா கொண்டாந்து குடுத்திக்கார் ... நான் தொட அடிச்சவன் ”...

விக்கல் எடுத்துச் சின்னன் அழுதான் — கண்களி லிருந்து பனிமுத்துக்கள் சிதறி விழுகின்றன.

“அழாதையடா சின்னன், நான் கடலை போன உனக்குக் கடற்பஞ்ச கொண்டாந்து தாறன் ...”

‘ஒண்டு வேணும் ஐஞ்சதான் வேணும் அஞ்சு ... ,

“சரி நீ சொக்கனிட்டைப் போகாதை. போனுப் பிற கும் அடிப்பான். நீ வீட்டிலே இருந்துக்கோ...”

“நீ எனக்கு கொண்டுவந்தின்ற நான் விளயான் டிச்சு இஞ்சே இருக்கேன்... இன்ன.”

சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது... திரும்பிப் பார்க்கிறேன். பஞ்ச பத்துப் பன்னிரண்டு யார் கடற்துவிட்டிருந்தது. உடனே மரக்கலை எடுத்து மாறிப்போட்டு வலித்தான்... கடற்பஞ்ச நீரில் ஊறி மதமத்தை வாழை இலை யாகி மதானித்து இருந்தது. அதை எடுத்துப் பிழிகிறேன். உப்பு நீர் சிறிர் சிறிர் எனச் சிறிக் கண்களில் படுகிறது... கண்ணில் கரிப்பு... கடற்பஞ்சுப் பாளத்தை தோணிக்குள் போட்டுக்கையால் கண்ணைக் கசக்கிவிட்டுக் கொள்கிறேன் - வேலாசி ..

பாலத்தடியை நோக்கி... அவன் தாண்டுகிறேன்... ஊகம் தவறவில்லை. மண்டாவில் கொழுவிப் பறியைத் தூக்கி எடுத்துத் தோணிக்குள் கொட்டுகிறேன். பறியினின்றும் விழுந்த மீன்கள் தோணித் தளத்தில் பட்டதும் துடித்து வில்லாக வலைந்து மேலெழுந்து விழுந்து அடங்கி விடுகின்றன.

கரையில் மீன் வாங்க வந்த வேலைண மக்கள் மீன் தோணி ஒன்றையும் காணவில்லையே என எண்ணி கரையில் நின்று கால் உளைந்ததினால் குத்தகைக்காரன் இருக்கும் கொட்டில் பக்கம் போய் பச்சைப் புல் தரையில் காலகளை முடக்கி சப்பாணி கோலிக்கொண்டனர்.

“என்ன குத்தகைக்காரன் எனி மீன் வருமா ?”

“எல்லாத் தோணிகளும் வந்திட்டுது. தூண்டிலுக்குப் போனவங்களும் வந்து போயாச்ச. பறி எடுக்கப்போன வேலாசி மட்டுந்தான் வரவேணும்” சொல்லி கொண்டே கடலை நோட்ட மிட்டார். அவரது கண்ணுக்கு வேலாசி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“அந்தா சுடலை அடி கண்ணுவுக்கு நேராக வந்து கொண்டிருக்கான் வேலாசி ”

வேலாசிக்கு மகிழ்ச்சி; கரையில் நிற்கும் சனத்திரளைப் பார்த்ததும், சொன்ன விலைப்படியே வித்துத் தீர்க்கக் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டான். இன்று இருபது ரூபாய் வரை தேறும். கூப்பனும் வேண்ட வேணும். அவன் பொன்னியை ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒருக்கா காட்டிக் கொண்டும் வந்துவிடலாம் என்ற துடிப்பில் தாண்டல் வேகமாகிறது. அலையும் சேர்ந்து கரையை அடைய உதவுகிறது.

குத்தகைக் காறனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மீனை தென்னேலை மீது வீசியெறிந்தான். விழுந்தடித்துக் கொண்டு கோர்வை ஈக்கிலை பிடித்துக்கொண்டு எனக்கு உனக்கென்று சொல்லி அடிப்படத் தொடங்கினார்கள். குத்தகைக்காரன் “எனக்குக் கறிக்கு வேணும் என அதை ஒரு பக்கத்தில் எடுத்து வைத்தான்.

வேலாசி கோர்வை இருந்தா எனக்குத் தா ... பல குரல்கள் ... சமுத்திரத்தில் கல்லாகிப் பொத்து ... பொத் தென்று விழுகிறது.

“கோர்வை ஒண்டு. ஒண்டரை ருவா கொடுத் துப் போடுங்க இல்லாட்டி வைச்சிட்டுப் போங்க மறுகதை பேசவேண்டாம்.” உசாராகவே வேலாசி சொன்னான். எவரும் மறு பேச்சுப் பேசவில்லை. காசைக் கொடுத்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

பறியைத் தூக்கி மண்டாவில் கொழுவிக் கொண்டு அதற்குமேல் மரக்கலையும் தோளில் போட்டு ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால் கடற் பஞ்ச பாளத்தை தூக்கிக் கொண்டு மணல் மேற்கொள்ள வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

நடக்கும் போது மணல் சொரு சொருவென்று விட்டுக் கொடுக்கின்றன. அவனது விறைத்து வென்னமையாக இருந்த குதிக் கால்களில் மணற் பருக்கைகள் ஒட்டிக் கொண்டன.

அந்த மணற் பரப்பைத் தாண்டித் தான் அவனது குடிசை அதன் பின்புறத்தில் தென்னை மரங்கள் சோலையாக வளர்ந்தும் கிழக்கே பாந்து விரிந்து கிடக்கும் உவர் நிலம்; அவற்றில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கண்ணு, தாளை, நொச்சி, ஈச்சம் பற்றை கள் அதையடுத்து கடல்கரையில் உமிரி, கொட்டணை மரங்கள் பரந்து அடர்ந்து காட்சியளிக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே பச்சை. இவை எல்லாம் இயற்கை அழகை குடிசைக்கு தனிமதிப்பைக் கொடுக்கின்றது.

பறியைக் கழட்டி நிலத்தில் வைத்துவிட்டு மண்டாவையும் மரக்கலையும் குடிசையில் சாத்திவிட்டு வேலாசி நிமிர்ந்தான். அவன் முகத்தில் குதுகலம் படர்ந்து காணப்பட்டது.

“ டியேய் பொன்னி பறியில் இருக்கிற மீணா எடுத் துக் காச்சு ... மவன் சின்னுன் எங்கே காணேம்.,,

ஹேறு எங்கே போயிருப்பான் அவன் சொக்கன் வீட்டுக்குத் தான் போயிருப்பான்.”

“இஞ்சேர் சொக்கன் அதை ஒருக்கா தரமாட்டாய் நான் பிக்கலை ... வாயில் வீணீர் ஆசையால் வடிகிறது. எனக்கு அப்பா கொண்டாந்தா உனக்குத் தருவன்” என்று கெஞ்சினுன் சின்னுன்.

ஆனால் சொக்கன் மனச இழகவில்லை. ‘சி..., சி... நான் தரமாட்டேன். உனக்கா .. நீ பகிடி பண் ஸி னி யோதுத்தைப் பல்லன் எண்டு உனக்கு நான் தரமாட்டேன் போ.’ வென்று கடுமையாகவே சொன்னுன்.

‘சின்னுன் ... டேய் ... சின்னுன் ...’ வேலாசி உரக்கக் கூவினுன்.

அது சின்னுனின் செவிகளில் விழுந்திருக்க வேண்டும். சின்னுன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஒடிவந்தான்.

அவன் மனதில் ஒரே கலவரம் ...

அப்பா வெல்லே போகவேணு மெண்டு சொன்னவர் நான் போனதுக்கு அடிக்கிறுரோ என்னவோ என்ற பயம் மனதில் இருள் ஆட்டம் இருக்கிறது.

பதுங்கி பதுங்கி மணல் தரையில் அடிக்குமேல் அடியெடுத்து வைத்துக்கொண்டு வேலாசிக்கு கிட்ட வந்து ஒதுங்கி ஒடுங்கி நின்றுகொண்டு, ‘அப்பா கூப்பிட்டியாப்பா” ...

“ஆமா இந்தா ... இந்தா ... உனக்குக் கடற் பஞ்சு ...”

அப்பொழுதுதான் நிமிர்ந்து பார்த்தான் சின்னன். அவனுக்கு எவ்வளவு ஆசை, தவிப்பு ஒடிப்போய் கையில் இருந்த கடற்பஞ்சப் பாளத்தை ஆவல் மீருதியால் தொங்கிப் பறித்துக்கொண்டான்.

‘அப்பா இ ண் டைக் கு த் தான் நல்லம்’ என்று சொல்லி ஆனந்தத்தில் கடற்காற்றுப் பட்டு உப்பிச் சுருங்கிப்போய் இருந்த வேலாசியின் கண்ணத்தில் தனது தம்பளப் பூச்சியன்ன மிருதுவான அதரங்களை சந்தோச மிருதியால் பதித்தான். ஒருமுறையல்ல பலமுறை ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் பிரிந்தன . . .

அவனது பூப்போன்ற இதழ்கள் பட்டதும் வேலாசியின் உடல் உணர்ச்சியால் குனிந்தது. உரோமம் புல் ஸரித்தது. உள்ளம்பூரித்தது. சின்னை ஆசைதீர்க் கட்டி அனைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை முனைத்தது. கைகளால் அவனை வாரி எடுத்து நெஞ்சுடன் அணைத்து உடல் இரண்டும் ஒன்றாகும்படி இறுக்கித் தழுவினான். குழந்தையின் மென்மையை மறந்து தன்னைப்போல் வயிரமானது அவன் உடல் என்ற நினைவில் தனது முழுப்பலத்தையும் கூட்டிக் கைகளால் நெருடி அவன் முகத்தில் முத்தங்கள் விடைத்தான். அவன் நெருடியது அஞ்சுப் பசியில் இருந்த வேகம்தான். ஆனால் சின் குறை குதேகத்தில் நொந்திருக்க வேண்டும். அந்தக் கணத்தில் கைப்பிடியில் தப்பி ஒடிவிடவேண்டும் என்று கால்களை கைகளை வலுவாக துடுக்குத்தனமாக இடறி அடித்தான்.

‘ஜீயோ என்னை விடப்பா விடு’ என்று சினுங்கினான்.

வேலாசி விட்டு விட்டான்.

‘நான் உண்ணேட கோபம் போ. நீ கூடாது போ.’ என்று சொல்லிக்கொண்டு போய் வீட்டு எதிரில் இருந்த மணற்கும்பியில் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு

உட்கார்ந்துவிட்டான். அவனது முகத்தில் இப்பொழுது துரியனின் கொடுரமான கதி ரகள் விழுந்தன. அந்த நேரத்தில் அவனுக்குச் சுடவில்லை ...

வேலாசி இமை கொட்டாமல் மனற் பரப்பில் சின்னன் இருக்கும் அழகை பார்த்தான் ... ஆடிமனதில்; இதயத்தின் ஆழத்தில் ... தான் தொட்டது சின்னனு கடற்பஞ்சா என்றது சந்தேகம் ...

கடற் பஞ்ச நீரில் ஊறியிருக்கும் போது எவ்வளவு பசுமையாக இருக்கின்றது. அதை கடல் நீரில் இருந்து பிரித்துத் தரையில் போட்டால் அது எவ்வளவு சுருங்கி விடுகிறது. ஆனால் மென்மை மாறுவதில்லை. அது போல்தான் சின்னன் அன்பு எனும் ஈரம் ஊறி இருக்கும் போது காணப்படும் குழுமை — ஒனி அவனுக்குப் பிடிக்காத காரியம், செய்யும் பொழுது கோபம் வரும்போது வாடிய புகையிலை குருத்துப்போல் - தொட்டாற் சுருங்கி போல் முகம் மாறிவிடுகிறது. உதடுகள் கோணி விடுகிறது. ஆனால் மென்மை — !

உண்மையில் வேலாகிக்கு தான் தொட்டது சின்னனு கடற்பஞ்சா என்பது சந்தேகம். விடை காணமுடியாத கேள்விக் குறியாக மனதில் அக்கணம் தொங்கும் சபலம் தான் ... !

(தேசியமுரசு—மாசி—63)

பசியும் பாசும்

சீதையாச்சி அப்பம் சுடுவதற்கு எழுந்துவிட்டாள்.
“கனு...கனு...கனு...” தேங்காய் துருவும் சத்தம் கேட்கிறது. “எடி பிள்ளை எழும்பனடி விடிஞ்சு போச்சு... இந்தப் பாலைப் பிழிஞ்சுதாவன்”

“என்னளை, விடியமுந்தி எழுப்பிரு... இப்பவே சுட்டுவைச்ச என்னத்துக்கு - காஞ்சு விறைச்சல்லே போம்; பேசாமைக்கிட ...”

செல்லி மறுபுறம் திரும்பிப் படுக்கிறார்கள்.

“கண்ணைத் துறந்து பார்... பலார்... பத்தி விடிஞ்சு விட்டுது, நீ கிடந்த கிடையாக் கிடக்கிறோய் ...”

பகல் முழுவதும் வேலை செய்த அலுப்பு; உடனே எழுந்திருக்க முடியவில்லை கால் கைகளை நீட்டி முடக்கி உடலை உலுப்பி எழுந்துவிட முயல்கிறார்கள். உடனின் அச்தியை பார்த்துக்கொண்டு வாளாவிருந்துவிட அவனைன்ன குபோன் விட்டுப் பிள்ளையா... ?

செல்லி எழுந்து பாலைப் பிழிந்து கொடுக்கிறார்கள்.

சீதையாச்சி... !

குக்குடு கிழவி.. பார்ப்பதற்கு அழகுமில்லை பொக்கு வாய்..! சதா எதையோ வாய்க்குள் பேட்டுக் குதப் புவது போன்று அலதுகள் ஆடுகின்றன. சீதையின் மலர்ச்சி கருகி உடல் சுருங்கி இளமை தளர்ந்து முது மையின் போர்வையினுள் மறையத் துடிக்கும் அவளின் உடல்.. நாம்புகள் தோற்புரையில் விம மிப் புடைத்து, தோல் சுருக்கங்களின் மகிழ்வில் திழைக்கின்றன ...

சீதையாச்சி அகப்பையில் மாவை எடுக்கிறார்கள். கை காற்றில் தென்னங் கீற்றுகி நடுங்குகிறது. நிதானம் தவறாது சட்டிக்குள் போய் விழுந்து எண்ணையுடன் சேரு கையில் சிலிரிடுகிறது. பாலில் இரண்டு மேசைக் கரண்டி அள்ளிவிட்டு போக்குவாயால் அடுப் பை ஊதுகையில் காற்று தணவில் பட்டும் படாமலும் போகிறது. தணவு இனம் குமரிப்பெண்கள் குலுங்கிச் சிரிப்பது போல் ஒரு முறை சிரிக்கிறது. புகை அலைகள் முகத்தில் படர்வதால் கரிப்புத் தாங்க முடியாமல் கண்களிலிருந்து கண்ணிர்க்கிகிறது. கண்களைக் கசக்கியபடி மறுகையால் கடகத் தில் இருந்த ஓலைக்கீற்றுகளில் நான்கு முன்றை எடுத்து தணவில் புதைக்கிறார்கள். அது பற்றி எரிகிறது. அதன் வேகத்தைப் போல மனதில் கவலை சுவாலை நாக்குகளை நீட்டுகிறது.

கவலை... புகை அலைபோல் எழுந்தலைகிறது...!

என்ன ஜென்மமிது மனிதனுக்கப் பிறப்பது கூட ஒரு குறையா...? பாவம் அவன் செல்லிக்குச் சதா பிள்ளைகளைப் பற்றிய நினைவுதான்... என்ன செய்வது... அன்புக்கு அவன் நெஞ்சம் அடிமையாய் அலைகிறது. அதற்கிடையில் நான் இருக்கிறேன் எனத் துன்பம் தலைகாட்டுகிறதே...

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு குறை... பணம் இருந்தால் பிள்ளை இல்லை. பின்னையிருந்தால்

பணமில்லை. இரண்டுமிருந்தால் நிம்மதியில்லை... இன் பமென்பது கனவுப் பொருளா..? மனிதனுக்குப் பிறப்பதே விறவியில் முழுமை பெறுவதற்குத் தானே..? என்னமோ நான் இருப்பது அவனுக்கு ஆறுதல்.. வேவலை செய்து கஷ்டப்படும் செல்லிக்கு உதவி. நான் என்ன செய்ய... பத்து வயது துவக்கம் இன்டைவரை அடிச்சுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு. மனசார அவள்தான் என்ன செய்வாள்? முன்டு பிள்ளையானும் அவரும் பாரமாய் இருக்கும்போது.. சும்மா காலைக் கையை ஆட்டி வேலை செய்யாமல் இருந்து விட முடியுமோ.. நம்மடை கால கஷ்டம் அவரையும் இப்பிடி ஆக்கிப்போட்டுது. மனிசனுக்கு மனசார ஏலாது தன்றுலை ஏறுற்றை அது செய்யுது... நாமென்ன மற்ற வர்களிட்டே அதில்லை இதில்லை என்டு கேக்கிரேமா...! கேட்டாலும் நமக்கு இட்டல் இடஞ்சல் என்டு அஞ்சுபத்து இந்தா என்டு தருகினமா... எங்களையாரும் விரல் மடிக்க ஏலாது.. இல்லை... மானத்தை வித்து சீவிக்கிறமா... எல்லாம் இந்த உடல் இருக்குமட்டும் பாடு படுறம் உடலைக் கயிற்றுக்கி திரிச்சு சத்தியைப் பெறுகிறம். பின்னை ஏன் நாமன் மற்றவங்களுக்கு பயப்பிடனும்... இதுகள் சின்னங்கு சிறுசுகள்... இப்பவே கசுட்டத்தைக் கொடுக்கப்படாது. என்ன செய்யிறது...!

நெஞ்சமெனும் குட்டையை பலமுறை அழுத்தி அழுத்தி கலக்கி அதனிடத்தில் தெளிந்த நீரைப் பெற முயலும் சிதைக்கு வெற்றி கிடைக்குமா...?

சிதையாச்சியின் இருதயம் என்ன மெழுகா ?

மெழுகு இதயத்தில் பிள்ளையென்ற அலகில் .. கிளையில்... அரும்பும் பூக்கள் என்ற சிறுசுகளின் பாசம் வந்து பட்டு எரியும்போது உருகி... உருகி... ஒடுவது தெரிகிறது. மெழுகு... உருகி... குளிர்வடையும்போது உணர முடிவதுபோல்... இதயத்தில் தனிக் குளிர்ச்சி...! மலைச்

சாரல் நீர்க்குதிப்பில் தோய்ந்தது போன்ற இதம்... பூரிப்பில் மனம் நிரம்பித் ததும்புகிறது. சீதை ஆச்சிக்குப் புணி தம் என்றால் பிடிப்பு... ஒன்றும்போது மகுடிமுன் பாம் பாகவிலிடும் சுபாவம்...

“ஆச்சி ஆச்சி... நீதான் கண்ணைப் பொத்தி விடனும் முதல்... சரிதானே... ஆச்சி...”

“ஆச்சி... நீ கண்ணாரே கடையாரே காக்கணவன் பூச்சியாரே எனக்கொரு முட்டை ஒனக்கொரு முட்டை கொண்டோடிவா எண்டு சொல்லு இன்ன... முதல்ல கண்ணைப் பொத்தறப்போ எல்லோரும் ஒடி ஒளிச்சுடனும். நானுச்சும் வந்து பிடிக்கிறதுக்குள்ள ஆச்சியிலே வந்து முட்டிட்டா அவங்களெல்லாம் பழும்... நான் பிடிக்கிற ஆளு கண்பொத்த வரனும்... இன்ன, தெரியுமில்ல...”

அத்தனை பிள்ளைகளும் பொம்மையாகி சரி என்பதற்குத் தலையாட்டுகின்றன...

சொன்னபடி புனிதத்தின் கண்ணைச் சிடையாச்சி பொத்தி விடுகிறுன். அயல் சின்னப் பிள்ளைகள் கண்ணன், நாதன், கேதாரன், தருமன் எல்லோரும் புனிதத்துடன் கண்ணம்பூச்சி விளையாடும் போக்கில்... ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மறைவில் ஒடி ஒளித்துவிட்டனர்...

புனிதத்தின் கண்களைப் பொத்திய கைகள் எடுப்பத், வில்லிருந்து புறப்பட்ட அம்பாகி அவள் துள்ளி ஒடுகிறுன். அதன் அழகு... அசைவில் எத்தனை துள்ளல்... கால்களை தொங்கித் தொங்கி... குதிக்கும் அவள்... பாதங் கள் நிலத்தில் பாவாமல்... அடியெடுத்து வைத்துக் கொள் வதை ரசித்த வண்ணம் சீதையாச்சி இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஆச்சி சொல்லித் தானை... துவையளைக் காணம்... என்றை ஆச்சியில்ல... ராங்க ஒளிச்சுவங்க...”

தாளம்பூ மடல் போன்ற கண் மடல்கள். அதனுள்ளே தேனருந்தச் செல்லும் கருவண்டு போன்ற விழிமணிகள் அதன் அசைவுடன் ஒத்தாதும் பாசத் தி ன் அழைப்பு. இளம் பிருகு இதழிலிருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைக்கு இவ் வளவு வலிமையா..? அந்த வார்த்தை தேனருவியாகி இனிக் கிறது... சீதைக்கு... இதயமலரில் வருடுவது போன்ற இதம்...

“ஆச்சி என்னை இன்னும் காணம்...”

குழந்தைகள் இதயமென்ன ரேசா மலர்களா...?

இதமான அந்த மென்மையான ரேசாக் கிளையி விருந்து ஒடித்து, தரையில் வீசியெறிந்து சுமைன்ற வெம்மையைப் பாச்சுவதென்றால்... மெதுவான இளம் பிருகு உள்ளம் வாடிவதங்கி இளமை ஒளியை சிதறஷித்து வாசனையும் நிறமும் அற்ற மலராகி உடல் தளர்வதாலுல்.. இன்பத்திற்குப் பதில் துன்பச் சுமையை அனுபவிப்பதென்றால்... எப்படி...

இளம் தளிர் உடலை ஆட்டி அசைத்து நடந்துவந்து சீதை ஆச்சியின் கன்னத்தில் பஞ்ச போன்ற முகத்தை உரசி... கைகளால் கழுத்தைச் சுற்றிச் சங்கிலியாக்கி பிடித்து கருவிழிகளை கயல்விழிகளின் ஒளியுள் தோய்த்து தோய்த்து மலர்த்தி... குறுக்கி... மனதிலுள்ள ஆசைக்கு அலைதலுக்கு... ஒத்தாதுவதுபோல்... குழந்து பிறழ்ந்து புனிதம் அழைக்கிறான்...

“ஆச்சி... என்ற ஆச்சி சொல்லித்தானை...”

அவள் முகம் பூவாகி விரிந்து மலர... இதழ்ப் பாளை கள் சுருங்கிய சீதையின் முகத்தில் அன்பு முத்தத்தின் முத்திரை பதிய... அவள் சிந்தும் சொற்றெடுக்கிறது; சீதையின் நெஞ்சுகள்...

கூ... கூ... கூ... குரல் எடுத்து.. ஒளிந்திருந்தவர் கள் கூவியதைக் கேட்டு குரல்வந்த திக்கை நோக்கி விரைகிறுள் புதினம்...

காலம் ஓடுகிறது...!

அதை ஓடென்று சொல்வாருமில்லை. நில்லென்பாரு மில்லை. கால ஒட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது மனிதனுல் இயலக்கூடியதா...! காலத்தின் கொடுமையை என்ன வென்பது...: அதற்கு அலுப்பில்லை, ஒய்வில்லை...

ஆனால் யந்திரம் அப்படியல்லவே...!

அதற்கிடையே கோளாறு ஏற்பட்டு ஓய்ந்து நின்று விடுகிறது. மனிதனும் ஒரு யந்திரந்தானே...! அந்த மனித யந்திரம் எப்பொழுதும் சுட்டுச் சுறுக்காய் வேலை செய்யுமா... என்றாலும் ஒருநாள் களைத்துவிடத்தானே செய்யும் சிதையாச்சியின் வாழ்வில் கண்டங்கள் பலதடவை சோதித்துவிட்டன, அதன் இக்கட்டில், என்தான் நான் இன்னும் பூரிக்குப் பாரமாய் இருக்கவேண்டும்...? இறந்து விட்டால் மேல் என அலுத்துக்கொள்வாள். பசியில் மனம் படும் அவலம் என்ன செய்வது..! மறுகணம் பாசத் தின் வசமாகி சுழியிடும் மனம்... பிள்ளை பேரப்பிள்ளைகளை விட்டுவிட இடம் கொடுப்பதில்லை. அவர்களின் ஆக்கம் அவளின் வாழ்வில் தணிக்க முடியாத ஆசை நீர் ஊற் றுப் போலச் சுரந்து பரந்து ஒவ்வொரு கலத்திலும் புதுத் தெம்பையூட்டுகிறது குழறும் மனம் குளிர்வடைகிறது. எல்லாம் பாசத்தின் இழையில் இயங்குகிறது.

*

*

*

இன்று வெள்ளிக்கிழமை...!

சிதை ஏறுமாருகவே அப்பத்தைச் சுட்டுவிட்டாள். காற்பங்குடை விலைபோகவில்லை. அப்பம் சுட்டு அடுக்கி

வைத்தாற்போல் இருக்கிறது. அதற்குச் செலவான மாவும் தேங்காயும் பத்து ரூபாய் வரை இருக்கும்...

“எப்படியாவது விற்ருக வேண்டும்... இல்லையென் ரூல் இவ்வளவு நானும் எடுத்த லாபமும் இன்று போய் விடுமே...

நினைத்தபொழுது மனதில் பயம்... பஞ்சியைப் பாரா மல் ரோட்டில் கொண்டுபோய் தோட்டங்களிலை வேலை செய்யிறதுகளுக்கெண்டாலும் வித்துப்போடுவெம்... அப் பத்தை எடுத்துப் பெட்டியில் அடுக்கிக்கொண்டு எழுந்து நடந்தாள் சீதை...

வீதியில் இரண்டு மைல் நடந்தாயிற்று. இன்னமும் அவள் நினைத்தபடி விலைபோகவில்லை. கால்கள் தளர்ந்து தள்ளாடின. முகம் தொய்ந்துவிட்டது. மனதில் களை...

“என்ன செய்யிறது. செல்லி பேசப் போகிறுள். அவள் சொன்னதையும் கேட்காமல்... நாலுசதம் கூட வரும் என்ற ஆசையிலை சுட்டுப்போட்டன்...” சீதை ஆச்சியின் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை...”

வீட்டை நெருங்குவதற்கிடையில்... மழை பிடித்து விட்டது... தும்பைப் பூப்போன்ற தலை மயிர் நைனந்து தோய், கடுமையாகக் களைத்துப்போய் பயந்து கொண்டு வந்தாள்.

“எடிபிள்ளை, இண்டைக்கு இருபது சோடி வரை மிஞ்சி விட்டுது.”

“சுரி, எனியென்ன செய்யிறது. மத்தியானமும் வைச்சு சாப்பிட்டால் போகிறது. மழைக்குள் நைனஞ்சு கொண்டா வந்தனி. ஈரத்தைத் துடை, சுவற முந்தி...”

சீதைக்கு இப்பொழுதுதான் முச்சு கொஞ்சம் இளகியது.

“அப்பாடா” மனதுள்ளே சொல்லி ஆறுகிறுள்.

செல்லிக்கு இன்று மழை என்றதும் புகைச்சல்...

“சி... இந்தப் பாழாய்ப்போன மழை வந்து ஊத்துது. எட. இண்டைக்கு எனக்கு நாலு ரூபாயும்... அதிலை நட்டம். இந்த நேரத்திலைதானு இதுவும் வரவேண்ணும்...”

*

*

*

சிதைக்கு ஒட்டர் கு ஸி ரா க் கிப் போட்டுது. முனகிக் கொண்டு சிலைப் போர்வையுள் புழுப்போல் குறண்டிச் சுருண்டு கிடக்கிறான். எப்பொழுதும் போல அவளால் அசைய முடியவில்லை. அப்பம் சுடும் சட்டிகளும், தேங்காய் துருவலகும் குசினிக்குள்ளே போட்ட போட்ட இடத்தில். அப்பம் சுடும் அடுப்புள் பூஜை படுத்துக் கிடக்கிறது. அதற்குப் பசி. மற்றை நாளையில் இந்நேரம் சட்டியப்பம் அதற்குக் கிடைத்திருக்கும். இன்று அதற்கும் பசி... சாம்பலுக்குள் தனது உடலைத் தோய்த்து உருண்டு புரண்டு பாதிக் கண்ணை முடியும் மூடாமலும்... எனக்குரவில் தனது வயிற்றுப் பசியைச் சொல்கிறதா...?

“மியாவ் .. மியாவ்..” வாலாடுகிறது ..

இரவு உணவை அருந்தும்போது பிள் ஜீ க ஸி ன் நினைவு !

“நாளைக்கு அப்பழும் சுட முடியாது. சின்னப்பிள்ஜீயள் பசியோட் போகுங்களா... அதுகளுக்குக் கொஞ்சம் இருக்கட்டும்...”

பாஜையில் நீரிட்டு சிறிது சாதம் வைத்திருந்தாள்.

காலையில் வேலைக்குப் போகும்போது...

“பழஞ்சோறு வைச் சிருக் கிறன், பள்ளிக்குப் போறப்போ சாப்பிட்டிட்டுப் போக்க... நேரம் போச்சு நான் போகிறன். கொஞ்சம் பிந்தினாலும் நேரஞ்செல்ல வந்ததென்டு பேசுவாங்கள். நான் போறனப்பு என்ன...”

முன் று பிள்ளைகளும் பானைமுன் குந்திவிட்டார்கள். அவர்களில் பெரியவன் பழைய சாதத்தை முன் று தட்டி லும் வார்த்து வைத்தபின் குடிப்பதற்கு வாய்க்குக் கிட்ட கொண்டு போனான்.. போகும் சமயம் கத்திக்கொண்டு ஓடிவந்த பூஜை அவனது கால்களில் தனது உடம்பைத் தேய்த்து முறுகியபடி அவனைப் பார்த்து நின்றது.

‘மியாவ் .. மியாவ்..’

ஒரு பிடி சோற்றை அதற்கு எடுத்து வைத்தான். பூஜை அந்தக் கவளம் சோற்றை ‘அவக் அவக்’ என விழுங்கியது.

பாவம் அதற்கும் பசி...

மூவருக்கும் பத்தாப்பத்திரம்; போதனில்லை என் று யாருக்குச் சொல்வது...! புத்தகங்களைக் கையில் அடுக்கி அணித்து பிடித்தபடி பாடசாலையை நோக்கி விரைந்தார்கள்... படிப்பதற்கு...

*

*

*

செல்லி வேலை முடிந்து வந்தாள். அவன் கையில் பணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சிதைக்குக் காலையிலும் பசி நேற்று முழுவதும் ஒன்றுமில்லை. வயிற்றின் பசி... இரைப்பையை குடைகிறது. என்ன செய்வது? நோய் குணமாகவேண்டும். மனதை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி அதன் அலைத்தலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“பிள்ளை முருகன், கண் டு கட்டின காசு தா வில்லையோ...”

“அவன் நாளைக்குத் தாறதாம்...”

“அவங்களுக்கென்ன, சொல்லிப்போட்டு இருந்திடுவாங்க. பிள்ளையள் பள்ளியாலை வரப்போகுதுகள், மத்தியானமாப் போச்சு”

“பொடியள் வந்திட்டுது...”

“வந்தா என்னை, பொறன்” செல்லிக்கு எரிச்சல் புகைஞ்சது.

“எனை அம்மா பசிக்குதலை... ஞேய் அம்மா, பசிக் குது...”

கொஞ்சம் பொறுங்க. அரிசி உலையிலை போட்டிருக் கிறன். வேகட்டும்.”

“காலமையும் பத்தாது. சோறு கெதியாய்த் தானை..”

கடைக்குட்டிப் பெட்டை சிறுங்கினான்... அடம்பிடித் தாள். குசினிக்குள் சருவச் சட்டிகளைத் தூக்கிப்போட்டுடைத்தாள் புவனம்.

பொறுமையைச் சோதிப்பதுபோல் இருந்தது செல்லிக்கு... ஆத்திரம் ... அதன் குழியிகள் பொட்டுப் பொட்டென தோன்றித் தெறிக்கின்றன. கோபத்தில் கையில் இருந்த அகப்பைக் காம்பினால் அடித்தாள்.

சின்னவள் புனிதம் துடித்து நெளிந்து பதைத்தாள்.

“அம்மாஞேய்... அடியாதையைனை... அடியாதையைனை...”

குளிரென்று மூலையில் கிடந்த சீதையாச்சி ஓடிவந்தாள்.

“பாவம் பிள்ளை, சின்னதுகளுக்கு இப்பிடியா அடிக்கிறது?”

“என்றை பிள்ளை சொல்லுக்கேக்காட்டி அடிப்பன் உதைப்பன்... அது என்றை இஷ்டம் ...”

“ஓ... பின்னை ஏறி மிரியன்றி... என்னடி உனக்கென்னடி...”

“ஓ... ஓ... எனக்குத்தான் திமிர்... நீ செய்து வைச்ச வெச்சணத்திலை ... தந்துவைச்ச சீதனத்திலை ... தின்று

போட்டுக் கிடக்கிறன். கொழுத்துத்தான் ஆடுறன். நான் படாதபாடு பட்டுத் தாறன், நிங்களும் சேந்து தின்னுங்க...”

“ஏன் நான் உழைக்கேல்லையோ...?”

“அதுதான் முந்தநாத்து! நீ சுட்டு வித்த லெச்சணத் திலை கிழி... கிழிஞ்சுபோச்சு... கடனுக்குக் குடுத்திட்டு வந்து உன்றை ஆங்காரக் கொழுப்பிலும் குறைச்சவில்லை..”

“ஆ... நான் உழைச்சா எனக்குக் காணுதோ... காக் கொத்திசிக்கு உழைக்க ஏலாதோ... கவுண்மேந்து தாற பத்து ரூபாய் போதுமடி எனக்கு... எங்கையெண்டாலும் போகத்தான்வெனும், எந்தநாள் பாத்தாலும் இவள் என் நேடை மல்லுக்கட்டிருள். சும்மா புறுபுறு கறகறண்டு பேசிருள்... ஒரு மாசத்துக்கெண்டாலும் என்றை அக்கை மகன் விட்டை போய் இருந்திட்டு வரவேணும். அப்பத் தான் அருமை தெரியும். அவள் தன்நேடை வந்து துளைக்கி இருக்கச்சொல்லிக் கேட்டவள்... நானும் ஏதோ என்றை பிள்ளை... பிள்ளை... என்டு பாத்தா—”

“ஓ... ஓ... போவன். இஞ்சை ஆர் மறிக்கிணை...”

“எடி... ஓமெடி உனக்கு உன்றை வாய்க்கொழுப்பிலைதான் நீ இப்பிடிக்கிடக்கிறோய்...”

சீதையாச்சியின் சிறைங்கல் நீர் மழைத் துமியாகி நிலத்தில் வழித்தெறியப்படுகிறது. சீதைக்கு உள் மனதில் சிறு கிறல் விழுந்துவிட அழுகை சரந்தது.

“எடி.. ஓமெடி.. ஓம் பேசாமைக் கிட...”

“முட்டைக் கண்ணீர் ஊத்திரு... தன்றை மச்சா வின்றை மகன் என்டு செய்துபோட்டு இப்ப முட்டைக் கண்ணீர் வேறை...”.

புவனம் சிறியவள், அடியின் வலியில் அழுது ஓய்ந்து வெறு மண்ணிலே படுத்து உறங்கிவிட்டாள். மற்றவர்

கன் இருவரும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொற் போரின் கோரத்தைக்கண்டு பயந்து ஒதுங்கி ஒன்றும் பேசாது ஒருங்கி முலையில் குந்தி இருந்து கலவாத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்...

செல்லி சோறும் சமைத்து சம்பலும் அரைத்துவிட்டாள். முதலில் சீதையாச்சிக்கு குடிநீர் வைத்து இறக்கி வைத்தாள்...

“ஆச்சி... குடியன்...” செல்லி கெஞ்சினான்.

“எனக்கு வேண்டாம் போ உன்னட்டை வேண்டிக் குடிக்கிறதும் போதும் நீ படுத்துகிற பாடும் போதும்...”

“என்ற ஆச்சியல்லே...”

சீதையின் நாடியைத் தடவிக்கொண்டே “என்ற ஆச்சியல்லே குடியினை பின்னை நான் வேலைசெய்துபோட்டு வந்து ஆக்குக்கொண்டிருக்கையில் கதைச்சா... எனக் கும் பசி எனி ஒண்டும் சொல்லையில்லைக்குடி...”

சீதையின் மனசு இளகியது. குடிநீரை வாங்கிக் குடித்தாள்.

“டியே புவனம் எழும்படி சாப்பிட...”

“சோறும் வேணும் ஒண்டும் வேணும் போ...நீ எனக்கு அடிச்சனியோ: இஞ்சபாரன்...” கொழுக்கட்டை மாதிரி தடித்திருந்த கால் துடையைத் திருப்பிக் காட்டி னான்.

“நல்ல பிள்ளையல்லே; என்ற குஞ்சல்லே, சாப்பிட வாடி கண்ணு...”

“எனிமேலும் அடிப்பியோ அடிக்கமாட்டன் எண்டு சொன்னுத்தான்”

“நான் அடிக்கேயில்லை சாப்பிடு வா...”

“இல்லைப்போ வேண்டாம் என்றால் வேண்டாந்தான்” புவனம் கொஞ்சமும் இளகுவதாயில்லை.

செல்லியின் மனம் உள்ளே அழுகிறது. நான் ஆத்திரத்தில் அடிச்சுப்போட்டன். ஈவு இரக்கமில்லாமல் என்மேல் பிழைதான். நான் பெத்தது எப்பிடியிருக்கும் என்னிலும்பார்க்க முன்று மடங்கு அகங்காரம் அவனுக்கு; இருக்காதா என்ன?

புவனம் முடியாது என மறுமுறை சொன்னதும் செல்லிக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை.

நான் எங்கையேன் போய்த் துலைஞ்சிட்டாலும் தேவையில்லை. இதுகளோடை நான் படுறபாடு... கையை முகத்தில் முடியபடி அழுதான் செல்லி...

பார்த்துக்கொண்டிருந்த புனி தம் தாய் முகத்தில் பொத்தியிருந்த கை இரண்டையும் தனது தளிர்க்கரத்தால் விலக்கிப் பார்க்கிறான்.

செல்லியின் கண்களில் கண்ணீர் கடல் வெண் முத்துக்களைப்போல் திரண்டு உருண்டது.

“அம்மா... அம்மா... நான்... சாப்பிடவாற ஸ்வாவவன்...”

“.....”

“புறகும் பாரன் இப்ப புறகும் அழுகிறு... அழாதை...”

கண்களில் பொங்கி வெடிக்கும் கண்ணீரைத் தனது இரு கைகளாலும் துடைத்து வழித்துவிட்டு, கையைப் பிடித்து இழுத்தான் புனிதம்...

தாய்மை உணர்வில் செல்லியின் இதயம் விரிந்தது. புன்னகை; மல்லிகை மொட்டு விரிவதுபோல மலர்ந்து உதிர்ந்து விழுந்தது. கைகள் இரண்டாலும் அவளைக் கட்டிப் பிடித்துத் தூக்கித் தனது இதழ்களின் ஓரத்தைப் பதிக்க வேண்டும் எனத் துடித்து நின்றது உள்மனது.

மின்னல்

ரோகினியின் கழுத்தில் சமயாசாரப்படி தாலி ஏறி இன்னும் நான்கு நாட்கள் ஆகவில்லை.

அந்தத் தாலி நாலாவது நாள்.....?

தாலியைக் கட்டியவன் சாய்ந்துவிட்டான். மார் பிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு ஒப்பாரி வைத்து நெடுங்குரல் எடுத்து அழுதார்கள்.

காலத்தச்சன் வெட்டிய மரத்தை வீட்டிலா வைத்திருப்பார்கள்? சுடலை விறகுடன் விறகாகச் சுட்டெரித்தார்கள்.

வீட்டில் தூன்யம். அவனுள்ளத்திலும் தூன்யம்.

தூன்யத்தை உடைத்துக்கொண்டு நெடுமுச்சுக் கனலாக வீசுகிறது. அந்த முச்சின் ஏற்ற இறக்கத்துக்கமைய நெஞ்சு விம்மித் தணிகிறது.

அரும்பு பூத்துக் குலுங்குவதற்கு முன்னே அந்தக் கிளையை வெட்டித்தள்ளிவிட்டால்—? அழகையோ நறுமணத்தையோ எதிர்பார்த்துவிட முடியாதே! கைம்மையின் கோலம் அவனை வந்து ஒட்டிக்கொண்டது. நெற்றியில் பொட்டு இல்லை. பல வர்ண ஆடையில்லை. அணி இல்லை. துல்லியமான வெள்ளைப் புடவெளை உடுத்துக்கொள்ளச் சொன்னார்கள். உடுத்துக்கொண்டாள்.

வெள்ளைப் புடவை, அதற்கேற்ற ரவிக்கை — அத் தனியும் சிறையிடத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த உடல்... உடலுடன் ஒன்றிவரும் உணர்ச்சி அது வெறும் ஜடமாக இல்லையே. இன்னமும் அதில் உயிர்ப்பு இருக்கிறதே?

மனவாழ்வின் இன்பம் என்ன என்பதை ஒரு கணம் கூட துய்க்க விதியற்று அவன் இந்தக் கோலத்துக்கு வந்துவிட்டான். பருவத்தின் வனப்பு இன்னும் கட்டுக் குலையவில்லை. கைம்மைச் சிறையின் விலங்கு களை உடைத்து எறிந்துகொண்டு எட்டிப் பார்க்கிறது இளமை. உணர்ச்சிகள்..... இப்பொழுதுதான் கிளை பரப்பித் தளிர் விடுகின்றன. கடல் அலைபோல் குழறிக் குழறி ஒல மிட்டெழுந்து எங்கும் சிதறி, சிறகிழந்த பறவையாகத் துடிக்கின்றன; மனதில் எங்கேயோ வெகு ஆழத்தில் புதையுண்டு அசுரவேகத்தில் தொழில்படுகின்றன. ஆனால் முடிவு எதுவுமில்லை. அதை நினைக்கும்போது தாமரை இலையில் மழைத்துளிகள் பட்டு உருஞ்சும் வெள்ளி மணி கள்போல் கணக்களிலிருந்து சில முத்துக்கள் உதிர்ந்தன.

மனிதனின் வாழ்வும் தாழ்வும் இந்த உணர்ச்சியின் எல்லையில்தானே!

அவனுக்கு என்றும் ஒரு துணை தம்பிராசா. ரோகினி யும் தம்பிராசாவும் ஒரே செடியில் மலர்ந்த இரு மலர்கள். முன்னையது அவன். அவன் அரும்பி பத்து ஆண்டுகள் ஆகிறது.

அக்கா தினம் கண்ணீரைச் சிந்துவதும் முக்கைச் சிறிக்கொள்வதும் பார்க்கப் பொறுக்கவில்லை. கூடப் பிறந்த அவன் இதயம் அவனுக்காக ஏங்கும். அவனுக்கு என்ன தெரியும்?

என் அக்கா எப்ப பார்த்தாலும் ஒரே அழுகைதானு? கொஞ்சநேரமானாலும் சம்மா இருக்கக்கூடாதா? அவன்

கண்ணீரைத் துடைக்கக் குனிந்து கைகளைக் கண்ணுக் குக் கிட்டக் கொண்டு சென்றுன்

“சீ என்னையேன் இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறும், சனியன்! இதுவந்து எனக்கு சகோதரமாய் பிறந்துதே. இது பிறந்து நாலு மாதத்தாலே அம்மாவைச் சமைச்சுது.. ஆறு வருடங்களில் இங்கு காலடி எடுத்து வைத்த உடனேயே அப்பாவையுஞ் துலைச்சுப் போட்டுது. போதாக குறைக்கு இந்த நிலுவைச் சனியனுலே என் வாழ்வே நாசமாய்ப் போச்சு!”

அதன்பின் அவன் அவனுக்காகப் பரிந்துபேசுவதில்லை. அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லப் போய் ஆத்திரத்தைக் கிளறிவிட அவன் விரும்பவில்லை. பாடசாலை முடிந்தால் ஒரே விளையாட்டுத்தான். அதிக நேரந் தங்குவதில்லை.

*

*

*

காலச் செடியில் மாதங்கள் என்ற மலர்கள் உதிர்ந்து சருகாகின....

வீட்டின் வெளிக்கதவை ஒருச்சாய்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே உலகை நோக்குகிறுன். இந்த உலகம் அனைத்தும் இன்பத்துள் திளைப்பது போலவும் தான் மட்டும் கிடையாத ஒன்றுக்காக ஏங்கிக்கொண்டிருப்பது போலவும் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

நாகரிகத்தின் வாரிசாக நீண்ட காற்சட்டையும், றெடி மேட் சேட்டும் அணிந்து தனது அமெரிக்கன் யங்கித்தலையத் தட்டிக்கொண்டு, இவன் நிற்கும் திக்கை நோக்கிவருகிறுன் ஒரு வாலிபன்.

அவனது பட்டாம் பூச்சி விழிகள் சிறகடித்துக்கொள்கின்றன.

அது யார்? கூர் குறிப்பாக அவளைப் பார்க்கிறோன்.
“ஓ மிஸ்டர் பாலு நீங்களா?” வார்த்தைகள் அவள் வாயிலிருந்து சிதறினிடுகின் றன.

அவன் திரும்பி உன்றிப்பாக அவளைப் பார்க்கிறோன்.
இதழ் கடையில் விஷ்டமப் புன்னைக அரும்புகிறது.

“நீங்கள் இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள்?”

“யாழ்ப்பாணத்தில் பாங்கில் வேலை. இரண்டு மாதந் தான் ஆகிறது. பாக் ரேட்டில் எனது நண்பன் வீட்டில் தங்குகிறேன்!.” சொல்லிக்கொண்டே அவளை வடிவாகப் பார்த்தான். பருவத்தின் வாசற்படியில் நிற்கும் அவள் முகத்தில் சூன்யம் நிலவுகிறதை உணர்கிறோன்.

“என் இங்கு நிற்கிறீர்கள்?”

“இதுதான் எங்கள் வீடு” பதிலுடன் பெருமுச்சம் சேர்ந்து வருகிறது. “சரி வருகிறேன்” என்று அவன் கூற “வாருங்களேன் உள்ளே” என்றான். சுற்றுப் புறத்தைப் பார்த்தபடி உள்ளே சென்று சாய்வுக் கட்டிலில் உட்காருகின்றான். சாய்மனக் கட்டிலின் எதிரே சுவரில் மாட்டியிருந்த தம்பதிகளின் படமோன்றை எழுந்து பார்க்கிறோன். அதில், மணப்பெண் ரோகினிதான். பக்கத்தில் நிற்பவன்? விஷ்டயம் புரிகிறது.

“உங்கள் அவர்.....!”

அவள் முகம் கறுக்கிறது.

பாலைவனத்தில் நீர் கிடைக்குமா? பசஞ்சைனையைத் தேடியலையும் அவள் மனதுக்கு அது கிடைத்துவிட்டதா?

அவள் கண்களில் நீர் முத்துக்கள் உருளுகின்றன.

பாலு இப்பொழுதுதான் நிமிர்ந்து உன்னிப்பாக அவளைக் கவனிக்கிறோன்.

பருவத்தின் நெகிழ்ச்சி கோடிட்டிருப்பது தெரிகிறது. பருவக் கொளிப்பு முழுவதையும், வரிந்து கட்டி வைத்து விட்டதைப் போல் அவள் 'ரவுக்கை' அவள் மேனியை இறுகப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனாடு விம்மி நிற்கும் வடிவமைப்பு அவள்மீது மேலும் அழகை வாரிச் சொரிகிறதே! ஆ காலன்தான் எத்தகைய கொடியவன். அவளது புற அழகைவிட அகத்தழகு ரோசாப்புவின் இதழ்கள் போன்றது. நெயப்புடைத்து மென்மையாக்கிய பஞ்ச போன்றது. அப்பழக்கற்றது. இவளா விதவை பாவம்?

அவனுல் நிற்க முடியவில்லை. “நேரமாகிறது ஒரு வேலை இருக்கிறது போகவேண்டும்” என்று அவசரப்படு கிறுன்.

“என் அவசரப்படுகிறீர்கள்?”

“அடல்றஸ் ஓன்லி” பார்த்தாக வேண்டும்.

“அப்படி யென்றால்?”

“அது ஒரு இங்கிலிஸ் படம் வயது வந்தவர்கள் மட்டும் தான் பார்க்கலாம். சரி நேரமாகிறது வரட்டுமா?”

அவள் ‘சரி’ என்பதற்கு அடையாளமாகப் பொம்மை போல் தலையாட்டினான். அத்துடன் நெடுமுச்சும் பெரு முச்சாக எழுந்தது. அதைப் பாலு கவனிக்கவில்லை. போய்விட்டான்.

*

*

*

அவளது பார்வை எதனை எதிர்நோக்கி ஏங்குகிறது? தினமும் பாலுவைச் சுற்றியே அவள் நினைவு ஒடுகின்றது. அந்த நினைவில் அழும்போது எத்தனை திருப்தி... .

“எனக்குத்தான் எவ்வளவு அற்ப ஆசை!” பெண் பேசை! அவள் நெஞ்சில் எத்தனை கேள்விகள்? நெஞ்சில் ஒருவித வளி ஏற்படுகின்றது. வீதியைப் பார்த்தாள்.

கண்களில் தெரிபவன் அவனு? அவளது விழிகள் விகரச்சித்தன. பாலு வந்தான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அவள் மனதில் எழுந்த கேள்விகளுக்கு முற்றுப் புள்ளியாக அமைகிறது.

‘என்ன உங்களை இந்தப் பக்கமே காணவில்லை?’

“சென்ற சில நாட்களாக ஒழியாத வேலை. நான் வர முடியவில்லை...”

“நீங்கள் வரவில்லை என்றதும் பயந்து போய்விட தேன்”

“ஏன்?”

தன் உணர்ச்சிப் போராட்டத்தை எப்படிச் சொல்லுவாள். எப்படியோ சிலமணி நேரம் பேசிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அவளது விழிக்கோணத்தில் குறும்பு நெளிகிறது இதழ்பாளை வெடிக்கப் பற்கள் தெரிகின்றன.

‘அடல்றஸ் ஒன்லி’ பார்க்கப் போகவில்லைபா? இப்படி நையாண்டி செய்தாள். அதில் ஒரு ஆவலும் தொனித்தது. சொல்லிவிட்டுப் பாலுவைப் பார்த்தாள். நெஞ்சின் வரட்சியில் மழையை விரும்பும் ஆவல் அதில் இழையோடுகிறது. “அடல்றஸ் ஒன்லி” தானே இப்பொழுது பார்க்க வாய்ப்பில்லை. இன்னுமொரு நாளைக்குப் பார்த்தால் போகிறது...!

“உங்களைப் பொறுத்தமட்டில் நான் எப்படி இருக்கிறேன்”

“என் அழகாய்த்தான் இருக்கிறும்”

அழகு என்று சொல்லிவிட்டாலே போதும் பெண்களுக்கு அதைவிடச் சந்தோஷமிருக்காது. மேலும் அது வும் ஒரு ஆண் சொல்லிவிட்டால் அப்பப்பா கேட்கவா வேண்டும்.

அதைவிட இன்பமென்ன?

தன்னை மறந்த ஒரு நிலை. எதையும் பிரித்தறிய முடியாத பலவினம்.

முன்பு எட்ட நின்று பேசிக்கொள்ளும் அவள் இன்று கிட்ட நெருங்கினால். “உங்கள் கையா என் கையா பெரிது?” பூஜையின் பார்வையைத் தவிர்க்க முடியாது. எலி தன்னை மறந்து ஓடிவரும் பரிதாபநிலை இது.

தனது கையை அவனுக்காக நீட்டுகிறார்

“அக்கா”

வாசலிலிருந்து தம்பிராசாவின் குரல் கேட்கிறது. அவசரமாக ஒரு கடுதாசியைக்கொண்டு அங்குவருகிறார்கள் சிறுவன். ‘அக்கா’ இந்தப் படத்தைப் பார்த்தாயா?

“என்னடா அது?”

இந்த முரடன் இந்தப் பொம்பிளையைப் பற்றி இழுத்து.. படத்தை அவள் வாங்கிப் பார்த்தாள்.

பலியாடு பலிபீடத்தின் முன்னே நின்று நடுங்கும் நிலையில் அந்தப் படத்தில் ஒரு பெண் நின்றார். பலவந்த மாக அவளை அணைக்க அவள் முயலுகிறார்.

பெண்மையின் மென்மையை இணைக்க அவன் முரட குத்தனம் விழைகிறது.

அந்தப் பெண் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முண்டிருள்.

இங்கே ஒருத்தி..? தனது மென்மையை இழுந்து விடத் தவியாகத் தவிக்கிறார். அந்தக் கடதாசி, ஒரு சினிமா விளம்பரம். அதிலும் “அடல்ஸ்ர் ஒன்லி” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அடல்ஸ்ர் ஒன்லி என்றால் பெண்களைப் பலவந்த மாகப் பிடித்து இழுத்து அணைத்து.....

இவ்வளவு!

கீழ்த்தர உணர்ச்சி

தன்னை இழந்து தன்னையே முழுதும் அர்ப்பணித்து விட அவளால் இப்பொழுது முடியவில்லை. தன்னைவிட்டு எங்கோ சென்றுவிட்ட மானம் என்ற உணர்ச்சி... கீழ்த் தர என்னாங்களைப் புதைகுழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு விஸ்வரூபமாக வியாபித்துக்கொள்கிறது.

பாலு எழுந்து போகிறுன்.

அவனை அவள் தடுக்க முடியவில்லை.

உடலில் மின்னல் தாக்கு கல்... அதன் கணப்பொழுது நிலிவிச்சில் கால் களே நிலைபெயர்ந்துவிட்டதுபோல்... நல்லவேளை... மின்னும் இருளில் அவள் சோர்ந்து போய் சாய்மனக் கட்டிலுக்குள் விழுகிறுள்..... சூனியம் நீண்டு விரிகிறது.

பழைய பத்திரிகை காற்றின் தாக்குதலைத் தாங்க மாட்டாது துடிக்கும் சிட்டுப்போல் யன்னல் ஓரத்தில் பக்கங்களைப் புரட்டிக்கொள்கிறது.

எழுந்து சென்று அதனைப் புரட்டுகிறுன்.

“விதவைகள் விவாகஞ் செய்வதைத் தடுப்பது பாவம். ஆனால் அந்த விதவைகள் விவாகஞ் செய்யாது இருப்பார் களேயானால் அது இச்சமுதாயத்துக்கே புண்ணியமாகும்”

அறிஞர் ஒருவரின் அருமையான வாக்கியிது! விதவைகள் மனமுடித்து வாழ்வது பாவமல்ல. ஆனால்.....

அவள் வாழ்வை வேண்டாது இருப்பாளேயானால் தனது சமுகத்துக்கே உயர்வைத் தருபவள் ஆவாள்!

பாரம்பரியம் புகட்டிய தர்மத்துக்கு அவள் தலை வணங்குகிறானா? மனக் கோலத்தில் இருக்கும் கணவளை எதிர்நோக்கிய விழிகளில் இரு சொட்டுத் திவலைகளாக மாறி அந்தப் படத்தின் அடிப்பகுதியில் உருண்டன.

அவளது மனப் போக்கைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத பலவீனத்துடன் தம்பிராசா அசைவற்று நின்றுன்.

கலக்கம்

பத்மாவின் குறும்பை என்னவென்பது? அப்படிச் செய்யவில்லை என்றால் பத்தியப்படாது அவருக்கு. பால் நிலவில் தோய்ந்த முகம். திடுதிப்பென்று மலரும், சுருங் கும். அவள் என்ன மலரா...?

மலர் மணத்தைப் பரப்பித் தன்னை அறிமுகப்படுத்துகிறது. அவள் குறும்பு மலரின் மணமா...? கலகலப்பும் வெண் சிரிப்புமாக துள்ளிக் குதிக்கும் பெண்மலர். பிடிக் காத ஒன்றைக் கூறிவிட்டு முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது நயனங்கள் பயமுறுத்தும்; அதரங்கள் அசையும்; சூழியில் நீர் சுழல்வதுபோல் அப்படியும் இப்படியும் சுழலும். பல நுனி பதித்து பவள அதரங்களை மறைக்கும். கோபம் எனச் சொல்லாமல் சொல்வது இப்படித்தான். அதை மெய்ப்பிக்கும் செயல்கள்.....

மணம் ஈட்டுந்தான் மலருக்குரிய சிறப்பா...?

இல்லை. நிறமுள்ள மலர்களும் வண்டுகளைக் கவரத் தானே செய்கின்றன. மணமும் நிறமும் மலரின் தன்மை கள். தன்மைகளில் மென்மை மாறும்போது மலர்கள் சுயத்துவத்தை இழக்கின்றன.

பத்மாவும் மணமுள்ள மலர். கூடப் பிறந்தால்தான் தங்கையா?.. உடலில் ஒடும் இரத்தம் இருவரிடத்தில் ஒத் திருந்தால் அதுதான் வழிவழியாக வந்த உறவுமுறை ..

தங்கை என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றன. அதன் வளிமை போல் .. கணேசனுக்கும் அவள் தங்கை.

“பத்மா, பேஜை எடுத்திருந்தால் கொடு; விளையாட்டை விட்டிட்டுத்தா...”

“கதவைத் திறந்துவிட்டால்தானே...”

எழுதத் துவங்குமுன் கதவைப் பூட்டி வைத்து விடுவது வழக்கம். கொழுக்கியை எடுக்கிறுன்.

சந்தோஷப் பறவையாகச் சிறகடித்து பத்மா உள்ளே வந்து பேஜையக் கொடுத்துவிட்டு நின்றுள்.

“சரி...சரி... வெளியே போவன்...”

“இல்லை நான் போக மாட்டன். நீங்கள் எழுதுவதை எனக்குக் காட்டுவதில்லை. நான் வாசிக்காமல் போக மாட்டன்...”

“நிற்பதானால் நில்; எனக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது...”

சரி என்பதுபோல் தலையை ஆட்டினால். ஆனால் உள்ளத்தில் குள்ள நினைவுகள் குமிழியிடுகின்றன.

இவருக்கு இடையூறு செய்யவேண்டும் ... கண்டறி யாத எழுத்து. எப்ப பார்த்தாலும் பேஜைக்கும் மைக்கும் காகிதத்துக்கும் நட்டம், இதில் என்ன பிரயோசனம்? பெரியம்மா என்ன பாடுபட்டுப் படிப்பிச்சாள். அவளைப் பற்றிக் கொஞ்சமென்றாலும் இவருக்குக் கவலையில்லை.

வேறே ஆரேன் உதவி கிதனி இருக்கா? எல்லாம் இவரை நம்பித்தான். கடன் பட்டு கூலிக்கு வேலை செய்து குப்பை சுமக்குது. கண்டபடி அடிச்சக் குடுத்து

தேகம் தழியாப் போச்சு... இதுவரை என்ன சுகத்தைக் கண்டாள். எல்லாரும் ஆடம்பரமாக அந்த இந்தச் சீலையை உடுக்கினம். அதுக் கு இப்படி அனுபவிக்க வேண்டுமென்று தலையில் எழிதிவைச்சிருக்கா... இவற்றை பேனையைப் பறிக்க வேண்டும். கதை எழுதுகிறதையும் பார்ப்பம்.

அவன் எழுதுவதைப் பார்த்து வாசிப்பதும் சிரிப்பதும்.. அந்தச் சிரிப்பின் நடுவில் குறும்பு குலவுகிறது.

அதோ அவன் தலையில் குட்டிவிட்டு சற்று விலகி ஒடி விடுகிறான்.

கணேசன் தலையைக் கையால் தடவிவிட்டுக் கொள்கிறான். கற்பனை உணர்ச்சித் தட்டில் நிறையும்போது அதை எழுத்தில் வடித்துவிட வேண்டுமென்ற தவிப்பு. அவனுக்கு... இறக்கை கட்டி மேலே., மேலே மிதக்கிறான்..

மாலைப்பொழுது மல்லிகை கட்டவிழ்த்துச் சிரிக்கிறது.

பசிய இலைகள் பனிபட்டு சிலிர்த்து நிற்கின்றன. தென்றலின் வருடல் குலவுகிறது. இதயத்தில் ஓதும் அந்தத் தொடரில் எழும் ஒசை நரம்பு திடீரென அறுகிறது

ஏன்?

பத்மா பேனையை இழுக்கிறான். கணேசன் கையை முன்னுக்கிழுக்கிறான்... பேனை இருவர் பிடியையும் விட்டு நழுவி சுவருடன் மோதி முடி ஒரு புறமும் பேனு மறுபுற மும் சிதறிவிழுகிறது.

பேனையின் முளை கிழிந்து வளைந்து கோரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. பத்மாவின் கண்களில் பரிதாபமான பார்வை...

முன்பிருந்த துடிப்பு அதிலில்லை. குரல் தாழ்ந்த சுரத்தில் எழுந்து தேய்கிறது...

“என்னண்டு பேஜை கிழிந்துவிட்டதா... என்ஜை மன் நித்துவிடு...” முகத்தில் வழியும் அசடு துலாம்பாரமாகத் தான் செய்த தவறை உணர்த்துவதுபோல் இருந்தது.

அவன் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. மெளனமாகப் பேனுவை எடுத்துப் பார்க்கிறான்... திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கிறான். எழுத நினைத்த விடயம் தணியாமல் மலைபோல எழுந்து அலைபோல மிதந்து தாழ்கிறது.

என்னத் தணல் புகைகிறது.

உள்ளத்தில் ஒளிருவதை மறைக்கும் சக்தி அவனுக்கில்லை. அத்தனையும் அடுக்கடுக்காக வாழை மடல் பெயர்வதுபோல் பெயர்ந்துவிடுகிறது. மனதத்துக் குடையும் அந்த நிகழ்ச்சி... எழுத்துருவம் பெற்றுவிடத் துடிக்கிறது. படபடக்கும் இதயத்தில் எழும் விகார எண்ணங்கள்... உணர்வுக்கு... அதன் கிளர்ச்சிக்குத் தீணி... விரிக்க விரியும்... பச்சையான இச்சைதான். மனிதனுடன் ஒன்றிவிட்ட அந்த உணர்வுக்கு உறக்கமில்லையே... உயிர் ஊட்டி உள்ளத்தில் நடமாடுகிறது.

உணர்ச்சிக் கிளறல் கட்ட விழ்ந்து சிரிக்கிறது. நினைக்க நினைக்கத் தாண்டியது நினைவு. அதன் அலைகள் மன இலைப் பரப்பைப் பங்கு பங்காகச் சிதற வைக்கிறது. வெள்ளம் கட்டுமீறினால்... விளைவு... கலக்கமா...?

கணேசன் கலங்குகிறான். கவலையில் மிதக்கிறான். இதயம் சடுகிறது. கலங்குவதில் நின்று கட்டுப்பட முடியவில்லை... இது வரை இப்படியானதில்லை. இதுமுதல் வாழ்க்கைப் பள்ளியில் முதல் படி ஏற முன்பே சறுக்கி விழுந்துவிட்டான்..... அவனைப் பொறுத்தவரை அதில் தப்பில்லை.

அடுத்தவீட்டுக் கனகம் சின்னம்மாவிடம் கூறியவை:

“என்ன இவனும் ஒரு பிள்ளையா... மற்றவர்களைப் போல் நாலுசதம் தேடுவமெண்டில்லை. அவருக்கென்ன, என்னவேண்டுமானாலும் செய்துவிட்டுப் போகலாம் பென்... தாயில்லாத அந்தப் பிள்ளை களை வழிப்படுத்தவேண் டியது என் கடமையல்லவா... இப்படிச் செய்யும் என்று நான் நினைக்கவில்லை... படிக்கிறபொழுதிலுமில்லை... நாடகம் நடிக்கிறபொழுதுமில்லை. இப்பத்தான் இவை வந்திருக்கினம்...”

கனகம் தனக்கே உரித்தான் புதிய போக்கில் கூறுவதிலும் பிழையில்லைத்தான். அவள் இக்காலத்துப் புறநடையான மனுசி... கல்யாணத்துக்குப் பின்தான் காதல் என்ற கொள்கை.

இளமையில் காதல் ஒரு ஆசையா? அழகு அதற்கொரு விருந்து... உணர்ச்சி இருக்கவே இருக்கத்தான் செய்கிறது; அதற்காக கட்டுமிறுவதா? எதுவும் கட்டுப் பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்... கணேசனுக்கு அவை கட்டுப்படுவதாக இல்லையே!

கண்முன்னே காணும் கருமணிகளில் ஒளியாகி நிற்கும் ஒரு மலர் இதழ் விரித்து நீரில் நிற்கும் தாமரையாகி மலர்ந்து நிற்கிறது. அதன் மெல்லிய பட்டு இதழ் துடிக் கிறது. மேலே தேன் சொட்டு தடவி விடப்பட்டு மின்னுகிறது. அந்த மலர்... அவள்தான் பவானி... மென்மையில் தோய்ந்திருக்கும் உடலின் வழுவழுப்பான இடையில் விழுதுகள் பரவிப்படர்ந்து தாவி மகிழ்க்கின்றன. கெண்டை மீன்னன நயனங்களின் அலைப்பு... வளைந்த புருவம்... இளமைக் களை... முறுவல் மென்னகை... இவை மறக்க முடியாத சின்னங்கள்.

அவளைக் கண்டதும் ஒருவிருப்பம்... அழகின் விசிப்பில் தனி மயக்கம். காதல் மலராக நினைப்பதில் ஒரு

திருப்தி... எப்பொழுதும் எழும் ராகத் தி ன் ஒரு நிலை
கிறுக்கம்...

கண்ணுடன் கண் நோக்கினான். அவனும் நோக்கி
ஞன். காலம் கடந்தது. அரைமணி வரை அடித்துவைத்த
சிலையானான். கண்களில் செம்மை படர்ந்தது அதரங்கள்
துடித்தன... அதைவிட வாயால் என்னபேச்சு வேண்டி
யிருக்கு... எத்தனை தட்டவை அவள் வரவை பார்த்து நின்
ரூன். அவள் நின்ற இடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்
தாள். ஒரு அடிக்கடி நகரவில்லை... கேற்றில் கையைத்
தொங்கப் போட்டு உடம்பை அப்படியும் இப்படியும்
அசைத்தாள்... உணர்வைக் கிளரிவிட்ட அவள் இன்று
... எரிமலையாகிக் குழறுவதற்குக் காரணம்.....?

மேகத்தின் வெண்முகில்கள் அலைஅலையாக பஞ்ச
மலையாக அசைந்து வருகின்றன. வெண்முகில்கள் ஏன்
றும் வெண்மையாக இருந்துவிட முடிகிறதா? இல்லையே.
இராவில் இருள் அடையாற்தானே வேண்டும். அதோ வெண்
முகில்கள் கறுத்து விட்டன. காற் றி ன் வீச்சில் ஏன்
இந்த வேகம்... புயற்காற்று சுழன்று “சரீர் சரீர்”
என அடிக்கிறது. முகில்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒட்டி
உறவாடுகின்றன. இல்லை முத்தி மோதுகின்றன.
அதைத் தொடர்ந்து ஒரு கம்பிச்சஸ்டர் கண்ணிமைத்து
மறைகிறது. வேதனை கண்ணீராகிக் கரைகிறது. வலி
தாங்காது ஓலமிடுகின்றன... முகில்கள் நைந்து நொந்து
கலங்குகின்றன... கற்றைகள் நிலத்தில் கால்களை ஊன்று
கின்றன. தென்னை மரங்கள் தமது உடலை வளைத்து
வேப்பமர முகப்பில் முத்தி ரகசியம் சொல்லும் பாவனையில்
உரசி நிமிர்கின்றன. சில மரங்கள் இடை ஒடிந்து புனி
யில் விழுந்து அழுகின்றன. மாம் பிருஞ்சகள் மரத்தை
விட்டு நிலைகலங்கி மண்மிது விழுந்து சிதறுகின்றன...

கணகம் கொப்பியை விரிக்கிறான். அதற்குள் இருந்த
கடிதம் கிழே விழுந்து சிரிக்கிறது. பரபரவெனத் திறந்து
வாசிக்கிறான், காதல் கடிதம்...!

“என்ன பவானி, உனக்கொரு கடிதம் வந்திருக்கு வாசித்துப்பார். இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று எதிர் பார்க்கவில்லை... சே... சே... உலகம் கெட்டுப்போச்சு. அவன் உனக்கு கடிதம் எழுதும் அளவுக்கு உன்மீது குற்றம் இருக்கிறது. ... நீ கேற்றில் போய் நிற்பதை இப்பொழுதுதான் புரிந்துகொண்டேன். இது முதல் தடவை... இனிமேலும் இப்படி வந்தா அவரிட்டைக் காட்டிப் போடுவன். அவர் குணம்தான் உனக்குத் தெரியுமே...”

“நான் ஒரு பிழையுஞ் செய்யவில்லை”

“என்னவோ எனிமேல் தெருப்பக்கம் போறதைக் குறைச்சுக்கொள். அவ்வளவுதான். வயசு வந்த பிள்ளைகள் படலைஅடிக்குப் போகப்படாது. நம்மடை ஊரிலை எண்டா பக்குவப்பட்டதுக்கப்புறம் படிக்கக்கூட போக விடமாட்டாங்க. மற்றவர் கண்களிலை படாமல் ஒருவன் கையிலை பிடி ச் சுக் கொடுக்குந்தனைக்கும் பாதுகாக்கிறான்க... தெருவாலை போறவங்கள் பல்லைக் காட்டு மளவுக்கு நாம் நடக்கக்கூடாது. என்னவோ எனக்குத் தெரிஞ்சுதைச் சொல்லுற்றன்...”

பவானியின் கைகளினிடுக்கில் கடிதத்தைத் தினித்து விட்டு விடுவிடென்று கூடத் தறையுள் போய்விட்டாள் கனகம்.

கன்னியவள் கடிதத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் வெம்புகிறான் — உடல் குப்பென்று வியர்வையில் சிலிர்க் கிறது. மேல்சட்டை நனைந்து தோய்கிறது. நெற்றியில் அலைபோன்ற ரேகை சுழல்கிறது. கண்களின் பாளைகள் மூடிமூடி விழிக்க... கண்ணிர் முத்துருண்டைகள் பொட்டுப் பொட்டென உடைகின்றன. எதையோ மின்கும் மின்கும் தன் நெஞ்சுப் பற்களினால் அசைபோடுகின்றான். குற்றமற்றவள் எனச் சொல்லிக் கொண்டவள் கலங்கு

வதில் நியாயமில்லையே... தினமும் ஈடுபடும் சமையல் வேவையில்லை கவனம் செல்லவில்லை... கணகள் சிவந்து கனிந்த கொவ்வைப் பழமாகி நிறம் காட்டுகின்றன. கன்ன ததில் அழுது வடித்த கண்ணீர்; காய்ந்து முகம் ஒளியிழந்து உப்பி விட்டது,

உடலில் சக்தியில்லை. உயிரிருந்தும் இல்லாத சடமாகச் சரிகிறது. கீழேவிழாதபடி கப்பு முண்டுகொடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறது. ‘விழுந்து விடுவேனு’ என்ற ஏக்கத்தில் கப்பை... கையால் பிடித்திருந்தாள்.

இதயத்தில் ஓரே போராட்டம். சிந்தனைச் சுழலில் எத்தனை நெழிவு சுழிவுகள். இதயம் பொருமி நெட்டுயிர்க்கிறது.

*

*

*

மழை ஓய்ந்தது.....

கனகம் கணேசனின் சிறிய தாயைக் கூப்பிட்டு அவள் காதிலும் விடயத்தைப் போட்டு வைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உதயமாக, அவளை அழைத்துவர ஆள்விட்டாள்.

அவனும் வந்தாள்...?

“என்ன பாருங்க உங்கடை வீட்டுத் தம்பி செய்திருக்கிற வேலையை! அதுவும் சின்னப் பெடியனை விட்டுக் கொப்பி வாங்கி அதுக்குள்ளை கடிதம் வைத்துக் குடுத்து விட்டிருக்கு... இப்படிச் செய்யுமென்டு கனவிலும் நினைக்கவில்லை....”

“வேலாயுதா, அவர் அறிஞ்சா இரண்டு காலிலும் பிடிச்சு சிதறு தேங்காயாய் அடிச்சுப் போடுவார். இப்படியுஞ் செய்யிறதா...” ஆத்திரத்தில் சிறிய தாயின் நெஞ்சம் பதறுகிறது.

“இதுவரை காலத்திலும் ஒருத்தர் வரயில்லை... நாங்கள் மானத்தோடை மதிப்போடை வாழ்ந்தோம்.. பள்ளி யிலை படிக்கிற நாளிலும் இல்லை. நாடகங்களிலே நடிக்கிறபொழுதும் இப்படி இல்லை...” விம்மி விம்மி பவானி கண்களில் கண்ணீர் கரைந்தோடச் சொல்கிறுன்.

*

*

*

கணேசன் வந்ததும், சிறியதாய் சொல்லக் கேட்டு உண்மையில் கலங்கிவிட்டான். அன்றிலிருந்து அவன் முகத்தில் ஒளியில்லை. சிரிப்பில்லை இதுவரையும் அனுபவித்த ஒன்றைஇழந்துவிட்ட புது நிலை .. இதயப் பார்ஷோயில் கீறல்... இனம் புரியாத துக்கம்... மனம் சலசலக்கிறது. குழறும் எரியும்... கொந்தனிக்கும் — மனச்சமையைத் தாங்கிக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

அவன் உடனடியாக அந்த இடத்தைவிட்டுக் கண்காணுத தூரத்துக்குப் போய்விட்டான். கண்முன் பவானியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்... அவனு து மனதில் போராட்டம்.

இவற்றை முற்றுப் புள்ளி வைக்க நினைத்து, வெளியே போய்த்தான் பார்த்தான்... ஆனால்... கல்லில் கீறிய சிறபம். இதயத்திலிருந்து கரைவதாக இல்லை... அது அதன் ஒளியோடு மனக் கண்ணில் சிரிக்கிறது. ... எப்பொழுதும் ஏதோ ஆழந்த சிந்தனை. அவன் வேதனையைப் பார்க்க எனக்கே சங்கடமாய்ப் போயிற்று...

அவன் கலங்குவதைப் பாக்க என் கண்களில் கலக்கம் தளிர்விடுகிறது. என் நண்பன் அவன். எனக்கு இருக்காதா என்ன...?

*

*

*

அண்ணியிடம் சொல்லளவிலே சொல்ல முடிந்ததே தவிர உண்மை பவானியின் உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழி கிறதே... மனச்சாட்சியுடன் போட்டி போட எத்தனை தடவை முடியும்? கடைசியில் உள்ளது உள்ளதுதான்...

கட்டுப்பாட்டில் அவள்... இப்பொழுதெல்லாம் முன் போல் தெருக்கோடிக்கு வருவதில்லை. எல்லாம் அந்தக் குச்சி விடும் விருந்தையும்தான் கதி...

நிமிர்ந்து விருந்தைச் சுவர் யன்னல் ஊடாக வெளியே பார்க்கிறோன். சுழல் காற்றில் அஸையும் வேப்பம் சருகு கள்... வெற்றிடத்தை நோக்கி காற்று நுழைவதில்.. அதன் நெருடலில் அவஸ்தைப்படுகின்றன. முழுப்பலத் தையும் பிரடேயா கித்து விடுவித்துக்கொள்ளத் தவிக் கின்றன. அகத்தில் எழுந்த விவகாரம் நெருஞ்சைக் குத்திக் கிழிக்கிறது.

“உண்மையில் அன்று அவர்முன் அப்படி நின்றிருக்கக்கூடாது. என் சுய உணர்வை இழக்கச் செய்தது ஒன்று..

நான் நானுக இல்லை. எல்லாம் அது... அதன் செயல்... உடலில் பாய்ந்த மின்சாரத்தின் எதிர்விளைவு.. மயக்கம்.. உருவம் தெரியாத மோனநிலை... அப்பப்பா... எவ்வளவு கேவலம்! இளமையில் உணர்ச்சிதான் ஒத்தாதுவதா; அதற்கு இப்படியொரு வலிமையா...?

பெண்கள் பொறுமைசாலிகள்... உணர்ச்சிகள் கட்டு மீறினாலும் வெளிக்காட்டாமல் கட்டுப்படுத்தும் திறமை சாலிகள்...

ஆனால் நான்... அந்தக் கணத்தில்...! வெட்கம் என்பதே இன்றி... அவர்முன்... எவ்வளவு துணிவு..... நான் பிழை செய்யாமல் இருக்க நான் என்ன கடவுளா? மனிதப் பிண்டம்தானே... மனித உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுப்பவன்தானே... அதை எப்பொழுது கட்டவிழ்த்து விடுவது...”

அதற்கொரு கட்டுப்பாடும் உண்டா...? உண்மையேயே ஒழிவு மறைவில்லாமல் சொல்லுகிறேன். அவர் மீது விருப்பம் இருக்கிறது. அதைச் சொன்னாலும் அவர் புரிவதாக இல்லையே... அண்ணி வேறு இடையில்...!

நான் எப்படிப் போன்றும் தான் என்ன... அவவுக்குக் கண்டறியாத விண்ணங்களும்... என் மனதில் உள்ளதை அவவுக்கு எப்படித் தெரியும். ரேர்ட்டுப் பக்கம் போகாதே என்று ஒரு நொடியில் சொல்லிவிடலாம். அவவின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படத்தான் வேண்டுமா? கட்டுப்படாவிட்டால்... ஆத்தீரத்தில் வார்த்தைகள் அடித்தொண்டையில் புரள்கின்றன; வெளியே வர இடமில்லாமல் உள்ளே குமைந்து கொள்கின்றன.

அண்ணானிடம் சொல்லிவிட்டால்.....

உடல் நடுங்குகிறது.

(ஏழநாடு—ஆவணி—64)

மனமாற்றம்

அடக்கத்தில் அழகு மலர முகம் ரோசாப் பூவாகி விரிய அவன் வரவில்... ஆதராவில் மிதந்து அன்பு மழை பொழியும் அவன் இன்று அவன் வரவை அலட்சிய பாவளை யில் விட்டுவிட்டு மனதை வெறுமையெனும் இருளில் முழ்கவிட்டிருந்தாள் வசந்தி...

குறுநகை குலைந்துவிழ குதிக்கும் அவன் முகம் ஒளி யிழந்து வாடுகிறது. மனதில் ஆத்திரம் தளைவிடுகிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் உதடுகளில் பற்கள் பதி வதும் விலகுவதுமாகி... குழம்பிய மன ஊஞ்சலின் ஆட்டம் தொங்குகிறது.

மனம் வேதனையில் உழல்கிறது. வசந்தியின் கழுத் தில் மாங்கல்யம் ஏறும்போது அவன் பட்ட இன்பக்கிமற்சி ... அவர் தனது சொந்தம்... இதயம் முழுவதும் தனக்கே உரிமை என இறுமாந்திருந்தாள். இன்று இன்னெருத்தி கோயிலில் இடம் பிடித்தால் .. அவளால் பொறுக்க முடியுமா...?

பேதை மனம் தன்னுள்ளே ஏங்குகிறது.

“சை... இதுவென்ன உலகம்... பெண்மையை மதிப்

பிடுவதற்கு யார் இருக்கிறார்கள். வெறும் உணர்வுக்கு அடிமையாய் இந்த நளினி இப்படிப் பல்லிக் காட்டுவதா? அவர் என் கணவன் இன்னெருத்தியின் கணவனை கன்னிப் பெண் வளைய வருவதில் என்ன லாபம்... இரவு பகல் என்றும் பாராமல் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பதும் பெண் மைக்கு அழகா...? நான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் மறந்து அப்படி என்ன கூத்தும் கும்மாளமும்... ரோசங் கெட்டு மானங்கெட்டு இப்படியா நடக்கிறது. அவ அவரை ராஜன் என்று குழைவதும் அதன் இத்ததில் பின் ஞடியே அவர் சுத்தித் திரியிறதும் என்னால் எப்படிப் பொறுக்க முடியும்... அன்பு இருக்கலாம் அதற்காக முன் பின் உறவு முறையில்லாத அவருடன் அப்படியென்ன பிடிப்பு... என் அம்மாவே என்னைக் குத்திக்காட்டும் விதத் தில்... நடப்பதை நினைக்கையில்... என் உள்ளம் கொதிக் கிறதே, இப்படி நடவாதீர்கள் என்று நான் எப்படிச் சொல்வது. என் எண்ணத்தை எப்போது அவர்முன் கொட்டிக் குவிப்பது.” மனம் ஏன் பெலயீனப்பட்டுவிட்டது. அன்பு அத்தனையும் அவர் மறந்து அலாய் அந்தப் பெண்ணுடன் ஒட்டியதை நினைக்கையில் துக்கம் நெஞ்சள்ளே முட்டி வளிகிறது வசந்திக்கு...

“இப்பொழுதெல்லாம் என்னைப்பற்றி கவலையே இல்லாமல்... இந்த ஆண்களே இப்படித்தான்... மனதை ஆலை மோதவிட்டு... மலருக்கு மலர்தாவும் வண்டுகள் போலதறி கெட்டு தன்னேட்டையாகி இதயத்தில் வெறுமை விதையைத் தூவி அதில் திருப் தி பட்டுக்கொள் எனவைத்துவிட்டு... இவருக்கு மட்டும் அப்படியென்ன கதை.. என் சுகம் பறிபோவதானால் என்னால் பொறுக்க முடிய வில்லை. எல்லாம் அவர் புதிதில் என்னை தன்வசமாக்கி புகழும்போது இதயம் முழுவதும் நிறைந்துவிரிய மஸர்த்தி நிறைவு பெறுவதை இப்ப நினைக்கையில் மனதில் ஒரு

சிவிரப்பு... மலர்முகையில் பனித்துளி படுகையில் அதன் மலர்ச்சிபோன்ற பூரிப்பு... மென்மையான என் உட வில் அவர்கரம் பற்றுகையில் நான் பெண்மையின் உண்மை நிலைய உணர்வது போன்ற பிடிப்பு... முகம் மலர்... பது மலராகி ஒளியும் மனமும் ஒரு ஸ்கே அமைந்த மலர் விரிப்பில் மயங்கி பிரள்வது போன்ற நினைப்பு... இனம் புரி யாத இன்ப மயக்கம். இதயத்தில் இதமாகி இருக்கிறது.”

வெறும் நினைவு... முன் ஜீன யநாள் இன்பத்துள் மூழ்கி தன்ஜீன மறந்து இன்றைய துக்கத்தை ஒதுக்கித் தள்ளும் பிரயத்தனம் ...

மனம் குறு குறுத்து மலர்; முகம் உணர்ச்சியின் சிலிரப்பில் அனிச்சம்பூவாகிவிருந்து; சிவந்த ஞேசாவாகி நிறங்காட்ட; சிந்தும் ஒளியில் மனம் மயங்கி லயி க்க அந்தப் பூரிப்பில் இதயம் மலர்... நாணி நிற்கும் அவளை அவர்கள்கள் மொய்க்க... வியப்பில் குவளை விழிகள்.... குதி குதித்து துடிக்க...

“வசந்தீ... இப்பொழுது நீ எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறுய்... அது உனக்குத் தெரியுமா...”

“ம் அப்படியா...” தன்ஜீன மறந்த நிலையில்... அவள் உள்ளத்தின் நிறைவும் தெரியும் பதில்... அவள் அவளைப் பார்க்கிறார்கள்... அவனது பார்வை அவளைது உடலின் ஒவ்வொரு அங்க அமைப்பையும் துருவி... தூருவி ஆராய்ந்து எடை போடுகிறது.

“என்ன அத்தான் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள் ”

தங்க விக்கிரகம் போன்ற அவள் உடல் ஜோலிப்பில் இந்தஜீன கவர்ச்சியை வைத்திருப்பதை இப்பொழுதுதான் உணருகிறார்... அவள்... வெறும் பெண் அல்ல... கலைக் கோயிலின் தெய்வம்... கலைஞரின் கை உளிபட்டு பொலி

-ந்துநிற்கும் உருவச்சிலையாகி கருமணிகளுள் களிநடனம் பயிலுகிறார்கள். வெள்ளிச் செம்புகள் இரண்டு கவிழ்த்து வீட்டாற் போன்ற உருவில் மிதந்து நிற்கும்நெஞ்சு மலர்கள்... இடையின் பொலிவில்... மிதக்கும் அலைபோன்ற வடிவம்.. நெற்றியில் மினுங்கும் குங்குமப் பொட்டுஇருந்தும் வேறுபாடு அற்று அவள் முகம் தனிக்களையில் தோய்ந்து இதழ்கள் மலர்ந்து காணப்படுகிறார்கள்.

அழகு... மலர்... ஆதவைக்கண்டு அலர்வது போல்... ராஜைக்கண்டு பெண்மை மலர்... விரிகிறதா... அவருக்கு ஒளியாய் நிற்கும் அவன். முகமலர்ச்சி தான் அவள் மலர்ச்சியா...

அந்தப் பார்வையில்... நானிறிலத்தை நோக்குகிறார்கள்... முகத்தில் இரத்தம் சுண்டிவிட்டாற் போல் ஜோலிக்கிறது...

வசந்தீ... உன் உடலின் அழகை ரசிப்பதற்கு எனக்குத்தானே உரிமை.. என்பது போன்ற பார்வையா அது...?

“நின் அழகையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் பசியே தோன்றுது போல் இருக்கிறது வசந்தி...”

‘போங்கள் எப்பவும் உங்களுக்குக்கேவிதான்..’

‘என்ன வசந்தி உள்ளதையும் சொல்லவிடமாட்டேன் என்கிறோம்.. உண்மையில் நீ வெறும் அழகுமட்டும்தானு...?’

அவர் தன் தோன்களில் பற்றி உலுப்பி உடம்பைக் குலுக்க.. அப்படியே அந்தக் கணமே தன் சுமையை... உள்ளத்தை... அவர் தாங்கும் பொறுப்பில் விட்டு... இதயத்தில் ஒரே இன்பச் சுமையைச் சுமந்து அதன் மயக்கில்

ஆழ்ந்து அதன் வசமாகி தன் வயமிழ்ந்து எல்லாம் உணர்ச் சியுள் ஒடுங்க லாகிரியில் மிதந்து திரிந்த அது போன்ற நாட்கள் திரும்ப மலரக் கூடியதா... என்ற எண்ணம் பஞ்சபோல் மெதுமையில் லேசாகி பச்சைப்புல் நிரையாகி விரிகிறது.”

தென்றல் உடவில் படும் சிலிர்ப்பு; மனம் முழுவதும் நிறைந்த பூரிப்பு...

“அந்த எண்ணம் வெறும் உணர்வுதான்..? அந்த உரிமையை நான் இழந்துவிட்டேன்? என்னை மதிப்பதாக நான் ஏன் திருப்திப்பட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை. “மனம் விகாரமாகி அலைகையில்..... வெறும் கணவன் மனைவி என்ற உறவு முறை வெளிர்ப்பகட்டு; மற்ற வர்களின் கண்களுக்கு மட்டும் காண்பிப்பதற்காகவா..? அப்படியென்றால் உள்ளக்கோயிலில் உரிமை அற்று விட்டதா... நெஞ்சம் நிறைவைத் தேடுகிறது.

அதன் அலைதலில் உடல் வேகிறது. அன்புக்கு ஏங்கித் தவமிருக்கிறது. தான் பெருத ஒன்றை அவர் பெற்று விட்டது போல் அலைகையில்..... வெறும் அசட்டுச் சிரிப்பில் எல்லாவற்றையும்போர்த்துமுடிநடப்பதைப்போல் கண்ணுடித்தனமாக தட்டிக்களிக்கையில்... அவள் நெஞ்சில் தாங்கமுடியாத வளி... இதயம் துரிதமாகி இயங்குகிறது. உடல் பெலனற்று நடுங்குகிறது. உள்ளத்தில்.. சந்தேகத்தின் சுவடுகள் தோன்றுதலின் அறிகுறி; உடவில் தளரவு. சிலிர்த்து நிற்கும் வேர்வையில் அவள் முறருக நலைந்துவிட்ட புழுக்கம்.. நாளினியுடன் அவர் இப்படி நடந்துகொள்வதை வெளியில் சொல்லமுடியாமல், மௌலிகை முடியாமல் மனதில் தொங்கும் எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பு..

அந்தப் பெண்... அப்படி யென்ன புது முறையில் அவரை நிறைவுபடுத்துகிறார்கள். அவர் அவளைக் கண்டதும் முழுமையாக மலரவிட்டு மனதைப் பறி கொடுக்கிறார். அழகுன் மலர்ச்சி... அந்தகாந்த கண்களின் பார்வையில், ஸ்பரிசு உணர்வில் அவர் நினைவை இழந்து தவிப்பதா.. ?

மனத்தின் ஓட்டத்தை நிறுத்துவது போல் சிரிப்பொலி அவளை நிமிரச் செய்தது. வேறு யாருமல்ல... ராஜனும் நளினியும் குலுங்கிக் குலுங்கி சிரித்துக் கொண்டே கேற்றின் உள் நுழைவது அவள் கண்களில் பட்டது. முகத் தில் சிந்தனை அலைகள் சிதறி ஓடின; உள்ளே எழுந்த சந்தேகத்துக்கு உருக்கொடுக்கும் இந்த செயல்... அவள் ஆத்திரத்தை கிழறிவிட்டது. முகம் சுருங்கி இருள் போர்வையுள் மறைகிறது. ராஜனின் வரவை நோக்கித் தவங்கிக் கிடக்கும் அவள் இன்று அவளைப் பார்க்க விரும்பாதவள் போல முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

ராஜன் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு வாயால் சீட்டி அடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தவன் வசந்தியைக் கண்டதும் ஒரைசப்படாமல் அடியெடுத்து வைத்து நடந்து பின் புறத்தால் வந்து அவள் கண்களைப் பொத்தினான். அவனது சீண்டுதல் இப்பொழுது பிடிக்கவில்லை. கை களை விலக்கி விட்டு விலகி நின்றார்கள்...

உண்மை தெரியாது ராஜன் ஒருக்கணம் திகைத்தான்.. “என்னை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள் போய் நளினியைக் கட்டிப்பிடித்துச் சரசமாடுவது தானே... ஆத்திரமாகவே சொன்னால் ”

“என்ன வசந்தி... உன் போக்கு சீல நாட்களாக சிடு சிடுக்கிறூய்...”

“ஓம் என் பேச்சு இப்பொழுது பிடிக்காதுதான்...”

“உன்னைப் பிடிக்கவில்லை என்று நான் சொன்னேனை”

நீங்கள் சொல்லியா அதை அறியவேண்டும் எப்பொழுதும் சீக்கிரமாக வந்துவிடும் நீங்கள் சில நாட்களாக இவ்வளவு நேரமும் சூணங்கி வருவதற்கு என்ன காரணம். அதுவும் நளினியுடன் இப்படி நடந்துகொள்வது எனக்கு கொஞ்சமும் சகிக்கவில்லை; என்பதை எப்படிச் சொல்வது... மனம் அழுத்து...

மன அழுகையின் அதிர்ச்சி கண் இதழ் பாளைகளில் சிலிர்த்தன. கையால் கண்களை கசக்கி கூண்டு அவள் போய் படுக்கையில் விழுந்து குலுங்கிக் குலுங்கிஅழுதாள்... தலையெணை கண்ணீரால் நலைந்தது.

இருந்தாற்போல் துள்ளி எழுந்த வசந்தி... கோலுக்குள் விரைந்து சென்று அங்கு மாட்டப்பட்டிருந்த படத்தை கழற்றி வீசியெறிந்ததாள். சீமென்றத்தரையில் விழுந்ததும் கண்ணடி நொருங்கியது. கலீர்... கலீர்... கண்ணடித்தாள்கள் எங்கும் சிதறி ஒடின. அவள் து செய்கை அவனது உள்ளத்தையே புண்படுத்தியது. பார்வையின் ஒளியில் கண்ணடித் துணிக்கைகள் மினுங்கின... படங்களுக்கு வர்ணம் தீட்டும் ஒவியன் இடை இடையே ஒளி விசுறுவதற்கு மினுக்குப் பொடி தூவியது போன்ற தோற்றுத்தை நினைவு கூரும் பாங்கு...

“வசந்தி உனக்கேன் இந்தக் குணம்... அது கிடந்தால் என்ன...”

“அந்தப்படம் என் வீட்டில் வேண்டாம் வேறு எங்காவது தொங்க விடுங்கள்”

நிலத்தில் கண்ணடி ஒடிந்து சிதறி பிறேம் மட்டைக்குள் கிடக்கும் அந்தப் படம் தூரியனின் இருந்து பிளக்கும் கதீர் கற்றைகளாகி பெயர்ந்துவிட்ட நீள் கண்ணடிக் கிற்றுக்களின் நடுவில் சிரிப்பை மலர் கொத்தாக்கி மலர்த்தி அவனைப் பார்ப்பதுபோன்ற நினைப்பு ராஜங்கு...

மனதில் எழுந்ததை அப்படியே முழுதாக அவர் முன் போட்டு உடைத்து விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளே குழறி கட்டு மீறி வெடி த்துச் சிதறுகிறது. அப்படிச் செய்ததில் வசந்திக்குத் திருப்தி...? நெற்றிப் பட்டையை அழுத்தி அழுத்தித் தேய்த்தாள். இருள் முடி விட்ட முகம் மலரவும் இல்லை. ஒரே கலவரம்... அவள் நிமிர்ந்து ராஜனிப் பார்த்தாள் ராஜன் உடைந்த படத்தை கயில் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உள்ளே அவள் மனம் குழறினாலும், வேறொரு மூலையில் களிவிரக்கம். அவர் என் கணவர்தான்; எனக்கு அவர் வேண்டும். ஆனால் அவருக்கு என்னைத் தேவையில்லை...

அவனுக்கு... அவள் உயிர் ஆனால் சந்தேகம் எனும் மனப்பேய் அவளை ஆட்டிவைக்கும் போது அவன் சுடரில் பட்ட மெழுகு பொங்குவது போல அவஸ்தைப்படுகிறுன்.

அப்பொழுது தான் அங்கு நளினி குறுக்கிட்டு தனது படத்தை ராஜரிடம் இருந்து பிடுங்கிக் கொண்டாள் ,

“எனது படம் என்னிடமே இருக்கட்டும் என்னால் இன் ஞாருவருக்கு துன்பம் வேண்டாம். அன்று நான் சொல்லச் சொல்ல நீங்கள் அதை கழற்றி வந்து இப்படிச் செய்தது எவ்வளவு தப்பிதம் என்பதை இப்பொழுதா வது தெரிகிறதா... ஏதோ அனுதை என்று அன்பு காட்டினீர்கள். ஆனால் நான் உங்கள் இன்பமயமான வாழ்வை இருளாக்கி விட்டேன். இனிமேலும் அந்த நிழலில் நீங்கள் வாழ்வேண்டாம்... ஒளியுள்ளதாகி மலர்ட்டும்...

ராஜனின் மலைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்... “அக்கா என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்து விட்டேன்..”

அதன் பின் அங்கே நின்றுகொண்டிருக்கச் சக்தி யில்லை... அவள் தடத்தவேன இறங்கி தனது அறையை அடைந்தாள்...

“ராஜன் ..!”

அவர் உண்மையில் எனக்கு பரிந்து அன்பு காட்டினார் என்பதற்கும்... அவர் என்மீது காதல் என்பதற்கும் ஒரே பொருள்தானு... ஆனால் பெண்ணும் அன்பாக பண்பாக அன்னியோன்னியமாக பழகினால் அதற்குக் காதல் என்ற முத்தாய்ப்புத்தானு... இனக்கவர்ச்சி ஒன்றுதான் உறவா..? அப்படி யென்றால்.. ஆண் மகனுடன் சகோதான் என்ற உருவில் அன்புகாட்ட உரிமையில்லையா? ஏன்... அன்னை தந்தை இல்லாத எனக்கு அன்பு என்ற மழையை பாசம் என்ற நிலையில் செலுத்த முடியாதா..? நல்ல மனம் உள்ள பிறர் உதவினால் அதற்கு உறவுமுறை பால் உணர்வு என்ற உறவில் மட்டும்தானு.. இரக்கமாக கணித்தால்...

தூய்மையானதாய் இருக்கமுடியாதா...? தவறியும் என்மனம் அப்படித் தீணத்ததில்லை - ஆனால் இன்று இப்படி விபரிதமாய் முடியும் நிலை.. பெண்மனம் பேதமனம் முன்பே கிடைத்து வந்த அன்பை திடீர் என்று இழப்பதானால்... என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

அவனும் பெண் அவனுக்கும் அவர் உரிமையைப் பெற முடியாதுவிட்டால் அவள் மனம் ஏங்க கத்தானே செய்யும்...

நளினி அதன்பின் அவர்களின் வீட்டுப்பக்கம் போவதில்லை. பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் அவள் பாடசாலை முடிந்தால் தன் அறைக்குள் அடைந்து கிடந்தாள். அவனுக்கு அதில் ஒருவிதமான சங்கடமும் தெரியவில்லை. அவள் உண்டு அறை உண்டு படிப்பதற்கு ஏதாவது வாங்கி வருவாள். அதில் முழுக்கி எழுவது தான்...

கால ஓட்டத்தில்... வாரங்கள் சில கடந்தன... வசந்திக்கு இரவு பகல் தூங்காமல் விழித்திருந்ததால் உடல் களைத்து மயங்கி விழுந்தாள். ராஜன் ஒடிப்போய் டாக்டரைக் கூட்டிவந்து காட்டினான்...

டாக்டர் வந்ததும் ஊசி ஒன்று போட்டார். சற்றைக்கெல் லாம் தெளிவு பெற்று ராஜ்ஜெப் பார்த்தாள் வசந்தி; தன் ஜெச் சற்றி ஒரு கூட்டமே இருப்பதைக் கண்டு எனக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதுபோல் விழி களில் குறிகளை நிறுத்தினான். அவள் முகமலரில் புதுவித தெம்பு பிறந்தது கண்டு ராஜன் சற்று நின்மதீயடைந்தான். நளினி விசிறி யால் காற்றுப்படும் படி விசிறிக் கொண்டிருந்தாள் அவள் கண்களில் கண்ணீர் கரை புரண்டது..

‘அக்கா... அக்கா... என்ன வந்துவிட்டது... நாமள் இருக்கிறோம் ..’

வசந்தியின் கண்கள் கவலை மிகுதியில் சிவந்துகாணப் பட்டது. இமைகள் வெட்டி வெட்டி விளிக்கிறான் அதன் சேர்க்கையில் கண்ணீர் கோடு கிழித்து வழிகிறது...

ராஜன் குனிந்து அவள் கட்டிலில் அருகில் அமர்ந்து தலையைத் தூக்கி மடிமீது வைத்து கண்ணீரை விரலால் சுண்டி ஏறிகிறான்...

‘வசந்தி ஏன் அழுகிறோய். நான் உன்பக்கத்தில் தானே இருக்கிறேன்.’

பதினெந்து நியிடத்துள் எழுந்து முன்போல் உலாவ முடியாவிட்டாலும் நிமிர்ந்து கட்டிலில் இருந்தாள் வசந்தி

டாக்டர் ராஜ்ஜெக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார் “மிஸ்டர் ராஜன் வசந்தியின் உடல் சற்றுக் களைப்படைந்திருக்கிறது. அவனுக்கு இப்பொழுது கொஞ்சம் ஓய்வு வேண்டும். நல்ல மன ஆறுதல் வேண்டும். அத்துடன் அவள் மனம் நோகும்படி எதையும் சொல்லாதீர்கள்... இன்சொல் லாலும் அன்பினாலும் தான் நேராய் படிப்படியாக குணமாக வேண்டியிருக்கிறது. நரம்புத் தளர்ச்சியில் உடல் தன்வயயிழுந்து, நடுக்கம் கண் தூக்கக் குணம் இருந்து வருகிறது. யன்னல்களைத் திறத்து வையுங்கள். நல்ல

காற்று உள்ளே புக வசதியாயிருக்கும். காச்சல் இருக்கிறது. இந்த மாத்திரையை மறையாக இதில் எழுதி யிருக்கும் பிரகாரம் கொடுத்து வாருங்கன் குணமாகினிடும்..."

"ஆகட்டும் டாக்டர்..." டாக்டர் போய்விட்டார்... கண்ணும் கருத்துமாக தனது மனைவி வசந்தியைப் பார்த்து வந்ததால் சிறி துசிறிதாக தேறிவந்து கொண்டிருந்தாள் அவள்...

இதுவரை காலமும் எந்த ஒன்றைச் சொல்லாமல் இருந்ததினால் மனம் துடித்ததோ.. அந்த உண்மையை இனிமேலும் மறைக்க விரும்பாமல் தன் இதயப் பெட்டிக் குன் பூட்டிவைத்ததைச் சொல்லாமல் இருந்தால் வசந்திக்கு என்ன ஆகிவிடுமோ என்று பயந்து யார் இந்தப் பெண்... இவருக்காக ஏன் அவன் பரிவு காட்டினான் அந்தப் பரிவில் தனது இதயவினையின் ஒலியின் நாதம் இழந்துகொண்டே போவதை உணர்ந்தும் வாழாவிருக்க முடியவில்லை...

தனது மேசை லாச்சி யில் இருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து வந்து வசந்தியிடம் நீட்டினான்..

வசந்திக்கு அதைப் பார்த்ததும் ஆறு தல் இதுவரையும் தெரியாத உண்மையொன்றை இப்பொழுது தெரிந்து கொண்ட நின்மதி... சந்தேகத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு உதவியது. மனதில் புதுத் திருப்தி... சந்தோசம் மிகுதி தனது அறியாமை நினைந்து வெட்கப்பட்டுக் கொண்டாள். அப்பா ஏன் இந்த ஒன்றைமட்டும் என்னிடம் மறைத்தார். நான் அம்மாவிடம் சொல்லிவிடுவேன் என்ற எண்ணத்திலா...? இருக்கலாம்...

கடிதம் இதுதான் :—

மருமகன் ராஜ நுக்கு,

எனக்கு உதவி செய்யவேண்டும். இந்த உண்மை உனக்கு மட்டும் தெரியட்டும். நளினி எனது மகள் அவனுக்குத் தாயில்லை. நான் இறந்துவிட்டால் அவளை நீதான் கவனிக்கவேண்டும். உன்மீது எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் முதலில் உன்னை நளினிக்குத்தான் திருமணம் செய்து வைக்க ஆசைப்பட்டேன் ஆனால் வசந்தி உன்னை விரும்புகிறான் என்பதைத் தெரிந்து, உங்களை ஒன்றுசேர்த்து வைத்தேன். நான் இல்லாதபோது அவள் மனம் கோட்டு மல் பார்க்க வேண்டியது உன்பொறுப்பு. மனிதன் வாழ்க்கையில் பிழைவிடுவது இயற்கைதானே... நானும் அப்படி தவறாக நடந்துவிட்டேன். அதனால் ஒரு பெண்ணின் வயிற்றில் கருவாகிய இவளை என்மகளாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தானே வேண்டும். என்னைப்போல் நீயும் வசந்திக்கு வருஞ்சகம் செய்துவிடாதே..! நளினியை உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அவனுக்கு நல்லவன் ஒருவனைத் தேடி மணமுடித்து வைக்கும் வரை உன்னுடன் இருக்கட்டும். அவன்மீது உன் அன்பைக்காட்டு; அவனுக்கு ஆறு ரூபத்தில் சொல்ல உன் ஒருவனைத்தான் தேர்ந்து எடுத்திருக்கிறேன். என் ஆசையைப்பூர்த்தி செய்வாயல்லவா...?

இப்படிக்கு
மரமா... சங்கரவிங்கம்.

உண்மையை உணர்ந்ததும் நடக்க அவனுக்கு எப்படி இத்தனை தென்பு வந்தது. ஓடிச்சென்று நளினியைக்கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, "நளினு.. நீ.. என் தங்கை.. உன்னை வளமாக்கி வைக்க வேண்டியவள் நான்; அந்தக்கடமையை என் கணவன் செய்ய முனைந்ததை இதுவரை தவறாக எண்ணிவிட்டேன்... என்னை மன்னித்து விடு நளினு...”

“அக்கா உன் மீது எணக்குக் கோபமில்லை, அவர் மனப்புண்ணை ஆற்றுங்கள். ராஜனிடம் மன் னி ப் புக் கேளுங்கள். அவர் எவ்வளவு பண்புள்ளவர் என்பதை இப்பொழுதாவது உணர்ந்திர்களே.. அதுபோதும்...”

உடனே வந்து ராஜனின் கால்களில் விழுந்து மண்டியிட்டு, “அத்தான் என்னை மன்னிப்பிர்களா...?” என்று மனம் இழகி உருகி நின்றுள்ளன.

அவன் காலடியில் விழுந்த வசந்தியைத் தூக்கி நிரித்தினுன். அவன் கண்களிலிருந்து இரண்டு மூன்று கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்து ராஜனது பாதமலரை நலைத்தன.

மனவினிமில் தழும்பும் உணர்ச்சி ... மது கிண்ணம் நிறைய தழும்பும் நுரைபோல எழும்ப; இதயமலரில் தேன் துளிகளாகி இன்பக் குமிழிகள் அரும்ப; மனமாற்றத்தில் இருவரும் ஒரு வராய்க் கலந்து ... அந்த நிறைவில் மலர்ந்து சிலிர்த்து நின்றனர்..

“என்ன வசந்தி குழந்தை போல்...”

அவன் விழிகளில் உடைத்தோடும் கண்ணீரை வழித்துத் துடைத்துவிட்டு அவளைப் பார்த்தான். அவளை து மலர்க் குவளை விழியின் ஓரத்தில் இன்பச் சினிரப்பில் மகிழ்ச்சி முத்திரையைப் பதித்துப் பதித்து ... இதழை மலர்த்தினுன். அவன் நாணி முகம் சிவக்க மெதுவாக இமையை மூடினான். இதழ்கள் துடித்தது. இதயம் விரிந்தது. உடல் ஆதாரம் தேடித் துடிக்கும் கொடியாகி அவன்மேல் சாய்ந்தது. அவன் அவளை... அன்புப் பிடிக்குள் ஆடக்கிக்கொண்டு விட்டான்.

இருவரும் ஒன்றுயதை அறிந்து நளினியின் மனம் குளிர்ந்தது.

மாணம்

அப்பப்பா என்ன புழக்கம்...” அதன் கடுமை... களை உள்ளே கிடந்துகொள்ளப் பொறுக்காமல் அலுத்து வெளியே முற்றத்தில் வந்து குந்தியிருந்தாள் திரேசா. காற்றுச் சிலுசிலுத்து வீசுகிறது. காற்று மேலில் பட்ட தும் கொஞ்சம் இத்மாகத் தென்பட்டது. வியர்வையை முற்றுகத் தணிக்கும் போக்கில் தா வணி யை நிலத்தில் எடுத்து விட்டாள். சேலை காற்றில் துடித்துப் படபடக் கிறது. அலைகளின் வருகையால் ஆற்றுப் படுக்கையில் ஏற்படுவது போன்ற துடிப்பில் வணை ந் து நெளிகிறது தாவணி. மேல் ஊசிப்பூட்டைக் கழற்றி நெஞ்சுச் சட்டையை மேலும் தளர்த்தி விட்டாள். அதன் இடைவெளி பூட்டாக தனக்கட்டுகள் வெளியே சுதந்திரமாக எட்டிப் பார்க்கின்றன. மெழுகு தடவிய து போல் இருக்கும் அதன் பரப்பில் பொட்டுப் பொட்டாக வியர்வை அரும் புகள் மினுயினுத்தன. அவற்றைக் கைவிரலால் வளித்து எற்கிறான்.

காற்றின் ஆர்வாடலில் நெஞ்சின் புளுக்கம் தணி கிறது. காற்றின் சுகந்தத்தில் உடல் குளிவடைய; இனம் தெரியாத ஆவல் கொடியாகி அலைகிறது.

“சே எனக்கு இப்படியெல்லாம் ஆசை இருக்கக் கூடாது. இப்படியும் ராச்சத உணர்ச்சியா...? என் நினைப்பில் ஒன்றி விட்டதை நினைக்க வெட்கமாயும் அதே கணத்தில் துக்கமாகவும் வருகிறதே... வெளியில் இதமாக இருந்தாலும் உடலின் காங்கையின் கொடுமை அப்பப்பா எவ்வளவு அகோரம் அதன் ஒரு கூறில் கனன்று ஏரிகிறதே...”

பார்வையில் எதையோ எவரிடமிருந்தோ எதிர்பார்த்து நிற்பதை உணர்த்துகிறது. ஒற்றையடிப் பாதையின், மேலே மேய்கிறுன். அந்தப் பாதையின் ஏற்ற வற்றங்களுக்குத் தக கண்மலர்கள் குவிகின்றன. விரிகின்றன. பாம்புபோல் நெளியும் பாதையில் ஒரு அனுவும் அகலாமல் ஆராய்ச்சி...

சேரிக் குடியிருப்பு ...

சித்திரை மாத நிலவு, அவள் உண்மை நிலையை நிர்மலமாக்கி வெளிப்படுத்த உதவுகிறது. நிலவின் கதிர்களில் தோய்ந்த இடம் அம்மணமாகி ஒளிருகிறது. தரையைத் தமது காலடிக்குள் மறைத்து விட்டதன் வெற்றிப் பெருமித்ததில் மகிழ்ந்து நிற்கின்றன; புல்பூண்டுகள். அதன் முக்கால்பங்கும் ஆட்சி செலுத்தும் அறுகுபசுமையாகி தரை முழுவதையும் மறைத்தற்கு நான் தான் காரணம் என்ற ஆணை முனைப்பில் பரவிப் படர்ந்து தளிர் இலைகளை நிட்டிப் பூரிக்கின்றன. காற்று வீச்சில் புல்நுனி நாக்குகள் அசைகின்றன.

பள்ள நிலத்தில் இரு நீர்த் தேக்கம்; அதன் அட்டதிக்குகளும் சேறுதடித்து பொருக்காகி வெடித்து வலைவிப்பாக விரிந்திருக்கிறது. கோவனத்துடன் நின்று மலைபோலக் குவித்துவிட்டிருக்கும் அழுகல் வெங்காயத்தை அலுக்குமட்டும் கிண்டிக் களைத்து விடப்பட்டிருக்கும் குவியல்களின் அருவருக்கத்தக்க மொச்சை குப்பென முக்கைத் துணையிடும் புதியவர்களுக்கு.

அவனுக்கு அந்தச் சூழல் பழக்கப்பட்டவை. அதைப் பற்றிக் கவலை அவனுக்கில்லை. எல்லாம் ஒரே நினைவில்... புல்தரையில் புரத்தை செய்கிறுன். அவன் உடலின் வேட்கைக்கு இத்தனை தாகமா? ... காட்டுத்தீயாகி கண்ணறரியும் வேதனை.. வளி.. உச்சநிலையில் உயிர்த்து தவழ்கிறது. விலாப்புறத்தில் சூள் சூள் எனக் குத்துகிறது. குப்புற விழுகிறுன் .. உழருகிறது உடல் .. நோய் முற்றி அவஸ்தைப்படுதிருன் .. அவன் விபச்சாரி. அதை மறைக்கும் போக்கு அவளிடமில்லை.

நோயைத் தீர்ப்பதற்கு அவளிடம் பணமில்லை. எல்லாம் அந்த உடல்தான் மூலதனம். இதுவரையும் அதன் ஆதாரம் ... நோயில் தளர்ந்த உடல் ...

நினைப்போ ... ?

கைகால்களை நீட்டிச் சோம்பல் முறிக்கிறுன். உடல் புழுவாகி வளைத்து துடிக்கிறது. விழிகளிலே கவலையின் தேக்கம். வறுமையின் கோரப் பிடியிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள விளைந்து நோயின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் அவலம். இளமை இன்னமும் இருப்பதாக உணரமுடிய வில்லை. பட்டமரமாகி தளிர் ஒன்றேனு மின் றி காலப் போக்கில் விறகுடன் விறகாக ஒன் று கூட்டி அடுக்கி சுடு காட்டி ஸ் பொசுக்கப்படும் நாளை எதிர்பார்க்கும் அவளை இதுவரை தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒன்றில்லா விட்டால் ...

அடிச்சுவடே இல்லாதொழிந்திருக்கும்.

இன்றைய பொழுது ஏதாவது கிடைத்தால் தான் உண்டு. சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்து ஏங்கி நிற்கிறுன். நோயின் சுமையைக் கூட குறைப்பதற்குக் கூட பணம் தற்சமயம் இல்லை. இன்றைய இரவு ஒளி உள்ளதாகி ஏதாவது கிடைக்காதா என்ற நிலை. இனிமேலும் முன் போல் தொழில் முறையில் அதிக கவனம் செலுத்த

மூடியாது. அவ்வளவுக்கு அவள் உடல் தன்வயமிழ்ந்து விட்டது. இன்று எப்படியும் பல்லைக் கடித்துத் தாங்கிக் கொள்வது என்ற தீர்மானம். ஆனால் இதயம் பலனற்றுப் படபடக்கிறது. அவளை அறியாமலே ஒரு பயம் ... அதன் வயமாகி துடிக்கும் அவலம்.

கண்களை உருட்டி உருட்டி விழிக்கிறார்கள். இதயம் அப்பும் மந்தாரமுமாகி மூடமிட்டிருந்தது.

கண் இதழ்கள் அவலமாகத் துடிக்கின்றன, இதயத்தின் ஒருமுலையில் காற்றில் சுடராகி ஒளிரும் உணர்ச்சி ... அன்பு ஒன்றே ஒன்றை ஏந்தி நிற்கிறது...

புஸ்பாவின் வாழ்வு ... ?

சிரித்து ஒளிசிந்தும் முகம் எப்பொழுது குளிர் பொருந்திய பால்நிலவாகி பிரகாசமாக நித்திய பொலிவுடன் திகழுவேண்டும். மலர் படுக்கையாகி இதமளிக்க வேண்டிய வாழ்வு... தன்னைப்போல் வேல் முள்ளாகி கசந்துவிடக் கூடாது, என்ற தணியாத ஆவல் உடலை உயிருடன் ஒட்டவைத்திருப்பதில் முக்கிய நோக்கம்...

மனிதர் ஒவ்வொருவரின் அழிவில் தான் இன்னொரு வரின் இன்பம், உதயமாகின்றதா? ... தான் அழிந்து உதிரும் சருகாகி காடு வா என்பதும் வீடு போ என்பது மாக காலம் தன் ஞம் அவள் நினைவில் ... “தங்கை ... எனது தங்கை; அவள். வாழ்வாவது ஒளி உள்ளதாகட்டும்; நான் எப்படிப் போன்றும் தேவையில்லை. நான் அழிந்து கொண்டிருப்பவள். என் உண்மை நிலை அவனுக்குத் தெரியவேண்டாம்” தனிமையில் அலட்டுகிறார்கள். உள்ளூர்வு பேசுகிறது .. வெறுங் காற் றி ல் அவள் சொல்வது காற்றுக்கு மட்டுந்தான் கேட்கிறது.

வெட்கம் கெட்டவள் விபச்சாரி .. தான் அதை மேற் கொள்வதில் கண்ணியமாக நடந்துகொள்வதாக நினைப்பு ... நாலு சுவர்களிடையில் எதைச் செய்தாலும் யாரும் பார்க்காத மாத்திரத்தில் அது கண்ணியம் .. அவளைப் பொறுத்தவரா ...

நினைவுகள்... பிரன்வது போல பிரண்டு திரள்கிறது. இறக்கப் போகும் தறுவாயில் தான் உண்மை என்ற ஞானம் உதயமாகின்றதா...? உலகம் ஒரு மாயைக்கூடு அந்தக் கூட்டில் இருந்து திறந்து விடப்பட்டால்.. பொய்யானவை என்பன மெய்கள்.. மெய்கள் எல்லாம் பொய்கள்.. அதை அவர்கள் உணர்ந்து விட்டால்...

துன்பத்தைப் புதைத்து விடலாம்... இன்பம் என்பது எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்குமா..? என்றுவது துன்பம் என்ற சாக்கடையுள் ஆழ்ந்து அழிந்து விடத்தானே வேண்டும். மனமில்லாத மலர் மனத்தை வீசமுடியுமா..?

உணர்ச்சி உண்டோ இல்லையோ உயிர் இருக்கிறது. இதயத்தில் அரும்பும் உணர்ச்சி அலைகள் அலைகரையின் தாளமாகி மெல்ல மெல்ல எழுந்து மறைகிறது. அத்தனையும் வெறும் நினைவு... கிளர்ந்து பொங்கி வெடிக்கும் உள்ளக் கிளர்ச்சி... உதிர்ந்து சருகாகி... அலர் ந்து மலர்ந்து மனம் வீசாமல்.. பூவின் மொட்டி லே கருகி உருத்தெரியாமல் அழிந்து விட்டால்.. நீரில் முச்சு அடங்கித் தனிக்கும் ஒருவளைப் போல்.. திணறி.. உதறி ஒரு வழியில் அடங்கும்.. திரும்பத் தோன்றுமலா விடப்போகிறது. முன்னையைவிட பலமடங்காகி மீண்டும் இலை உதிர்காலத்து விரியும் குருத்தாகி தளைக்கிறது ...

உணர்வலைகள்.. உள்ளக் குழறல்.. உடலில் உருவாகி நீண்டு முள்ளாகி நாரிப்புறத்தைக் குடைகிறது. சோர்ந்த வாழைத் தண்டாகி உடல் ஸ்திரமின்றி சரிந்து கிடக்கிறது. இளமையில் இவை ஒன்றும் அவ்வளவு சிரமமாகப் படவில்லை. சலிக்காமல் கட்டியழுதாள். உணர்ச்சி பெருகி ஒடும் ஒடையாகி நின்றது. அப்போது ...

இப்பொழுது உயிர் உடலுடன் ஊசலாடினால் போதும். ஒண்டியாக இருந்தால் இதுவரை உடலையும் உயிரையும் ஆரோ ... கடலோ அணைத்து மகிழ்ந்திருக்கும். கணவன் சுப்பன் சுடலைக்குப் போவதற்கு முன்பே போக இருந்த வள் இன்றும் இருக்கிறான்.

உடலின் ஒரு கூருகி தொங்கும் புஸ்பா ... தனிமெரு கில் ... இளமை முறுக்கில் பூரித்து நிற்கும் மொட்டு .. கலையழகு விம்ம இளமைப் பொனிவு... மெருகு தடவப்பட்டு மலர் ஏற்ற பொழுதைத் தேடி நிற்கிறான். இதய எழில் இப் போதுதான் எடுப்பாக மலர்ந்திருக்கிறது. பிஞ்சு நுங் கின் பிதுங்கி தோற்றத்தில் பூரித்து நிற்கும் மேல் உடல் ... கள்ளமற்ற உள்ளம் தென்னாங் குருத்தாகி சிரிக் கிறது.... உடல் குலுங்கிறது....வாழ்வு... ?

“அக்கா என்னால் உனக்கு எவ்வளவு கஷ்டம். படிக் காமல் ஏதாவது வேலைக்கு மனுச் செய்யப் போகிறேன்... அதன் உண்மை நிலையை நானும் பழகி இருக்கத்தானே வேண்டும்”

“இப்ப என்ன அப்படி தலைக்கு மேலான சங்கடம். அதைத் தாங்க நான் இருக்கிறேன். துன்பச்சுமை எனக்குப் பழக்கப்பட்டவை. அதை என் பக்கம் விட்டுவிடு. இன்பம் எதுவானாலும் நீ அனுபவித்து ஆகவேண்டும். உன்னைப் பூவும் பொட்டுடனும் சிரி த்த முகத்துடனும் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை ... படித்து பட்டம் பெற்று திகழ்வதைப் பார்த்து மகிழ ஆவலாய் இருக்கிறது. எனது ஆசையை நிராசை ஆக்கிவிடாதே ...”

நீ மட்டும் ஓடாகிப் போகி ரூ ய. நான் மட்டும் நொந்து போகக்கூடாது. உன்மீது கோபம் தான் வரு கிறது. இதுவரை என்னை வளர்த்துப் பட்ட கஷ்டங்கள்

போதாதென்று இன்னும் உனக்குப் பாரமாய் இருப்பதா...?" போலிக் கோபத்துடன் முகத்தைச் சுழிக்கிறுள்ளுஸ்பா,

"பரிட்சை என்றுயே படிப்பதை விட்டிட்டு" "சரிக்கா உன் எண்ணப்படியே படிக்கிறேன் போதுமா?

"போ போ வீணைக்கக் காலத்தைத் தாழ்த்தாதுபடி ..." புஸ்பா புருப் போல் இறகடித்துப் பறந்து சென்ற அழகை இமை கொட்டாமல் பார்க்கிறுள்ளன். எத்தனை மணித்தியாலம் அப்படி அயர்ந்துவிட்டானோ நினைவில்லை. கான்பது கனவில் என்பது மட்டும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

"ஞேய் ... ஞேய் ..."

"ஞேய் ... ஞேய் ..."

இளைஞின்குரல் கிணற்றுள்ள ஒளிப்பது போல் செவிப்பறையில் அதிர்வை ஏற்படுத்த துடித்துப் பதைத்து எழுந்தாள்.

அவள் இருந்த நிலையை அவன் பார்த்துவிட்டிருப்பானே, என்பதை நினைக்க வெட்கமாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் கக்கத்தில் கட்டிக்கொண்டு விட்டவெட்கம் இப்பொழுது வரத்தான் வேண்டுமா? உடைகளைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு எழுந்து நின்றுள்ள...

அவள் உதடுகள் இலேசாக விரிந்தன. அந்திலா ஒளியில் அவள் சிரிக்கிறாளா...? சிரிப்பது போன்ற பாவணை..

வெட்கம் கெட்ட ரேசா நிர்வாண நிலையில் நிற்பதற்குத் தயங்குவதில்லை. அதுவும் உடைகளைப் போர்த்தாமலே ஆதவனின் அரவணைப்பை நாடித் துடிப்பது போல...

அவனும்... அவனும் வெட்கமில்லாதவள். வெட்டிச் சிரிப்பில் பல்லைக் காட்டுகிறுள்ளன.

“என்ன வேண்டும் தம்பி...”

இந்தா பத்து ரூபாவை...”

திரேசாவின் கண்களில் பச்சை நோட்டு பல நாட்களுக்குப்பின் தென்படுகிறது. இதய வேதனையை மறந்த நிலையில்... அந்நோட்டைக் கண்களால் நாறல் மினாப்புணை பார்ப்பதுபோலக் கூறு குறிப்பாகப் பார்க்கிறார்கள்.

“அப்பா பத்து ரூபாய்” ... ஆச்சரியம் நீள்கிறது. உடலின் பலத்தை ஒருங்கு கூட்டியாக வேண்டும்... அதற்காகத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்துவதுபோல நெஞ்சுப் பாரத் தில் ஐந்து விரலைப் பதித்து மெதுவாகக் கீழ்நோக்கிக் கையை வழுக்கி விடுகிறார்கள்.

பத்து ரூபாவைக் கொடுக்கும் அவன் திருப்திப்படும் வகையில் தன்னை அலங்கரிக்க இத்தனை வேகமா...? உள்ளே சென்றவள்; பத்து நிமிடத்தில் வெளியே வருகிறார்கள்.

இவள்தானு...! அவள் இளைஞருக்கு ஆச்சரியம் தாழுவில்லை. நாகரிகத்தின் மாற்றுடையில் உணர்வைக் கிழறும் போக்கில் அங்கங்களை பங்கு பங்காக்கி வெளிப் படுத்தும் பிரயத்தனம் ..... உடலோடு ஒட்டிய உடை; இயற்கை மணத்தை இழந்தவள் செயற்கை மணத்தின் துணையை நாடியதில் வியப்பில்லை. அப்பொழுது அதன் துணை தேவை.....

“நான் நெடி...” திரேசாவின் வாயில் உதிர்ந்த வார்த்தை... வெட்கத்தைப் பார்த்தால்... பசியைக் கட்டுப் படுத்த முடியுமா...? சொன்னால் அடங்கிவிடக்கூடியதா?

அதுவும் அடங்குவதாய்க் காணேம்... அதுவும் அதன் தொழில்பாடும்... உணவை மென்று விழுங்கும்

வரை அந்தக் குடலுக்கு... இரைப்பைக்கு ஒய்வு; ஆனால் உடலுக்கு... அதன் கூறுக்கு அழிவு. அந்த உடலை அழியவிட திரேசாவுக்கு மனமில்லை. உடல் அழிந்தால் அதன் உடன் கூடிய உயிர்...!

அது அழியுமன் ஏதாவது உருப்படியானதை ஆக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதானே தோன்றியதன் பலஜை அடைய முடியும். புஸ்பாவின் வாழ்வு சீராக வேண்டும் என்பது எழுந்து தேயும் தணிக்க முடியாத அவா... தான் நாளை உயிருடன் இருந்தால்தான் அது ஆகும்... அது வரை கட்டுப்படுத்த இந்தப் பணம் போதுமா...?

“எங்கே...?”

இளைஞன் கேள்விக்கணை தொடுத்தான்...

வருவார்கள் இப்படியா கேட்பார்கள் .. வருவார்கள் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்ட துணிவில் உடனடியாக தமது சொத்தாக்கி உணர்வைக் கட்டவிழ்த்துவிடத் துடிப்பார்கள். இவர் இதற்கு மற்றிலும் புதியவரா...? குழிவிழுந்த கண்களில் அதை விளங்க முடியாத திண்டாட்டம். நேரடியாகச் சொல்ல முடியாமல் நெருடி உள் மனதில் அடக்கிக் கொண்டே மௌனமாக அவனையே வெறிக்கப் பார்க்கிறுன்.

இளைஞன் பதில் இல்லாததைக் கண்டு இடிபோலச் சிரிக்கிறுன். அவன் சிரிப்பில் அர்த்தம் இருப்பதை அவன் உணரவில்லை... மேலும் அவனைக் கலவவரப்படுத்தாமல் தணிந்த குரலில்.....

“அக்கா” என அழைக்கிறுன் ஏகாம்பரம். அவன் அழைப்பில் ஒருவித பாச உணர்வு தொனிக்கிறது. மனிதன் எப்படியெல்லாமோ வாழ்கிறுன். திரேசா இப்படி வாழ்கிறுன். அதன் காரணம் அதை அறியத் துடிக்கும் இளைஞன். அவன்தான் ஏகாம்பரம்.

அவன் நண்பன் கோணேசன் கோணல் புத்திக்காரன். பெண்மையின் உண்மை நிலையை அறியாமல் அதை வலிந்து முகரும் ஆவல் கொண்டவன். அவன் சொன்ன விபரம் ஏகாம்பரத்தை இந்த நடு இரவில் கொண்டுவந்து

நிறுத்தியதில் வியப்பில்லை...

மனிதன் பிழை விடுவது என்னமோ உண்மை அந்த பிழையை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால்... அவன் மனிதன்... வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒருபடி இடறிவிட்டால் அந்த மனிதன் மறுபடியும் தாண்டாமல் அவனைப் பிடித்து நிறுத்தி விட்டால் மேலும் உருள் வேண்டியதில்லையே...

திரேசா முதல் முறை வாழ்வில் வழுக்கி விழுந்தவள்.. அவளைக் காப்பாற்ற ஒரு வரும் கிடைக்க வில்லை. தொடர்ந்து பல படிகள் உருண்டுவிட்டாள். என்ன செய்வது எல்லாம் அந்தச் சூழல்... நாகரிகம்; அவள் அப்படியாவதற்கு என்ன நியாயம்? அதை அறிந்து கொள்ளவே ஏகாம்பரம் முனைந்தான்.

“அக்கா நான் ஒரு எழுத்தாளன் எனக்கு உங்களை அதிக சிரமப்படுத்த விரும்பவில்லை. நீங்கள் இப்படி எதனால் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அதைச் சொன்னால் போதும் அதற்காகத்தான் பத்து ரூபாவைத் தர நினைத்தேன்...”

திரேசாவின் மனதில் ஆறுதல். தாழ்ந்த கண்களில் தனி நின்மதியின்சாயல்; அப்பாடா மனதுள் சொல்லி ஆறு கிழுள். இதுவரை இருந்த அவஸ்தில் இருந்து மீண்ட நிலை... என்ன தோன்றியதோ திரேசா தனது வீட்டுக் கூரையை நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்கள். தென்னேலைக் கிடுகு கள் கறையான் தின்று ஈக்காகித் தொங்குகிறது. அவரும் அதைப்போல் ஆகிவிட்டாள் என்பதைத் தெரிவிப் பதற்காக அப்படிப் பார்க்கிறார்களோ...!

தொண்டையைக் கணித்து குரலைச் சரிப்படுத்துகிறான். எதற்கு...? தனது சோக நிலையை ஏகாம்பரம்முன் கழற்றிவிடவேண்டிய இக்கட்டு நெருங்கிவிட்டது.

சாரைப் பாம்புகள் தனது செட்டையைக் கழற்றி உடல் பார்த்தைக் குறைப்பதுபோல் அவனும் அதைச் சொல்லிவிட்டால் சுமை குறையும் என்ற எண்ணத்திலா? இதுவரை தனது வாழ்க்கையை நீர் உள்ள தடாகமாக எண்ணியவள் இந்தக் கணத்தில் கானல் நீர்... கரை கானுமல் நீரும்போது நீரெங்கே...? அதை அவள் அறியவேண்டிய நிலை... உண்மை; உணர்ச்சிக்குள் அழிமுத்தி அடிமையாக இருந்ததை அறிந்து கொண்டு விட்டாளா...?

* * *

திரேசாவின் உள்ளத்தில் எழுந்த கற்பனை செயலில் காட்ட துடித்து நிற்கிறான்... அவள் அன்று கன்னி... அவன் நினைவுகளுள் அழுங்கி அழியவேண்டிய காலம். அவளது தூர்அதிஷ்டமாக இருக்கும்போது அத்தனை சுகத்தையும் அவள் எப்படி அனுபவிக்க முடியும்?

விதியின் பிடியில் அவள்... உழலவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. எல்லாம் அவளைத் தொடரக் காத்திருக்க அவள் உள்ளம் பூத்துப் பொலிய... சுப்பனைக் காத்திருந்து கைப்பிடித்தாள். அவன் கரத்தைப் பற்றும்போது விதம் விதமான கற்பனைகள் காற்றில் புள்ளாகி இறகு அடிக்க... நினைவை எல்லாம் அதன் போக்கில் அலையவிட்டாள்... சுப்பன் மாநகரசபைத் தொழிலாளி.

மனித மனத்திற்குத்தான் எத்தனை ஆசை. ஆசைகள் வெறும் நீர் வட்டங்களாகி அழிந்துவிட்டால்... மனம் புண்பட்டு வாழ்க்கை இதுதான என்ற நிலையில் இருந்த பிடிப்பு இல்லாமல் அனுபவிக்கவேண்டிய சுகம் இல்லாமல் வாழ்வது சாத்தியமாகுமா?

அவன் இன்பம் என்ற புது உலகில் நீந்துவதற்கு முடியவில்லை. நீந்துவது போல் நடிக்கிறுன். வாழ்க்கையும் ஒரு நடிப்புத்தானு? சுப்பனுக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத்தை முழுமையாக அவன் கையில் கொடுப்பதில்லை. சிலவேளை பத்தோ இருபதோ தேறும். அவளாக எதையும் கேட்பதில்லை, அவன் கொடுத்தால் தான் உண்டு.

முகத்தைக் கோணுமல் வாழ்க்கை வண்டியைச் சீராக இழுத்துச் செல்லும் நோக்கில் அவனும் அவனுக்கிடு கொடுக்கிறுன். தடையில்லாமல் இடையில் முறிவில்லாமல்; முடங்காமல் நடாத்த வேண்டும் என்ற பிரயத்தனம். வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் மாடுகளில் சுப்பன் ஒரு பக்க நுக சுமைதாங்கி, திடுதிப்பென்று தோன்று மின்பம் கனவில் இருந்து விழிப்பதுபோல் மறைந்துவிடவேண்டிய தூர் அதிஷ்டம் திரோசாவைச் சூழ்ந்திருக்கும்போது... நாம் என்ன செய்வது.

சுப்பன் ஒடிந்து விழுந்ததினால் மாங்களியம், டூ, பொட்டு, பொலிவும் அழிந்து போக நிராதரவாய் பட்ட மரமாய் விட்ட திரோசாவுக்கு வருமானம் என்பதில்லாமல் அவனும் தங்கையும் எப்படி உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு வாழ முடியும். பிழைப்பு?

வேலை தேடி நம்பிக்கையே இழுந்தவனுக்கு மனக்கண் முன் தோன்றிய உழைப்பு இதைத் தவிர வேறில்லை...

ஒரு வழிக்கு வந்துவிட்டாள். எங்கோ தேடுவாற்று தெருமுளையில் வீசியெறிந்த வெத்து டின் அவளது பிச்சைப் பாத்திரம். கைகளில் ஏந்தியவாறு சந்து பொந்து கள் எல்லாம் துளாவி ஒவ்வொரு கடைப்படியும் ஏறி இறங்குகிறுன். “ஐயா தருமம்... தருமம் தாருங்கள் கோடி புண்ணியம் உக்கஞ்குக்கு, கோடி புண்ணியம் உண்டுங்க.”

அன்று வெள்ளிக்கிமை வாழ்வில் சந்தோஷந்துடன் வரவேற்கும் நாள்... அவனுக்கு இந்தக் கிழமை நாள் வந்ததும் அவன் உடலில் புது உத்வேகம்... அவளை வளம் படுத்த பிச்சை எடுப்பதை நம்பியிருப்பதால் அப்படி ஒரு தனிப் பிடிப்பு.. வெள்ளிக்கிழமை ஒவ்வொரு நாளும் வரக் கூடாதா என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எழுவது உண்டு. கொழும்பு மாநகரில் உள்ள வீதிகளைல்லாம் தன்னிப்பட்ட பாடு அவளது குரல் மேலெழுந்து ஒலிப்பதற்கென்றே காத்திருக்கும் நாள்.

“ஐயா தருமாம்... பிச்சை...” வெயில் என்பதும் மழை என்பதும் அவனுக்கில்லை. தொண்டை கிழிய, நா வறளக் கத்துகிறுன். ஒவ்வொரு சதம் விழும்போதும் அவன் முகம் மலரும். மனதில் எழும் இன்பக் கிழுகிழுப்பு அலைகள் முகந்தில் வந்து அதிரும்; முகம் பூரிப்பில் விரி கிறது.

அவன் டப்பாவைத் துளாவிப் பார்க்கும்போது முகம் சுருங்குகிறது. பசியை எப்பொழுது நினைக்க ஆரம்பிக்கிறானோ அப்பொழுது மறு நினைப்புகள் வருவதேயில்லை. எல்லாம் அந்தப் பசியின் வசமாகி அவன் இயங்க ஆரம்பிக்கிறுன். அனுதாபப்பட்ட சிலர் சில்லறை போடு கிறார்கள்.

அதுதான் ஊதியம்.

தாவணிச் சேலையைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு கால் தள்ளாட இடுப்பில் ஒரு கையை வைத்து அழுத்தி அழுக்கி நடக்கிறுன். பற்களைக் கடித்துக்கொள்கிறுன். உடல் வலுவிழுந்து நகர மறுக்கிறது. இடை ஒடிந்து விடுமோ என்ற பயம்... பேமன் தளத்தில் இருந்து டப்பாவில் உள்ள சில்லறையைக் கணக்கிடுகிறுன். நான்கு முன்று ரூபாவரை தேறியிருந்தது. இதை வைத்துக்கொண்டு உயிரைப் பிடி க்க முயற்சி... வருகிற

வெள்ளி வரை எப்படி ஓட்டுவது... பெருமூச்சிடன் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்கள்.

கொழும்புக் கோட்டை புகையிரத நிலையத்திலிருந்து அலை அலையாக மக்கள் கூட்டம் வெளியேறுகிறது. சிலர் அவசரமாகி எங்கோ சென்றுவிடத் துடிக்கிறார்கள்... ரக்ளியின் கதவுகள் பல தடவை திறக்கப்படும் சத்தம் அலையை விழுங்கிய பெருமிதத்தில் உறுமிக் கொண்டு புறப்படுகின்றன.

ரக்ளிகளினால் கட்டுப்படாத சனத் திரள் பஸ் ஸ்டாப் பில் வந்து கூடுகிறது. பல வண்ண மலர்கள் பூமியில் மலர்ந்து நிலமடந்ததையை மெருகூட்டுவதுபோல - பஸ் கோல்டிங் பிளேசில் பல நிற வண்ணங்களில் யாக்கெட்ட அணிந்து... முழங்கால்களை முடமறந்த நிலையில் உடலுடன் ஒட்டிய உடையில் நடக்க முடியாமல் கால்கள் பின்னாமிட அன்னநடை நடக்க முயறும் சில அழகு சந்தரிகள் குளிர் வண்ணக் கண்ணுடி அணிந்து பஸ்டாப்பில் வந்து நின்று கொண்டு... வரிசையில் வருபவர்களை முன் கூட்டியே தெரிந்து வைத்திருந்தவர்கள் போல் உதடுகளை மலர்த்த; பற்கள் முப்பத்திரண்டும் வெளிப்பட; அதைச் சுற்றிய உதடுகளில் செயற்கை வண்ணம் மட்டியின் உப்பிளவை நினைவுபடுத்த... நிற்கிறார்கள்... இல்லை அந்தரத்தில் அவர்கள் குறிக்கோளை நிறைவுபடுத்தத் துடிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் வலைவிரிப்பில் விழுந்தவர்கள் கவர்ச்சிப் பொலிவைப் பார்த்து மயக்கத்தில் கிறுங்கி இயங்க மறுக்கும் சிந்தனை அலைகள் உணர்ச்சி ஒன்றே தன் வயமாக ஆட்சி புரிய அவர்கள் அருகில் அமர்ந்து ஸ்பரிச இன்பக் கிழுகிழுப்பில் இதயத்தைப் பறி கொடுக்க; உணர்வுகள் உரச... எழும் போலி... நாதம் எழுந்து இனம் தெரியாத பிடிப்பில் உழல்பவர்களும் பஸ் வரவை நாடி ஒடி ஏறுகிறார்கள்.

இதுகள் குடுத்து வைச்சதுகள்... நாமள் தரித்திரப் பிறவிகள். எங்களைப் போல் வாழ்பவர் எப்படி வாழ்வது..!

அந்தக் கணத்தில் அவள் மனப்போக்கும் ஒத்து ஊதுகிறதா..?

'என் நான்கூட இப்படி மாறிவிட்டால் என்ன? மற்றவர் களுக்காக அவர்கள் என்னை குறைபட்டுக்கொள்வார்கள் என்பதற்காக... நான் இப்படிக் கஷ்டப்பட்டுக் கண்ட மிச்சம்' என்னைக் காண்பவர்களில் சிலர் ஒருவிதமாகப் பார்க்கிறார்களே. அப்படி யென்றால் நான் அழகா...! எனக்கு உரிய மூல ஆதாரம் என்னிடமே இருக்கும்போது.. அவர்களைப் போல் உடுத்துக் கொண்டுவிட்டால் குறைந்தவளாகிவிட முடியாது.

சி.. இந்த மனிதர்களை எப்படிக் கேட்பது. கேட்ப வர்கள் எல்லாருக்கும் தருமம் கொடுக்க அவர்கள் அவ்வளவு தருமவான்களா...? சிலர் முகத்தில் காறித் துப்பு வதை நினைக்க... சி... இது என்ன பிழைப்பு என்றிருக்கிறது. சில நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். பலர் தருமம் என்பதைவிட வேறு எதையோ என்னிடம் அடைய பிரயத்தனிக்கிறார்கள். பத்து ரூபாவைக் காட்டி இரவைக்கு வாறியா என்னும் பேர்வளிகள்..., இப்படிப் பலரகம்.

எதிரே இருக்கும் ஆனந்தபவானில் ஒரு ரி குடித்தால் ஒருபடியாக வீட்டுக்குப் போய்விடலாம் என்ற நினைப்பில் - தேநீரை முடறு முறித்துக் குடித்துவிட்டு நிமிர்கிறுன்... அவளுக்கு நடக்க முடிகிறது.

வீடுவந்து சேர்ந்தாள்...! வந்ததும் வராததுமாக கணவன் முன் வேண்டிக் கொடுத்த புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு... கண்ணுடியின் முன்போய் நிற்கிறார். சரு கைப் புடவையின் மினுக்கத்துடன் போட்டி போட்டுக் கொள்ளும் அழகில்லை. வறுமையில் உடல் தொய்ந்து

விட்டது.. அதனால் சீலை அவனுக்கு மினுக்கத்தைக் கொடுக்க முயல்கிறது.

‘மற்றவர்களுக்காக நான் எனது பசியை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா?’ பத்து ரூபாய் நோட்டுப் பேர்வழிகள் மனக்கண் முன்னே தோன்றி அவளது அந்தாத்து உதவு வதுபோல அடி மனத்தின் உணர்வுகளைக் கிண்டி விடுகிறார்கள்.

தனது அழகை அவளாலே நம்பமுடியவில்லை. கண்ணுடியைச் சற்று அப்படி இப்படி நெரித்து முகத்தையும் உடலையும் பார்க்கிறார்கள். இதயம் விமமித் தணிகிறது. ஆசை அலையாகி ஆற்றுப் படுக்கையில் தாளம் இடுவது போன்ற நிலையாகி விழுகிறது. அவள் தன்னை மனம் போன போக்கில் விட்டுவிட்டாள். அவர்கள் விரித்த வலையில்... அவள் மானத்தை மறந்துவிட்டாள். ஏகபோக சுதந்திரம். நோட்டுக் கற்றைகள் காலடியில் வந்து குவிந்தன. அன்று... வாடியமைத்தாள்.

இன்று அவள் வாடிக் கருகிய மலர். தான் விபச்சாரி என்று ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்கிறார்கள்.

இதைக் கேட்ட எழுத்தாளர் ஏகாம்பரம் மனிதனின் போக்கை நினைத்தாரோ என்னவோ பெருமுச்சு ஒன்றை உதிர்த்தி காரணத்தை அறித்த நிறைவோடு வெளியேறுகிறார்.

திரேசாவின் கையில் பத்து ரூபாய் நோட்டு இருக்கிறது. அதைப் பார்த்ததும் கண்களிலிருந்து நான்கு மூன்று துளி கண்ணீர் அதன் மேல் விழுகிறது. அந்த நோட்டிலிருந்த உயிரற்ற மரித உருவும் அந்த இளைஞருக மாறி கேலி செய்கிறதுபோன்ற பிரமை...

‘சீ நீயும் ஒரு பெண்ணே...!’ இதுவரை மானத்தை விற்றுப் பெற்ற லாபம்...? பணம் இன்று வரும் நாளை போய்

விடும். மானம் போன்ற திரும்பிவர முடியுமா...! மானம் என்பது இறங்குதுறையில்லாத தீவு அதனிடத்திருந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்டால் திரும்பிப் போகவே முடியாது. மானம் என்பது பெண்களால் போற்றப்படவேண்டிய ஒன்று. மானத்தை இழந்து மடியில் நெருப்பை அல்லவா கட்டிக் கொண்டு அலைகிறும்.

நான் கொடுத்த பணத்தைக் கொண்டு உனது நோயைப் போக்கிக்கொள். இதுவரை நீ பெற்ற பணம் களங்கமானது. இது அப்படியல்ல... இனிமேலாவது மனப் போக்கைக் கட்டுப்படுத்து. உன் மானம் போன விடயம் உன்னுடன் இருக்கட்டும். உன் தங்கை இதை அறிய வேண்டாம். கட்டுப்படுத்தி வாழ முடியுமல்லவா? அடுத்த கணம் அந்த நோட்டைத் தூள் தாளாகக் கிழித்து நிலத் தில் வீசுகிறுன். ... அந்தத் துண்டுகள் அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது.

பயங்கரமான ஒலி... ஹா... ஹா... திரேசா வியர் வையில் நனைந்து மிதக்கிறுன். உடல் கிடுகிடுத்து நடுங்கு கிறது. உண்மை என்ற ஒரு பிடி சாம்பலுள்... மானம் என்ற புதுவிதை முளைத்தால்போல் இருந்தது.

மானத்தை விட்டு வெகு தூரம் வந்துவிட்டவன் உணர முடிந்தது... இழந்த மானம்... திரும்பி வருமா...?

அச்சுப் பதிப்பு:

ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகம்

288, ஆஸ்பத்திரி வீதி

யாழ்ப்பரணம்

போன்: 689

பெரிய புலவர் பெருமக்களையும், வீரினர்களையும், நூல்களையும் படைத்தோரையும் கல்விமான்களையும், அரசியல்வாதிகளையும் பெற்றெடுத்த வேலண்டத்தீவைப் பிறப்பிடமாகக்டுகாண்டவர் இச் சிறுகதைத் தொகுதி பின் ஆசிரியராகிய ச. கிரிவாசன் (மலையமான்) வேலண்ண மேற்கூறுக்கும் சுதா சிவம் பாக்டியல்ட்ஸ்மி நம்பட்டிள்ளின் மகனுக 1942-ஆம் பிறந்தவர். 23 வயது நடைபெறுகின்ற அவரது வாழ்க்கைப்பேரே முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுகின்ற அவரது துணிவையும், அவர் ஈழத்து வாசகர்களிடம் வைத்திருக்கும் அபார நம்பிக்கையையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

இளமையிலேயே நண்ணாறிவு மிகப்பெற்ற கிரிவாசன் ர-ஆம் வகுப்பு அரசினர் நன்கொடைப் பணம் பெறும் சோதனையில் சித்தி அடைந்து, வசாவிளான் மத்திய கல்லூரியில் படித்து எஸ். எஸ். ஏ. வகுப்பில் தித்தியன்டார்த்து, வேலண்ண மத்திய கல்லூரியில் எச். எஸ். எஸ். வகுப்பில் இரண்டு வருடம் படித்தவர்.

‘சிலம்பொலி’ என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகையில் எழுதத் தொடங்கிய கிரிவாசன் 1961 தொடக்கம் தமது படைப்புகளைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி வெற்றில் கண்டார். தங்களுக்குப்பின் ஈழத்து சிறுகதை உலகம் மங்கி மதிந்துவிடும் என வீருப்புப் பேசும் எழுத்தாளர்களைத் தவிர, மற்றைய எழுத்தாளர்கள் 1960-ஆம் ஆண்டிற்குப்பிறகு வந்த இந்த இனம் எழுத்தாளர் போன்றவர்களிடம் நம்பிக்கை வைத்தனர். அந்த நம்பிக்கையை இச் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் மெய்ப்படித்திருக்கிறார்.

விவேகி, புதினம், தமிழன், தேனருவி, தேசீய முரசு, ஈழநாடு, சுதாநிதிரன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் அவரது சிறுகதைப் படைப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஒரு சிலவே இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு. இத்தொகுப்பின் வெற்றி தோல்லிகளைப் பொறுத்து வெடிப்பு, உறவு, மனச்சிறகு என்ற நாவல்களும் அன்புவலை, தமிழ்மகன் என்ற நாடகங்களும் வெளிவரும்.

இரசிகமணி-களகசத்தினாதன்